

ΟΙ ΖΩΙΜΑΔΑΙ

ΙΟΑΝΝΙΝΑ 1959

ΟΙ ΖΩΣΙΜΑΔΑΙ Τριμηνιαίον σχολικόν περιοδικόν ἐκδιδόμενον ὑπὸ τῶν σπουδαστῶν καὶ σπουδαστριῶν τῆς Ζωσιμαίας Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας Ἰωαννίνων καὶ ὑπὸ τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν τῶν Προτύπων αὐτῆς Δημοτικῶν Σχολείων. **ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ:** Σοφοκλῆς Δ. Λῶλης, Διευθυντὴς τῆς Ἀκαδημίας, Ἰωάννης Κωτίτσας Ὑποδιευθυντής, Ἰωάννης Ν. Νικολαΐδης Δημοδιδάσκαλος.

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

ΠΡΟΤΥΠΩΝ

Μεταξύ μας	Σελ. 3
Ὁ ἀγίασμός καὶ ἡ ἀποδοχὴ τῶν μικρῶν μαθη- τῶν — Ὁ καινούριος μου φίλος	» 4
Ξαναγυρίζω στὸ σχολεῖό μου... — Στὸ διάλειμμα	» 5
Τὸ ΟΝΙ τῆς 28ης Ὀκτωβρίου — Ἡ ἔορτὴ τῆς Σημαίας — Ἡ γιορτὴ τοῦ σχολείου μας καὶ ἡ πα- ρέλασις	» 6
Ἀνέκδοτα καὶ περιστατικά ἀπὸ τὸν Πόλεμο τοῦ ΟΝΙ	» 7
Ἀπόστολος Ἀρσάκης	» 8
Ἀρσάκειο — Μὲ χαρὰ ξαναγυρίζω στὸ σχολεῖο	» 9
Πρόβεξά, τὸ λιμάνι τῆς Ἠπείρου	» 10
Τὰ πρωτοβόχια — Τὰ Μετέωρα — Ὁ «Λάγ- κος»	» 11
Μιὰ φθινοπωρινὴ βραδυνὴ βροχὴ — Τὸ φθινό- πωρο — Μιὰ βόλτα στὴν ἀγορὰ — Πέφτουν τὰ φύλλα — Ὁ ταχυδρόμος	» 12
Τὸ γατάκι μου — Τὸ χωράφι τῆς τάξης μας — Ὁ ἀέρας ἀστειεύεται — Μιὰ φθινοπωρινὴ βρα- δυνὴ βροχὴ	» 13
Ἀπὸ τὰ Λιγνίματα τοῦ μικροῦ σχολείου (Χρ. Χοροθεασίλη)	» 14
Τί εἶδαμε στὸ διδμοπολεῖο — Ὁλὴ ἡ οἰκογέ- νεια γύρω στὴ φωτιά — Ἐνας περίπατος στὸ βουνὸ Λοφέντζος Μαβίλης — Τὸ φιλολογικὸ μνημό- συνο στὴν Ἀκαδημία μας	» 15
Πῶς ξυπνᾷ τὸ δάσος μιὰ χειμωνιάτικη καὶ μιὰ ἀνοιξιότικη ἡμέρα — Τὸ Κυριακάτικο δειπνο	» 16
Τί νοιώθει ἓνα σκλαβωμένο πουλάκι — Στὴ λίμνη μας — Ὁ ξυλοκόπος — Ὁ βοριάς	» 17
	» 18

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

Ἀπὸ σήμερα	Σελ. 19
«Ἀναρχίας οὐκ ἔστι μεῖζον κακόν»	» 19
Καθὼς πέφτουν τὰ φύλλα...	» 20
Οἱ πρώτες μου ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴν Ἀκαδημία	
—Ξέρετε ὅτι...	» 21
Πόσοι γονεῖς εἶναι εἰς θέσιν νὰ κατανοοῦν τὰ παιδιά των;	» 22
Ἡ περὶ τοῦ γεφυρίου τῆς Ἀρτας παράδοσις	» 23
Ὁ Σχολικὸς κήπος τῆς Ἀκαδημίας	» 24
Εἰς τὴν Νηπιοκομικὴν σχολὴν τῆς Νήσου τῶν Ἰωαννίνων — Μέσα μορφώσεως — Καινούργιες στιγμὲς (ποίημα)	» 25
Δεκεμβριανά	» 26
Στὸ χωριὸ — Μὴ φοβηθῆς (ποίημα)	» 27
Ὁ χειμῶνας — Στὸ Δάσκαλό μου	» 28
Ὅλοι γιὰ τὸ γενικὸν συμφέρον — Πρῶτο μά- θημα μὲ τὸν Σὸν μας Διευθυντὴν	» 29
Ἡ ἔορτὴ τῶν Χριστουγέννων καὶ τῆς Πρωτο- χρονιάς — Χριστούγεννα (ποίημα)	» 30
Σημεῖωματα — Τὰ Χρονικά τῆς Ἀκαδημίας	» 31
Τὸ προσωπικὸν τῆς Ἀκαδημίας	» 32

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΟΦΟΚΛΗΣ Δ. ΛΩΛΗΣ Διευθυντὴς τῆς Ἀκαδημίας

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΣΠΟΤΑΣΤΩΝ

Ἀντωνίου Χρηστός Βετῆς
Βλαχογιάννης Ἰωάν. »
Προκόπης Κων(τίνος) »
Νούτσος Ἀχιλλεὺς Αετῆς
Παπᾶς Παντελῆς »
Οἰκονομίδου Ἑλένη Βετῆς
Κωνσταντινίδου Γεωργία Ἀετῆς
Παπαστεργίου Μαρία »
Λαζιδωτὴ Εὐγενία Τμήμα Νηπιαγωγῶν

ΚΛΗΡΗΓΗΤΗΣ ΣΤΜΒΟΤΑΟΣ: Ι. Κωτίτσας

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΜΑΘΗΤΩΝ

Μαρούλα Βάχα
Αἰκατερίνη Στεφοπούλου
Σουλτάνα Μέρτζιου
Κωνσταντῖνος Τσίκος
Πέτρος Κότταρης
Ἀντώνιος Σεντουκάς
Εὐάγγελος Μπάτσος
ΔΙΑ. ΣΤΜΒΟΤΑΟΣ Ι. Ν. Νικολαΐδης

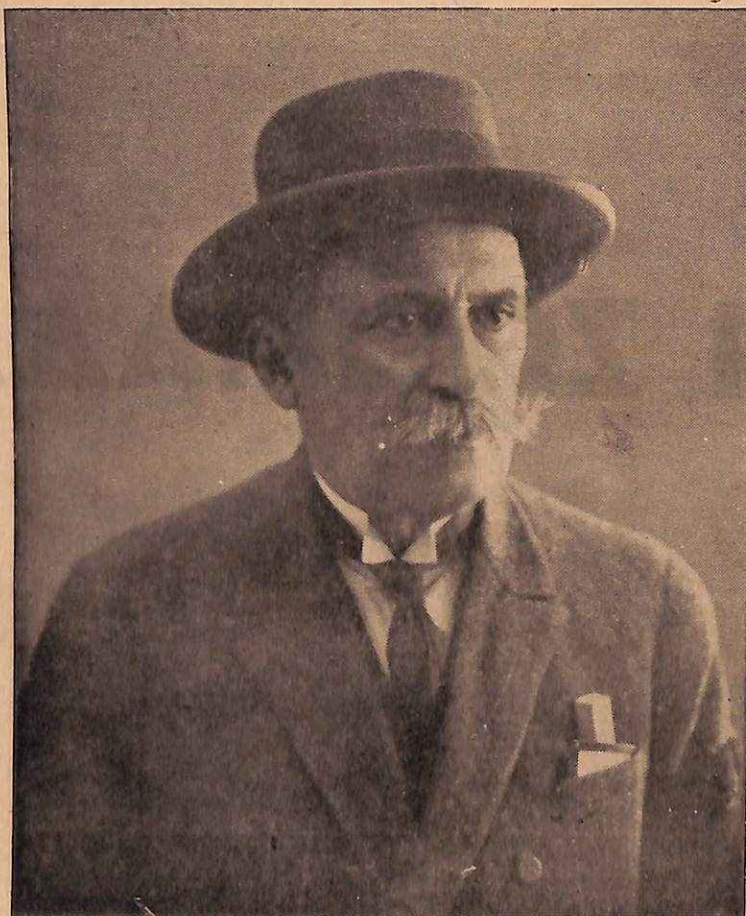
Ὑπεύθυνος κατὰ νόμον ἐπὶ τῆς βίης
ΙΩΑΝΝΗΣ Ν. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

ΟΙ ΖΩΣΙΜΑΔΑΙ

ΟΙ ΖΩΣΙΜΑΔΑΙ Τριμηνιαίων σχολικών περιοδικών εκδιδόμενον ὑπὸ τῶν σπουδαστῶν καὶ σπουδαστριῶν τῆς Ζωσιμαίας Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας Ἰωαννίνων καὶ ὑπὸ τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν τῶν Προτύπων αὐτῆς Δημοτικῶν Σχολείων. **ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ:** Σοφοκλῆς Δ. Λώλης, Διευθυντῆς τῆς Ἀκαδημίας, Ἰωάννης Κωτίτσας Ὑποδιευθυντῆς, Ἰωάννης Ν. Νικολαΐδης Δημοδιδάσκαλος.

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

ΧΡΗΣΤΟΣ ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ
Λογοτέχνης - Δημοσιογράφος - Πολιτευτής
(1861—1937)

ΟΙ ΖΩΣΙΜΑΔΑΙ

Ἔτος Γ'.

★

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ - ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1959

★

Τεύχος 7

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

ΤΟ περιοδικό μας, με τὸ τεῦχος αὐτό, μπαίνει στὸν τρίτο χρόνο τῆς ζωῆς του. Μποροῦμε νὰ εἶμαστε ὅλοι μας ὑπερήφανοι καὶ γιὰ τὴν ἐμφάνισή καὶ γιὰ τὸ περιεχόμενό του, γιατί ὅλοι—μαζὶ με τοὺς παλιούς συμμαθητάς μας ποὺ φοιτοῦν τώρα στὸ Γυμνάσιο—κάνανε ὅ,τι μπορούσαμε γιὰ νὰ τὸ παρουσιάσουμε καλλίτερο. Αὐτὸ ὅμως δὲ θὰ πῇ πὼς ὅλα εἶναι τέλεια καὶ πὼς φτάσαμε ἐκεῖ ποὺ ἔπρεπε. Ἰσα-ἴσα ἔχομε ἀκόμα πολλές ἐλλείψεις καὶ γι' αὐτὸ χρειάζεται νὰ καταβάλουμε μεγαλύτερες προσπάθειες γιὰ ν' ἀνεβούμε ψηλότερα. Τὰ γράμματα ποὺ μᾶς στέλλουν οἱ φίλοι μας ἀπὸ πολλὰ σχολεῖα τῆς πατρίδος μας, μᾶς δίνουν τὸ θάρρος νὰ συνεχίσουμε με μεγαλύτερο ζήλο τὴν προσπάθειά μας. Ἀς μὴν ἀφήνουμε λοιπὸν ὅλο τὸ βάρος τῆς ἐργασίας στὴ Συντακτικὴ ἐπιτροπὴ, ἀλλὰ καθένας ἅς δίνει τὴ βοήθειά του, ὅπως μπορεῖ. Τὸ περιοδικὸ ἀνήκει σὲ ὅλους μας καὶ γι' αὐτὸ ὅλοι πρέπει νὰ φροντίζουμε γιὰ τὴν προκοπὴ του.

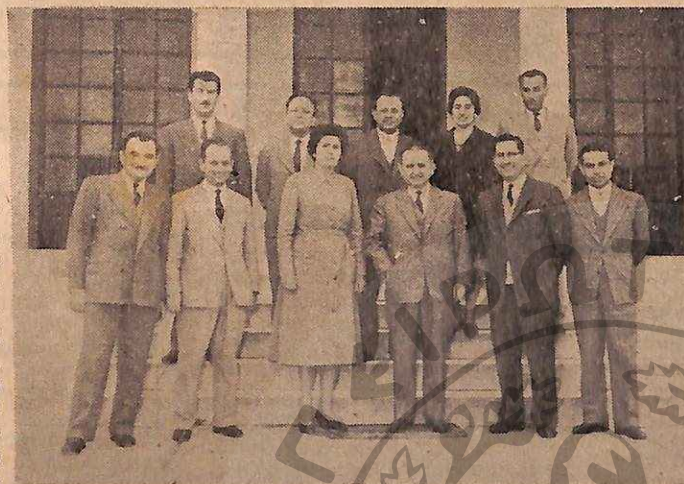
ΟΙΩΣ βλέπετε στὸ τεῦχος αὐτό, δὲν εἶμαστε πιά μόνοι μας. Ἐχομε δίπλα μας καὶ τοὺς σπουδαστὰς τῆς Ἀκαδημίας, τοὺς αὐριανούς δασκάλους τῆς Πατρίδος μας. Θὰ γράφουν κι' αὐτοὶ γιὰ τὴ δική τους ζωὴ, ποὺ εἶναι ὅμως καὶ δική μας, γιατί τὰ Πρότυπά μας εἶναι ἓνα κομμάτι τῆς ζωῆς ὅλης τῆς Ἀκαδημίας. Νὰ ἓνας λόγος πτραπάνω ποὺ πρέπει νὰ βγῇ τὸ περιοδικό μας ὅσο τὸ δυνατό καλλίτερο. Ἀπὸ τώρα οἱ ἄλλοι θὰ μᾶς βλέπουν σὰν Ἀκαδημία ὁλόκληρη κι' ὄχι μονάχα σὰν Πρότυπα.

ΣΤὸ νέο Σεβαστὸ Διευθυντὴ τῆς Ἀκαδημίας μας κ. Σοφ. Λώλη, οἱ μικροὶ μαθηταὶ τῶν Προτύπων σχολείων εὐχονται τὸ «κάλως ὤρισε» καὶ τοῦ φιλοῦν τὸ χέρι. Δίνουν δὲ τὴν ὑπόσχεση ὅτι

θὰ καταβάλουν κάθε προσπάθεια γιὰ νὰ γίνουν ἐπιμελεῖς μαθηταὶ καὶ καλὰ χριστιανόπουλα καὶ ἐλλ.ηνόπουλα.

Ο Σχολικός μας κήπος ἄλλαξε ὄψη. Καινούρια σχέδια καὶ νέες καλλιέργειες, πολλά λουλούδια καὶ στή μιά πλευρὰ τοῦ ἑνὸς κτίριου ἔκανε τὴν ἐμφάνισή του. Καὶ μέσα σ' αὐτὸ γίνηκαν ὀνιθῶνες ὅπου ἔχουν τίς φολιές τους δεκάδες κάτω ὅς κοττοῦλες ποὺ τίς χαιρόμαστε καὶ τίς παρακολουθοῦμε ὅταν βγαίνουν, στὸ χῶρο ποὺ ἔχουν περιφράξει, γιὰ νὰ βοσκήσουν. Ἐκεῖ ἔχει τώρα τὸ σπιτάκι του καὶ τὸ ζαρκαδάκι μας ποὺ χρόνον μετὰ χρόνον μεγαλώνει καὶ ποὺ τόσο τὸ ἀγαποῦν τὰ παιδιὰ καὶ παίζουν μαζί του. Ἐκεῖ καὶ οἱ πάπιες καὶ οἱ χήνες καὶ τόσα ἄλλα συμπαθητικὰ ζῶα τοῦ κήπου μας. Πόσο ὀρατός, ἀλήθεια, ἔγινε τώρα ὁ κήπος μας! Καὶ πόσο πικρὸ δόμορφος θὰ φαίνεται τὴν ἀνοιξή!

ΕΛΕΜΕ, καὶ καθαροὶ καὶ φρόνιμοι καὶ πειθαρχικοὶ εἶμαστε. Ὅχι ὅμως ὅλοι. Μερικοὶ δὲν ἔχουν πολὺ καλὲς σχέσεις με τὸ νερό, κι' αὐτὸ φαίνεται εὐκόλα. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ ξεχνοῦν πὼς «ἡ πάστρα εἶναι μισὴ ἀρχοντιά». Ἄλλοι πάλι τὴ φρονιμάδα τοὺς τὴν ἔχουν σ' ἐνα... κουτάκι καὶ τὴ χρησιμοποιοῦν κατὰ τὴν περίστασι. Πότε στὸ σχολεῖο καὶ πότε στὸ σπῆτι. Τέλος ὑπάρχουν καὶ μερικοὶ ποὺ δὲν συμμορφώνονται πρόθυμα με τοὺς νόμους τοῦ σχολείου. Μπορεῖ ὅμως νὰ γίνῃ ἐργασία σ' ἓνα σχολεῖο ὅταν καθένας κάνει τὸ δικό του. Πιστεύουμε πὼς στὸ ἄλλο τεῦχος θὰ βρεθοῦμε στὴν εὐχάριστη θέσιν νὰ συγχαροῦμε καὶ τοὺς λίγους ποὺ δὲν ἔρχονται στὸ σχολεῖο καθαροὶ ἢ τοὺς ἀτάκτους καὶ ἀπειθαρχοὺς συμμαθητάς μας, γιὰ τίς προσπάθειες ποὺ κατέβαλλαν γιὰ νὰ διορθωθοῦν.

Ὁ Διευθυντῆς τῆς Ἀκαδημίας μας κ. Σοφ. Λώλης μετὰ τῶν κ. κ. καθηγητῶν.

ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ...

Ὁ ἁγιασμός καὶ ἡ ὑποδοχὴ
τῶν μικρῶν μαθητῶν

Τὸ ὁμορφο καὶ ζεστὸ καλοκαίρι πέρασε.

Τρεῖς ὁλόκληρους μῆνες τὸ ἀγαπημένο μας σχολεῖο ἦταν ἔρημο καὶ βουβό. Στὴν αὐλή του κανένα χαρούμενο ξεφωνητὸ δὲν ἀκούγεται.

Καὶ νὰ τὴν ἀνοίγει καὶ δέχεται μέσα στὴ ζεστὴ του ἀγκάλη ὅλα τὰ παιδιά. Στὸ προαύλιο φωνὲς χαρούμενες, τραγούδια, εὐχὲς ὁλογοῦν.

Νά, φθάνει ἡ ἡμέρα ποὺ θὰ γίνῃ ὁ Ἅγιασμός, γιὰ νὰ παρακαλέσουμε τὸ Θεὸ νὰ μᾶς φωτίσῃ νὰ γίνουμε χρήσιμοι ἄνθρωποι στὴν κοινωνία καὶ νὰ πᾶμε καλὰ στὰ μαθήματά μας.

Ὅλα τὰ παιδιά καθαρά με τὶς μπλε ποδιές καὶ τὸν ἄσπρου γιακάδες κάνουν γραμμὲς, σχηματίζοντας ἓνα «Π».

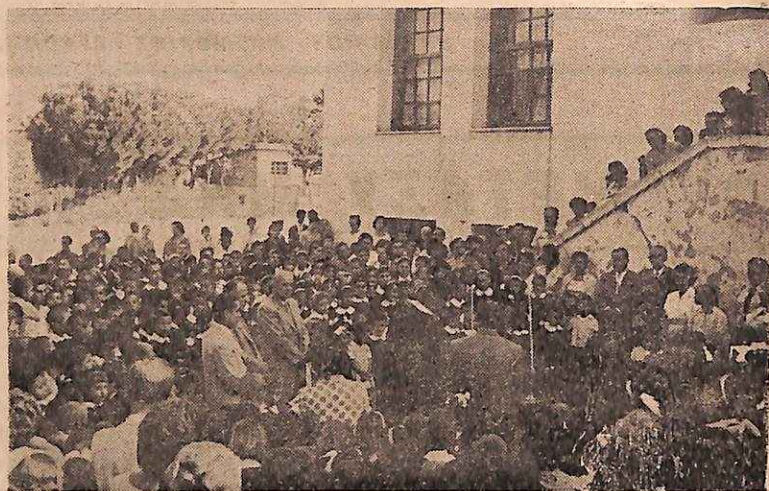
Στὴ μέση τοῦ «Π» εἶναι ἓνα τραπέζι μ' ἓνα ὠραῖο τραπεζομάνδρλο καὶ ἐπάνω του ἓνα πιάτο νεοῦ.

Σὲ λίγο, ὁ σεβάσιμος παππᾶς βρίσκεται μπροστὰ ἀπ' τὸ τραπέζι καὶ ψάλλει εὐχὲς καὶ τροπάρια μετὴν μελωδικὴ του φωνή. Ὅταν τελείωσῃ ὁ Ἅγιασμός - ὁ παππᾶς μᾶς εὐχήθηκε νὰ περάσουμε καλὴ χρονιά. Καὶ ὁ κ. Παπαζήσης μᾶς δίνει εὐχὲς καὶ λέει: «Παιδιά σὰς εὐχομαι νὰ περάσουμε καλὴ χρονιά, καλὴ πρόοδος καὶ φέτος ποὺ εἰσθε μιά τάξη μεγαλύτερη νὰ διαβάζετε περισσότερο».

Ἐπειτα ὅλα τὰ παιδιά ἀνεβαίνουν στὶς νέες αἰθουσὲς διδασκαλίας ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Ε' καὶ Στ'. Τάξι ποὺ πῆγαν στὴν αἰθουσα τελετῶν γιὰ νὰ ὑποδεσθῶν τοὺς μικροὺς μαθητὰς. Ἡ σκηνὴ ἀνοίγει καὶ χειροκροτήματα ἀπὸ μικρὰ χεράκια ἀκούγονται. Ἐμεῖς μετὰ χαρὰ καὶ ἐνθουσιασμό τραγουδάμε τὰ τραγούδια ποὺ εἴχαμε μάθει.

Ἀπὸ ἐπάνω βλέπουμε αὐτὰ τὰ μικρὰ σὰν ἀθῶα ἀννελουδάκια νὰ μᾶς κοιτοῦν με μᾶτια ἐκστατικά. Βλέποντάς τα σὰν κινηματογραφικὴ ταινία περνοῦν μπροστὰ μου τὰ περασμένα.

Καὶ βλέπω τὸν ἑαυτὸ μου μικρό, πολὺ μικρό, νὰ κοιτᾷ μετὰ τὸ ἓνα μου χέρι τὴ μαμά καὶ μετὰ

Οἱ μαθηταὶ τῶν Πραϊτύπων παρακολουθοῦν μετὰ ἐκτίμηση τὸν Ἅγ. ασμό.

ἄλλο μιά μικρὴ καφε' τσάντα. Τώρα βρίσκομαι σὲ μιά μεγάλη αἶθουσα καὶ κοιτάζω περίεργα τὸ γύρω περιβάλλον.

Μὰ τώρα... εἶναι ἀλήθεια αὐτό; Εἶμαι στὴν Στ' τάξη!

Σὰν ψέμματα μοῦ φαίνεται.

Καὶ μήπως καὶ αὐτὰ τὰ μικρὰ παιδάκια ποὺ τώρα μᾶς κοιτοῦν περίεργα δὲν θὰ γίνουν μεγάλα;

Ἐφύγαν καὶ αὐτὰ ἀπὸ μιά ζεστὴ ἀγκυαλιά, τὴν ἀγκυαλιά τῆς οἰκογενείας, κι' ἦρθαν σὲ μιά ἄλλη ἀγκυαλιά, τὴν ἀγκυαλιά τοῦ σχολείου.

Συνεχίζουν νὰ κοιτοῦν ὅσα ἐτοιμάσαμε γιὰ νὰ τὰ καλωσορίσουμε. Μιά μαθήτριά τῆς Στ' τοῦς μιλάει καὶ τοὺς λέει πὼς θὰ τ' ἀγαπάμε, θὰ τὰ ἔχουμε σὰν ἀδελφάκια μας, θὰ τὰ πηγαίνουμε στὴν ἐκκλησία.

Καὶ ξαφνικὰ τὰ φοβισμένα προσωπάκια των παίρνουν μιά χαρούμενη λάμψη. Στὸ τέλος γιὰ νὰ τὰ εὐχαριστήσουμε πρὸς πολλὴν τοῦς μοιράσαμε, τραγουδώντας, σοκολάτες.

Κι' αὐτὰ ἄπλωναν ντροπαλὰ τὸ μικρὸ τους χεράκι.

Ἐπειτα τοὺς εὐχηθήκαμε νὰ περάσουμε καλὴ καὶ εὐτυχισμένη χρονιά ὅλα τὰ παιδιά σὰν ἀδελφάκια καὶ διαλυθήκαμε.

ΜΑΡΟΤΛΑ ΒΑΚΚΑ

Τάξις Στ'. 4)ξίου

Ὁ καινούργιος μου φίλος

Τούτη τὴν χρονιά πάω σὲ ἄλλή τάξη. Ἀφήνω πίσω μου τὴν τετάρτη τάξη μαζί με τὸν παλιό μου φίλο, τὸ ἀγαπημένο μου θρανίο, ποὺ μαζί του πέρασα πολλές χαρὲς καὶ λύπες. Στὴν καινούργια τάξη, ποὺ πάω τώρα, ἔφτιαξα τὶς φιλιές μου μ' ἓνα ἄλλο θρανίο. Ἐλπίζω κι' αὐτὸ νὰ εἶναι γιὰ τούτη τὴν χρονιά πιστὸς φίλος, σὰν τὸν παλιό μου.

Στὸν καινούργιο μου φίλο τώρα θὰ βάζω τὰ βιβλία μου, τὰ τετράδιά μου, τὰ μολύβια μου, τὴν τσάντα μου, καὶ θὰ κάθωμαι κι' ἐγὼ γιὰ νὰ γράφω καὶ γιὰ νὰ ἀκούω τὸ μάθημα, ποὺ θὰ μοῦ λέγῃ ὁ δάσκαλός μου. Ὁ φίλος μου ποὺ μαζί του θὰ καθήσω 9 μῆνες, ἔχει χροῖμα πράσινο καὶ σὲ κάμποσες μεριές κίτρινο. Ὅμως σὲ πολλές μεριές εἶναι κτυπημένος. Ποιὸς νὰ τὸν ἔχη χτυπήσει; Κανένα παιδί ἀπὸ τὸ ἄλλο σχολεῖο; Ἐτσι φαίνεται... Μὰ γιατί νὰ τὸν χτυπήσῃ; Τί νὰ τοῦ ἔκανε; Πρῶτῶν τὸν φίλο μου μὰ δὲν μοῦ ἀπαντᾷ. Εὐλο εἶναι μιλᾷ; Ὁχι. — Ἀχ παλιόπαιδο. Τί κακὸ τοῦ ἔκανες! Ἀκούς ἐκεῖ νὰ χτυπήσῃς τὸν καλύτερο φίλο μου! Μὰ γιὰ στάσου! Τώρα βλέπω καλὰ: Ἐσὺ εἶσαι κατὰρτυπημένος!! Πότε σοῦ τὰ ἔκαναν αὐτά; Καὶ μετὰ τί σὲ τρύπη-

Ξαναγυρίζω στὸ σχολεῖο μου...

Οἱ ξέγνοιαστες μέρες τοῦ καλοκαιριοῦ ἐφύγαν γρήγορα - γρήγορα, σὰν τὸ νεράκι ποὺ τρέχει νὰ χυθῇ στὴ θάλασσα. Πᾶνε πιά οἱ μέρες τῶν παιγνιδιών καὶ τῆς τεμπελιάς!... Τώρα ἀνοίξαν τὰ σχολεῖα μας καὶ τὰ παιδιά μετὰ γάλη χαρὰ θὰ ξαναγυρίσουν σ' αὐτὸ ὅπως τὰ χελιδόνια στὴν παλιά τους φωλιά, στὸ ὁμορφο περιβάλλον, κοντὰ στὸν καλὸ τους δάσκαλο.

Πόσα πράγματα ὅμως δὲν ἔχουν ἀλλάξει ἀπὸ τὴν περσινὴ ζωὴ μας.

Ὅλοι ξαναγυρίσαμε στὸ ὁμορφο σχολεῖο μας σὰν σὲ φίλο παλιό. Πόσο τὸ ἀγαποῦμε! Αὐτὸ μᾶς μορφώνει, ψυχικά, πνευματικά...

Τώρα θὰ πᾶμε σὲ μεγαλύτερη τάξη μετὰ μαθήματα περισσότερα, βιβλία καινούργια, ἐργασία περισσότερη...

Ἡ αὐτὴ ξαναγέμισε μετὰ παιδάκια μετὰ τὶς μπλε ποδιές καὶ οἱ χαρούμενες φωνὲς θὰ ἀντηχοῦν στὶς γειτονιές. Τὸ σχολεῖο θὰ μᾶς δεχθῇ φρεσκοσπρισιμένο καὶ καθαρό· μαζί μετὰ τὸ δάσκαλό μας καὶ τοὺς συμμαθητὰς μας θὰ περάσουμε τὶς χαρὲς καὶ τὶς λύπες ποὺ θὰ μᾶς φέρῃ ἡ καινούργια σχολικὴ χρονιά...

Μετὰ νέες δυνάμεις θὰ ξαναρχίσουμε τὴ δουλειά μας.

Ἄς παρακαλέσουμε τὸν καλὸ μας Θεό, ὅπως κάθε χρόνο, νὰ μᾶς χαρίσῃ ὕγεια καὶ νὰ φωτίσῃ τὸ μυαλό μας καὶ νὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ προοδεύσουμε.

Καλὴ χρονιά.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΑΓΑΙΚΟΣ

Δ'. τάξις Α'. Μονοταξίου

σαν; Με συγγιά; Πῶ! πῶ! Ἐσὺ τὶς τρύπες τὶς ἔχεις τόσο μικρὲς ποὺ μοιάζουν σὰν σπυριά ἀπὸ ἱερά... Πονᾷς;

Μιά σιγανὴ φωνὴ με σταμάτησε. Μοῦ φάνηκε πὼς ἀκουσα:

—Μὴ φωνάζεις ἄδικα Γιωργάκη. Αὐτὸ τὸ παιδί τὸ ἀπόγευμα πάλι θὰ με τρυπήσῃ...

—Μὰ γιατί, ἀγαπημένο μου θρανίο;

—Γιατί...

Ἡ φωνὴ τοῦ ἔσθησε. Δὲν ξαναμίλησε πιά...

Περίμενα ἀπάντησι, μὰ στὰ χαμένα...

Κυττάζοντας πάλι τὶς πληγὲς τοῦ μοῦρθε νὰ κλάψω...

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΙΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Τάξις Ε'. 4)ξίου

ΣΤΟ ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ

Εἶναι πρωί.
Βρισκόμαστε ὅλοι μέσα στὴν τάξη καὶ κάνουμε μάθημα.

Μὰ μέσα στὴν ἡσυχία τοῦ μαθήματος ἀκούγεται ὁ τραχὺς, ἀλλὰ καὶ γλυκὺς ἦχος τῆς καμπάνας μας.

Ντίν, ντάν, ντίν, ντάν: Σὰ νὰ μᾶς λέγῃ:

—Παιδιά, ἀρκετὰ κάνετε μάθημα. Τώρα δῆτε ἔξω νὰ ξεκουρασθῆτε.

Ψύθυροι ἀκούγονταν ἀπὸ δῶ, γέλια

δια μας στὰ μαρμαρένια σκαλοπάτια. Ἄλλοι κατέβαιναν τρία-τρία τὰ σκαλιά.

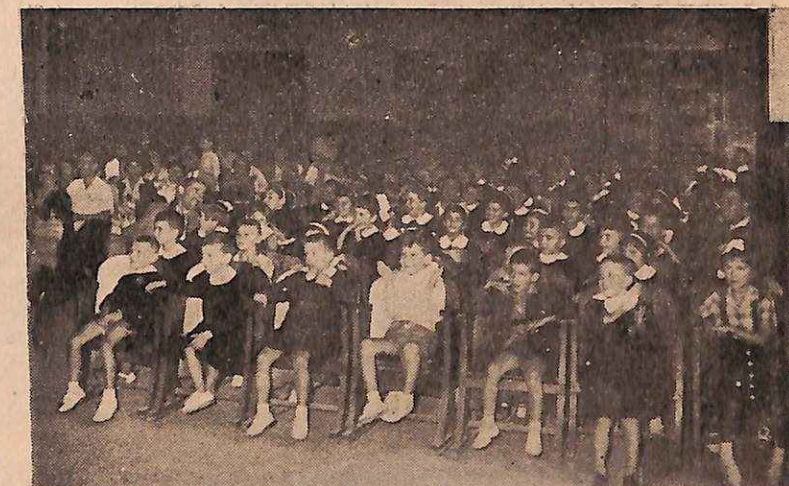
Ἄλλοι καθόταν παρέες παρέες καὶ χάζευαν.

Ὁ κύριος λέγει:

—Τί φωνὲς εἶναι αὐτές, τί κακό! Κατεβήκαμε τὰ σκαλοπάτια καὶ φθάσαμε στὸ μέρος.

Τί γινόταν καὶ κεῖ;

Δὲν μπορούσαμε νὰ μποῦμε μέσα.

Οἱ μικροὶ μαθηταὶ τῆς Α' τάξεως ὅλων τῶν Σχολείων παρακολουθοῦν χαρούμενοι τὴν παράσταση ποὺ ὁργάνωσαν γιὰ τὴν ὑποδοχὴ τοὺς οἱ μαθητὰ τῶν μεγάλων τάξεων.

ἀπὸ κεῖ. Κτυπήματα ποδιῶν.

Καὶ ἐγὼ εἶπα μετὰ τὸ νοῦ μου: Ἀχ σὲ εὐχαριστῶ καλὴ μας καμπάνα ποὺ χτύπησες. Θὰ πάω νὰ παίξω καλόγερο.

Ἡ Βάσω μοῦ ψιθύρισε:

—Δημήτρε ἐγὼ εἶμαι τέταρτο καὶ ἐσὺ δεύτερο.

Ὁ κύριος φωνάζει:

—Ἡσυχία, τί κάνετε ἔτσι;

Νὰ τέλος πάντων, ἀνοίξε ἡ πόρτα.

—Βο, βο, βο, ξεχυθήκαμε ὅλοι σὰν τὰ μυρμηγκία μέσα ἀπὸ τὴν φωλιά τους. Νὰ τώρα ἀνοίγουν καὶ οἱ πόρτες τῶν ἄλλων τάξεων.

—Βο, βο, βο, βο θγαίνουν ὅλοι. Οἱ φωνὲς καὶ οἱ συζητήσεις διπλασιάζονται.

Πῶ, πῶ! τί φωνὲς, τί κακό, τί μεγάλη ὀχλαγωγία.

—Ἐβραϊκὸ συναγῶγι γίνεται ἔδῳ πέρα, λέγω τῆς Ἀσασίας.

—Χαλασμός Κυρίου μοῦ ἀπαντᾷ.

Ἄλλος φωνάζει, ἄλλος τρέχει, ἄλλος λέγει: παίζουμε καλόγερο, σκαλοπάτια.

—Τάπ, τάπ, τάπ. Ἐκῆσαν τὰ πό-

Εἶναι ἡ σειρά μου ἐφώνησε ἕνας· εἶναι σειρά σου φώναξε ἄλλος. Νὰ καὶ ἡ κυρὰ Ὀλγα τώρα μετὰ τὸ σπουλαπάκι τῆς καὶ τὰ κουλούρια τῆς.

Τὴν ἔχουν περικυκλώσει τὰ παιδιά. Ἄλλος παίρνει καραμέλλες, ἄλλος κουλούρια.

Νὰ τώρα καὶ ἡ Βαγγελίτσα ἔρχεται χαρούμενη καὶ μᾶς λέγει:

—Κορίτσια, κορίτσια, παίξουμε κνηνητό;

—Καλὰ καμμένη ἀκόμη δὲν κατεβήκαμε τὶς σκάλες.

Πῶ, πῶ! τί γίνεται στὴν αὐλή. Μιά βοή σὰν νὰ θγαίνῃ ἀπὸ χιλιάδες στόματα ἀγρίων μελισσιῶν. Ἄλλος παίξει καλόγερο, ἄλλος σκαλοπάτια, ἄλλος κνηνητό. Ἀρχίσουμε καὶ μετὰ τὸ παιγνίδι μας, τὸ κνηνητό. Τρέχαμε τόσο γρήγορα, ποὺ δὲν βλέπαμε τίποτε μπροστὰ μας. Ὅλη ἡ αὐλὴ φαινόταν σὰν μιά μπλε καὶ ἄσπρη κινούμενη θάλασσα. Σὰν τρελλὲς τρέχαμε.

Ἄλλος φωνάζει: —Σὲ νίκησα.

Ἄλλος λέγει: —Ὁὐ αὐτὴ δὲν τρέ-

ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΜΑΣ ΓΙΟΡΤΑΖΟΥΝ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΕΠΕΤΕΙΟ ΤΟΥ «ΟΧΙ»

Το ΟΧΙ της 28ης 'Οκτωβρίου

Γιατί δογγάει από τα χαράματα το κανόνι του κάστρου με τις 28 κανονιές; Γιατί σημαιοστολίστηκε η πόλις μας και όλη η Πατρίδα; Γιατί ο παππούς ντύνεται τα γιορτινά του και πηγαίνει στην εκκλησία; Γιατί γίνεται η παρέλασις, οι χοροί με τις εθνικές ένδυμασις, ή λαμπαδοφορία και τόσα άλλα; Γιατί;

Για να μάς υπενθυμίσουν το αθάνατο και εξακουσμένο «ΟΧΙ».

Ενώ η Πατρίδα μας εφρόντιζε, να νοικοκυρευθή και να έτοιμασθή για το χειμώνα, δρόγηκε κι' αυτή την ήσυχία κάποιος να ταράξει και πάλι την ήσυχία της. Έτσι μέσα στην ατμόσφαιρα του Φθινοπώρου του 1940 δυνατός άερας έφύσησε και άρχισε να κουνάει το ελληνικό σκάφος.

Οι έχθροι μας θέλησαν να πατήσουν χωρίς λόγο τα άγια χώματά μας.

Ο Μουσουλίνι θέλησε να περάσει τα άγρυπνοφρούρητα σύνορά μας και να ταράξει την ήσυχια ζωής του γενναίου ελληνικού λαού και να του στερήσει το πιο πολύτιμο πράγμα, την Έλευθερία του.

Εμπέρισε μια γλυκειά αυγή που πίσω της έκρυβε κάποιο μεγάλο μυστικό.

Μα ο μικρός Δαυίδ δεν έφοβήθη την φοβερά και ισχυρά Γολιάθ.

Εδρόθηκε σε μεγάλη τρικυμία το Έλληνικό σκάφος. Άλλα ο άξιος Κυβερνήτης του το κράτησε γερά στο δρόμο της τιμής. Είχε εμπιστοσύνη στην ψυχή των παιδιών του. Δεν έχασε το θάρρος του. Έφορξε θαυμάσια την άγκυρά του, έστησε τα στήθη των παλληκαριών του και αντίσταθηκε στην τρικυμία. Ο τότε Κυβερνήτης μας Ίωάννης Μεταξάς, έδρονονόναζε άφοβα και γενναία, όπως ο Λεωνίδας το «Μολών Λαβέ», το αθάνατο «ΟΧΙ».

Ολόκληρος ο Έλληνικός λαός με μια γνώμη κι' ένα σκοπό αντίσταθηκε στο χείμαρρο των Ίταλών. Ο Λεωνίδας, ο Παλαιολόγος, ο Κολοκοτρώνης και χει καθόλου.

Με τις φωνές και τους θορύβους πέραςος ή ώρα και πάλι ο τραχύς ήχος της καμπάνας μας άκούστηκε.

—Ντίν ντάν ντίν ντάν....

Σά να μάς έλεγε: —Παιδιά σχολάστε τα παιχνίδια σας έφθασε ή ώρα για μάθημα.

Με λάπη και μελαγχολία αφήσαμε όλοι τα παιχνίδια και τρέξαμε να πουύμε στη γαμμή και να πάμε στις τάξεις μας για μάθημα.

ΔΗΜΗΤΡΑ Π. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Στ'. 4)ταξίον

Άλλοι ήρωες ξαναγεννήθηκαν να δοξάσουν για άλλη μια φορά την Πατρίδα τους!...

Οι πρόγονοί μας ξεχύθηκαν από όλες τις γωνίες της μητέρας Ελλάδος, για να χαρίσουν την πολύτιμη έλευθερία. Τα γενναία παλληκάρια μας έγραψαν με το αίμα τους στα χιονισμένα βουνά της Ηπείρου νέες σελίδες δόξης και ήρωισμού.

Η 28η 'Οκτωβρίου στέκει ψηλά άνάμεσα στις άλλες Έθνικές γιορτές και δείχνει σαν άστρο όχι μόνο σε μας αλλά και σ' όλο τον κόσμο τον δρόμο της Έλευθερίας! Και μεις σαν Έλληνοπούλα πρέπει να είμαστε υπερήφανοι γι' αυτήν. Κι' αν ποτέ μάς χρειασθή ή Πατρίδα να τρέξουμε να την βοηθήσουμε.

Χύθηκε πολύ αίμα παλληκαριών για να ποτισθή το δένδρο της λευτεριάς και να άπλώση τις ρίζες θαυμάια. Άς το μάθουν όλοι πως οι Έλληνες δεν μπορούν να ζήσουν σκλαβωμένοι και πως ή Ελλάδα ποτέ δεν πεθαίνει!...

Με άπαγγελίες έθνικά τραγούδια και λόγους των διδασκάλων μας μαζεμένοι μαθηταί και δασκάλοι στη μεγάλη αίθουσα του σχολείου μας, βρισκόμαστε νεερά κοντά στους ήρωες του 40—41. Τους θαυμάζουμε, και στην καρδιά μας έχει ριζωθεί ή θέλησις να τους μιμηθούμε σε πράξεις που ή Πατρίδα θα μάς χρειασθή.

ΕΤΑΓΓΕΛΟΣ ΜΠΑΤΣΙΟΣ
Τάξις ΣΤ'. Α' Μονοταξίον

Έλληνες φαντάροι έξορμούν με έφ' όπλου λόγχη και την κραυγή «Άερα».

Η έορτή της Σημαίας

Στις 27 'Οκτωβρίου ή 'Ακαδημία μας γιόρτασε την έορτή της Σημαίας. Την ώρισμένη ώρα συγκεντρωθήκαμε όλοι μαθηταί και σπουδασταί, μαζί με τους κ.κ. καθηγητάς και διδασκάλους μας, στην αυλή του Σχολείου μας και σχηματίσαμε ένα μεγάλο Π. Σε λίγο εμφανίζεται ο Διευθυντής κ. Θεοδωρόπουλος κρατώντας τη Σημαία της 'Ακαδημίας. Μιλεί σε όλους μας με όρατα λόγια για το Έσθ Σύνβολο της Πατρίδας μας και για το σεβασμό που πρέπει να δείχνουμε στην έμπράνσή του. Τότερα μάς μιλεί και ο κ. Παπαζήσης, κρατώντας τη Σημαία των Προτύπων μας. Δύο μαθηταί άπαγγέλλουν όρατα ποιήματα για τη Σημαία μας και ή γιορτή μας έκλεισε με τον Έθνικό Ύμνο.

Η γιορτή του σχολείου μας και ή παρέλασις

Όπως κάθε χρόνο έτσι και φέτος γιορτάστηκε με έθνική υπερήφάνεια και μεγαλοπρέπεια στο σχολείο μας ή έορτή της 28ης 'Οκτωβρίου. Την παραμονή συγκεντρωθήκαμε όλοι οι μαθηταί του σχολείου, και οι κ. Σπουδασταί της 'Ακαδημίας στην μεγάλη αίθουσα «Άρχιεπισκόπου Σπυριδωνος».

Σε λίγο έρχονται στην αίθουσα ο κ. Διευθυντής της 'Ακαδημίας, οι κ.κ. κα-

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΤΟΥ «ΟΧΙ»

1. 'Ο πρώτος

Το άπόσπασμα Πίνδου, έστερ' από τετραήμερες σκληρές άμυντικές μάχες, έξορμα. Στις ύπαιρειες του δυνάματος Τσοούκα, ο διοικητής του 2ου Λόχου άνασυντάσει για τετάρτη φορά το Λόχο

του και με έφ' όπλου λόγχη καλείται να άντιμετωπίσει και νέα επίθεση του έχθρου. Σε λίγο ο άγγελιαφόρος—σύνδεσμος αναφέρει στον Ταγματάρχη πως ο 2ος Λόχος έπεσε πάνω σε μεγάλες δυνάμεις και σκοτώθηκε ο Λοχαγός του.

—Πώς; Σκοτώθηκε ο 'Αλέξανδρος

Διάκος;».

—«Μάλιστα κ. Ταγματάρχη. Με το περιστρόφο στο χέρι, τους ώδηγούσε και κραύγαζε: 'Εμπρός παιδιά! 'Εμπρός! Για την Ελλάδα! Για μια Μεγάλη Ελλάδα! Για μια έλεύθερη Λαοκρατία. 'Απάνω τους να πληρώσουν έδω, βρες άτιμιές έκαναν στα νησιά μας».

—'Ηταν άπ' τη Ρόδο; γι' αυτό τάλεγε αυτό».

—«Μάλιστα κ. Ταγματάρχη. Την ώρα, που πλησίαζε στην κορφή, τον βοήκε ριπή και τον άφησε στον τόπο».

Ο 'Αλέξανδρος Διάκος είναι ο πρώτος νεκρός άξιωματικός του Έλληνοταλικού πολέμου. (Κ. Τριανταφυλλίδη: 'Ο πρώτος» σελ. 51).

2. 'Ο έλεύθερος άνθρωπος

Λόχος στρατού μας, μπαίνοντας σ' ένα από τα λευτερομένα χωριά της Πίνδου, συναντάει κάποιον ήλικιωμένο να κάθεται στα έρείπια του σπιτιού του, που δόμβα άεροπλάνου το είχε γκρεμίσει. Όταν πλησιάζουν οι άντρες, ο γέρος σηκώνεται να φιλήσει το Λοχαγό: —Νάχξες την ελχή μου, που με έσκαλίσανες! του λέει.

—Πάει όμως το σπιτάκι σου! άποκρίνεται ο άξιωματικός.

—Τί περτάει! Του έλεύθερου ανθρώπου ελκόλα ξαναγίνεται το σπίτι. Άν όμως σκλαβωνόμουν, δεν θα είχα σπίτι κι' άν έκόμα μου το άφηναν άπειράχτο!». (Χρ. Ζαλοκώστα: «Πίνδος» 'Αθήνα 1946 σελ. 51-52).

3. 'Αέρο... άέρα...

Μέσα στο γκρίζο πρωινό κατεβάζουν από το γυμνό ύψωμα μερικους πληγωμένους. Αφήνουν για λίγο τα φορεία πάνω στο λασπωμένο δρόμο. Ένας πληγωμένος παραληρεί από τη φλόγα του πυρετού:

—Δεν βλέπω... Ποιος με χτύπησε δυνατό στο στήθος;... Έμπρός, έμπρός λίγο άόμα κι' ανεβήκαμε. Άέρα!... Άέρα!... Φεύγουν, έγιναν σκόνη, έγιναν καπνός.

Κάνει μια άπότομη κίνηση να σηκωθεί άπ' το φορείο, μα πέφτει καταγής μέσα στη λάσπη. Οι στρατιώτες τρέχουν να τον σηκώσουν.

—Πέθανε! λέει σιγά κάποιος τους.

Όλοι επαναλαμβάνουν μηχανικά: Πέθανε, βγάσουν το κράνος και κάνουν το σταυρό τους. Τα μάτια διακρίνουν ή κοιτάζουν αδιάφορα. Ξαναφορούν το κράνος και τραβούν την πορεία τους με τους άλλους. (Στέλιου Ξεφλούδα: (Συνέχεια εις την 9ην σελίδα)

Οι μαθηταί των Προτύπων μας παρελαύνουν με επί κεφαλής μίαν σπουδάσχαν.

θηγηταί και ή έορτή άρχίζει. Μαθηταί των Προτύπων άπαγγέλλουν ποιήματα σχετικά με την έορτή ενώ αί χορωδία των Προτύπων και της 'Ακαδημίας ψάλλουν άσματα πατριωτικά. Μετά το τέλος των άπαγγελιών ο κ. Σακελλαρίου, διευθυντής του 4)ταξίου μιλεί διά το μεγάλο ιστορικό γεγονός ενώ διακόπτεται από ζητωκραυγές και χειροκροτήματα. Οι μαθηταί παρακολουθούν με έντονη υπερήφάνεια την όμιλία ή όποία κλείνει με έσορά χειροκροτήματα των ένθουσιασμένων μαθητών και τον Έθνικόν μας Ύμνον...

Το άπόγευμα εις τας 3.30 οι μαθηταί των δύο τελευταίων τάξεων με τους σημαιοφόρους και τους κ. Σπουδαστάς ξεμινούν διά την κατάθεση στεφάνων εις το Μνημείο των Μπαζανομάχων. Όλα τα σχολεία της πόλεως δημοτικά και Γυμνάσια, εύρίσκονται εκεί. Με την άνάκρουση άκροστοχής από της μουσικής άρχίζει ή έμνημύσοντας δέησις. Όλοι παρακολουθούμε με κατανύξη.

Η κατάθεση—τελειώνει και όλοι φεύγουμε εύχαριστημένοι με την έντολήν αύριο εις τας 10.30 π.μ. να πάμε με τη στολή μας για την παρέλασι. Εμπέρισε το πρωί της 28ης 'Οκτωβρίου. Σε όλα τα σπίτια κυματίζει υπερήφανα ή δοξασμένη μας σημαία. Οι δρόμοι είναι γεμά-

τοι χαρούμενα παιδιά που τρέχουν για τα σχολεία τους. Καθώς προχωρώ για το σχολείο μας, βλέπω το δεξιά μέρος του δρόμου γεμάτο στρατό και μηχανοκίνητα έτοιμα για την παρέλασι...

Εις τας 10.30 ή σφύριχτρα του κ. Γυμνασιού μάς καλεί όλους μαθητάς και σπουδαστάς στη γαμμή.

Μπήκαμε στη γαμμή και ξεκινήσαμε... Μόλις φθάσαμε στην πλατεία σταθήκαμε άπέναντι από την Νομαρχία. Γύρω μας στάθηκαν και άλλες σχολές σχολεία και γυμνάσια, το καθένα με την σειρά.

Με τους ήχους της μουσικής άρχισε ή παρέλασις. Προχωρούμε καμαρωτοί, λεβέντικα. Η μουσική παίζει συνεχώς. Τα πεζοδρόμια, οι έξώστες και οι ταράτσες των ξενοδοχείων γεμάτα κόσμο, χειροκροτούν το πέρασμά μας, ενώ ήμεις βαδίζουμε περήφανα.

Μόλις φθάνουμε στο Β' δείκτη γυρίζουμε το κεφάλι προς τους έπισήμους. Ο Δεσπότης μας εύλογεί το πέρασμά μας και οι έπισήμοι μάς χειροκροτούν. Φθάνοντας στο Τοπίτσειο διαλυθήκαμε εύχαριστημένοι με τις καλύτερες έντυπώσεις. Έτσι έκλεισε ή δοξασμένη και ήρωική ήμέρα της 28ης 'Οκτωβρίου.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΒΕΛΛΑ

Στ'. τάξις Α'. Μονοταξίον

ΓΙΑ ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΕΥΕΡΓΕΤΑΣ ΜΑΣ

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΑΡΣΑΚΗΣ

Ἡ Ἡπειρος ἔχει ἀναδείξει πολλοὺς Ἐθνικοὺς Εὐεργέτας. Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς εἶναι καὶ ὁ Ἀπόστολος Ἀρσάκης.

Ἐγεννήθη στὶς 6 τοῦ Γενάρη τοῦ 1792, σ' ἓνα μικρὸ χωριὸ τῆς Ἡπείρου, τὸ Χοτάκοβον. Ὁ πατέρας του λεγότανε Κυριάκος Ἀρσάκης καὶ ἡ τύχη τοῦ χάρισε πολλὰ κτήματα καὶ πλοῦτη. Ὁ Θεὸς τὸν ἀξίωσε καὶ τοῦ ἔδωσε ἀφθονά

τρόπο κάθε ἐθνικὴ κίνησι καὶ προσηγορίαν νὰ ζωντανέψῃ καὶ νὰ τονώσῃ τὸ φρόνημα τῶν ὑποδούλων ἀδελφῶν. Γι' αὐτὸ πολλὲς φορές ἐκινδύνευσε νὰ θανατωθῇ ἀπὸ τὸν φοβερὸ τύραννο τὸν Ἀλῆ Πασᾶ. Ὅταν πιά δὲν ἤμπορούσε νὰ κρατηθῇ ἄλλο, τότε ἀναγκάσθηκε νὰ φύγῃ μετὰ τὴν οἰκογένειάν του γιὰ τὸ Βουκουρέστι. Μὲ δάκρυα στὰ μάτια ἄφησε τὴν Πατρίδα

γαποῦσαν καὶ τὸν ἐκτιμοῦσαν πολὺ.

Ἐσπούδασε, μεγαλὼνοντας, στὴν Ἱατρικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Γερμανικῆς πόλεως Ἀλλης ἐπὶ 4 ὁλόκληρα χρόνια. Ἐγίνε πιά ἱατρός. Ὅταν ἐπέστρεψε στὸ Βουκουρέστι, ἐκλέχθηκε βουλευτὴς στὴ Βλαχία καὶ Γραμματεὺς τῆς ἐπικρατείας ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ ἡγεμόνα Κούζα. Ἀναδείχθηκε καλὸς καὶ ἀξίος καὶ ὡς ἐπιστήμονας καὶ ὡς βουλευτὴς καὶ ὡς συγγραφέας. Ἐγραψε ἀρκετὰ ἀξιολογώδη ἱατρικὰ καὶ φιλολογικὰ ἔργα.

Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ ἔκανε ἀθάνατο καὶ δοξασμένο τὸ ὄνομά του, ἦταν τὰ μεγάλα ἔργα καὶ οἱ ὑπηρεσίες ποὺ προσέφερε στὴν Πατρίδα. Ἀπὸ τὴν περιουσίαν ποὺ κληρονόμησε ἀπὸ τοὺς γονεῖς του καὶ ἀπ' ὅτι ὁ ἴδιος ἀπόκτησε, τὸ μεγαλύτερο μέρος, τὸ διέδωσε μετὰ ὅλην τὴν καρδίαν γιὰ τὸ καλὸ τῆς Πατρίδος, γιὰ ἐκπαιδευτικούς, φιλανθρωπικούς καὶ ἐθνικοὺς σκοποὺς. Ἰδρύσε σχολεῖα, ἐκπαιδευτήρια, νοσοκομεῖα... Στὴν ἰδιαιτέραν του πατρίδα, τὸ Χοτάκοβον τῆς Ἡπείρου, ἔχτισε σχολεῖο γιὰ νὰ μαθαίνουν γράμματα τὰ σκλαβωμένα Ἑλληνοπούλα.

Μὲ δικὰ του ἔξοδα ἔγινε καὶ ἐλειτουργήσε τὸ ὀνομαστὸ ἴδρυμα τῆς Φιλεκπαιδευτικῆς Ἐταιρείας ποὺ ὀνομάστηκε πρὸς τιμὴν τοῦ «Ἀρσάκειον». Ἐκεῖ ἐμορφώθηκαν χιλιάδες Ἀρσακίαιδες δασκάλεις ποὺ ἐδίδαξαν στὴν Ἑλλάδα καὶ τὰ ἑλληνικὰ γράμματα.

Τὸ Ἀρσάκειο αὐτὸ καὶ σήμερον εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ λαμπρότερα ἐκπαιδευτήρια τῆς Ἑλλάδος μας.

Εἶναι στόλισμα καὶ καύχημα, ποὺ δείχνει τὸ ἀνώτερο πνεῦμα τῶν μεγάλων Ἑθνικῶν μας ἀνδρῶν. Στὸ Βουκουρέστι ἄφησε μεγάλο καὶ λαμπρὸ ὄνομα ὁ Ἀπόστολος. Καὶ σήμερον ἀκόμη, ὅσοι ζεῖν ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ παροικία, ἔχουν νὰ ὁμιλοῦν γιὰ τὸ μεγάλο ἔργο καὶ γιὰ τὴν δρᾶσιν τοῦ Ἀρσάκη.

Κάποτε στὴν Ἑλλάδα ὁ βασιλεὺς Ὁθωνας ἐκάλεσε τὸν Ἀρσάκη γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ ἑνὶ ἀξιώματα καὶ τιμὲς γιὰ τὸ ἔργο του τὸ ἐθνικὸ καὶ γιὰ τὴν εὐεργεσίαν του. Ἐκεῖνος δὲν δέχτηκε, γιατί ἦταν ταπεινὸς καὶ πολὺ ἀπλός. —«Ὅ, τι ἔκανα, εἶπε, τὸ ἔκανα γιὰ τὸ καλὸ τῆς Πατρίδος μου, γιατί

Ἀρσάκειο

Κάθε πρωτὶ, πολλὰ αυτοκίνητα γεμάτα μαθητὲς, μικροὺς καὶ μεγάλους, ὄλες μετὰ γελαστὰ πρόσωπα, ἀνεβαίνουν τὸν ἀνηφορικὸ δρόμο τοῦ Ψυχικοῦ, καὶ σταματοῦν ἐμπροσθεν ἐνὸς μεγαλοπρεποῦς πολυπόρου κτιρίου. Οἱ πόρτες ἀνοίγουν, καὶ ἓνας χεῖμαρρος παιδιῶν ἐκχύνεται στὸν περιβόλο, γελώντας καὶ μιλώντας εὐθυμῶς, ταράσσοντας ἔτσι ξαφνικὰ τὴν πρῶν ἡσυχίαν τοῦ περιβόλου. Τὰ λουλουδάκια λὲς καὶ γέρονουν ἀπαλὰ τὰ κεφάλαιά τους, καλημερίζοντας τὰ παιδιά, ποὺ παρέες - παρέες ἀνεβαίνουν τὴν μαρμαρινὴν σκάλα καὶ διασκορπίζονται στὰς τάξεις των.

Σὲ λίγο κτυποῦν τὰ κουδούνια, καὶ τὰ παιδιά κινώντας γραμμὴ, κατεβαίνουν στὸ μεγάλο χῶλ, ὅπου μετὰ εὐλάβειαν γίνεται ἡ πρωτὴ προσευχή. Ἐπειτα γυρίζουν στὰς τάξεις των καὶ ἀρχίζει τὸ μάθημα. Ἡσυχία βασιλεύει παντοῦ.

Τότε κάθε ἐπισκέπτης εἰσέρχεται ἐνταῖς νὰ περιεργασθῇ καὶ νὰ γνωρίσῃ αὐτὸ τὸ κτίριο. Εἶναι τετραόροφο, κτισμένο μετὰ χάρι, ἐπάνω σ' ἓνα πεντάκοντο ὄροφο τοῦ Ψυχικοῦ. Ἀν ἀνεβῇς στὰ ὑψηλὰ πατώματα, θὰ ἀντικρίσῃς τὴν Ἀθήναι, τὸν Ἱερὸν, τὴν Πάρον, καὶ τὴν Πεντέλῃ μετὰ τὰ ὀνόμαστὰ λατομεῖα τῆς, ἀπὸ τὰ ὅποια θγαίνον τὰ κατὰλεκα μάρμαρα, ποὺ ἔπαιρναν οἱ ἀρχαῖοι καὶ κατασκεύαζαν ἀγάλματα καὶ τόσα ἄλλα ἔργα τέχνης.

Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ κτιρίου αὐτοῦ εἰσέρχονται: Τὸ γραφεῖον τοῦ κ. Προέδρου κ. Παναγιώτου Πουλτσα, τὰ γραφεῖα τῶν διευθυντῶν τοῦ Δημοτικοῦ, τοῦ Γυμνασίου καὶ τῆς Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας, ἐδρῶντες αἰθούσες διδασκαλίας, χῶρος τελετῶν καὶ συγκεντρώσεων, θέατρον διὰ διαλέξεις καὶ παραστάσεις, αἰθούσα χημείου, γυμναστήριον, αἰθούσα ἱστογραφίας καὶ αἰθούσα ὁμιλίας.

Εἰς τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ περιβόλου καθὼς ἀνεβαίνουμε ἀπὸ τὴν κυρίαν εἰσοδον, βλέπομεν τὴν ἐκκλησίαν τοῦ σχολείου. Εἶναι ἓνας μικρὸς ναός, ἀπερωμασμένος εἰς τὴν Ἁγίαν Ἀναστασίαν. Στὰς 29 Ὀκτωβρίου, εὐοχὴν τῆς Ἀγίας Ἀ-

ἔτσι τὸ ἤθελε ἡ μου...». Δὲν ἤθελε νὰ πληρωθῇ γιὰ ὅσα ἔκανε ἀπὸ ὀπορτέωσι καὶ καλωσύνη. Ἡ μεγάλη τιμὴ γι' αὐτὸν καὶ ἡ καλύτερη πληρωμὴ εἶναι ἡ αἰώνια ἀναννώσις τῆς καλωσύνης του καὶ ἡ βαθεὶ εὐγνωμοσύνη τῆς Ἑλλάδος γιὰ τὸ μεγάλο του ἔργο.

Ὁ Ἀρσάκης πέθανε τὸ 1874 σὲ ἡλικίαν 82 ἡμερῶν, ἀλλ' ὅμως μέσα στὶς καρδιὰς μας θὰ μείνῃ αἰώνια ἰσχυρὰ.

ΜΙΧΑΗΛ ΧΡΙΣΤΟΥ
Τάξις Στ', Β'. Μονοτάξιον

Με χαρὰ ξαναγυρίζω
στὸ σχολεῖο

Τὸ καλοκαίρι πέρασε χαρούμενο μετὰ τὴν ἐκδρομὴν, μετὰ τὰ μπάνια. Τὸ Σεπτέμβριο περιμέναμε μετὰ μεγάλη χαρὰ πότε νὰ ἀνοίξῃ τὸ σχολεῖο.

Μὰ σὲ λίγες ἡμέρες ἀνοίξε καὶ κάναμε ἀγίασμό.

Ὅλα τὰ παιδιά, χαρούμενα μετὰ τὴν ἐκδρομὴν καὶ τὰ μπάνια, γιὰ τὴν ἀνοίξῃ τῆς σχολῆς, ἤλθαμε τὴν ὁρισμένην ὥραν, στὴν αἴθλη τοῦ σχολείου.

Τότερα ἀπὸ τὸν ἀγίασμό κάναμε μιὰ μικρὴ νιοστούλα γιὰ τοὺς μαθητὰς, ποὺ θὰ πῆγαιναν τώρα στὴν πρώτη τάξη.

Τὴ Δευτέρα τὸ ἀπόγευμα πῆγαμε στὸ σχολεῖο γιὰ μαθήματα.

Τὴν ποτὴ ἡμέρα δὲν κάναμε πολλὰ μαθήματα.

Σιγά - σιγά διώξω καὶ πιὸ πολλὰ.

ΜΑΡΙΝΑ Γ. ΣΤΑΜΑΘΗ

Τ'. τάξις 6) ταξίου

Ἀνέκδοτα καὶ περιστατικά
ἀπὸ τὸν πόλεμον τοῦ «Ἰλίου»

(Συνέχεια ἐκ τῆς 7ης σελίδος)
«Ἀνδρῶν τοῦ Μύθου», Ἀθῆναι 1946 σελ. 24).

4. Ἡ ἔννοια τοῦ καθήκοντος

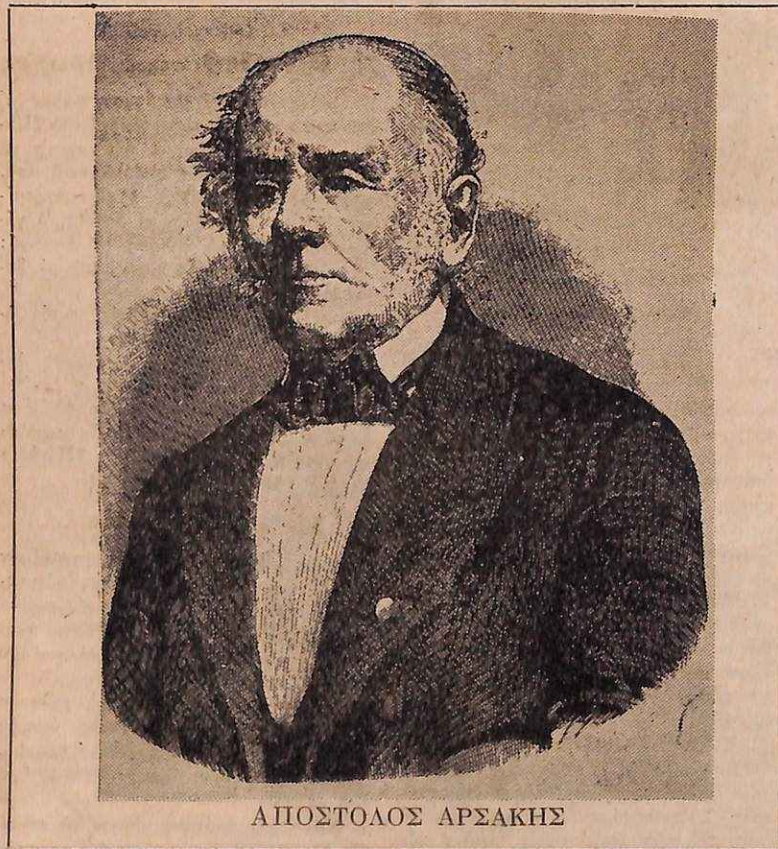
Γυρίζοντας ὁ Μάρσακος ἀπὸ τὴν πρώτην γραμμὴν, ἀφῆκε πάλιν σ' ἓνα φαντάσμα, ποὺ μ' ἓνα μεγάλο τεχνικὸν χαλδᾶ σὲν ὅμοιον τοῦ καθήκοντος σὲν χιόνια, ἀλλὰ καὶ κλαίοντας. Τὸν ρωτᾷ:

—Γιατὶ κλαῖς, παιδί μου;

—Ποιῶν τὰ πόδια μου, κ. Μάρσακε!», παραπονιέται ὁ στρατιώτης, ἓνα ἀπὸ τὰ ἀφθονὰ θύματα παραπονεμένης. Τὰ πόδια του εἶναι μελανοσμένια καὶ ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ τραβήχοντος αἵματος καὶ πόνου. Ὁ Μάρσακος, μὲ μὲν ἄλλους καὶ παπούτσι τὸν ἐφοδιάζει καὶ μ' ἓνα σημεῖο καὶ γιὰ τὸ πλησιέστερον χειρουργεῖ.

—Δὲν μπορῶ, κ. Μάρσακε, νὰ πάω στὸ χειρουργεῖο, γιατί τὰ παιδιά, ψιλά ἐκεῖ, εἶναι νηστικά καὶ περιμένουν χαλδᾶ, ἀπαντᾷ ἐκεῖνος.

Ἐβόρσε νὰ βορῇ ἄλλος στρατιώτης γιὰ τὴν μεταφορὰ τοῦ χαλδᾶ καὶ μονάχα τότε πείθεται νὰ πάῃ τὸ δρόμο τοῦ χειρουργείου. (Διον. Α. Κοκκίνου: «Οἱ ἄνθρωποι, 1940-41», Ἀθῆναι 1941 Γ'. σελ. 381).

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΑΡΣΑΚΗΣ

ἀγαθὰ. Ἦταν ἀνώτερος ἄνθρωπος ὅμως. Τὰ μάτια του κοιτάζαν καὶ πιὸ παραπέρα καὶ ἡ καρδιά του πονοῦσε γιὰ τὴν δυστυχίαν, ποὺ ἔνοιθε τριγύρω του. Πολλὲς εὐεργεσίες ἔκανε σὲ φτωχοὺς καὶ δυστυχισμένους. Ἐξῆς σὲ χρόνια ἐκεῖνα τῆς πικρῆς σκλαβιάς καὶ λαχταροῦσε γιὰ τὴν λευτερίαν τῆς Πατρίδας του. Βοηθοῦσε μετὰ κάθε

του. Ὁ μικρὸς Ἀπόστολος πῆρε ἀπὸ τοὺς καλοὺς γονεῖς του καλὴ καὶ ἀξία ἀνατροφή. Μεγάλωνε μετὰ καλὲς ἀρχὲς καὶ μετὰ ἀυστηρὴ ἐθνικὴ συνείδησι. Στὸ Βουκουρέστι ἀρχισε τὴν σπουδὴν. Ἦταν πολὺ εὐφυὴς, δραστήριος, ἐργατικός καὶ φιλότιμος. Περνοῦσε τὴν τάξιν πάντα μετὰ ἀρίστην. Ὅλοι τὸν ἀ-

Μιά φθινοπωρινή βραδυνή βροχή

—Μαμά! μαμά! έβρασε τὸ φαγητό;
—Ὀχι παιδί μου.
—Τί φαγητό έχουμε σήμερα;
—Έχουμε κοτόπουλο βραστό.
—Ζητώωω! φάναξα, τί ώρατο φαγητό! τι νοστιμὸ πού θὰ εἶναι!
Τῶα - λά - λά. Τῶα - λά - λά.
Τὸ καλύτερό μου φαγητὸ τὸ κοτόπουλο εἶναι.

—Μαμά τὸ περισσότερο κοτόπουλο ἔμένα να δάλης στὸ πιάτο μου.
—Ναί παιδί μου ἔσένα θὰ σοῦ δάλω.

Ἡ ὥρα εἶναι 12.

—Μαμά γρήγορα νὰ κατεβάσης τὸ φαγητὸ ἀπὸ τὴ φωτιά. Πρέπει νὰ πᾶμε γρήγορα σχολεῖο. Σήμερα μπαίνουν με ἡ ὥρα 2 παρὰ τέταρτο.

Σὲ λίγο ἡ μαμά, ἀφοῦ ἔβρασε τὸ φαγητὸ, τὸ κατέβασε.
Ἔστρωσε τὸ τραπέζι κι' ἔβαλε τίς καρέκλες γύρω του. Ἐπειτα ἀρχισε νὰ βάζει στὸ κάθε πιάτο ἀπὸ μιὰ μερίδα κοτόπουλο.

Καθίσαμε στίς καρέκλες. Κάναμε τὸ σταυρό μας κι' ἀρχίσαμε νὰ τρώμε. Στὸ τραπέζι ἦταν καθισμένοι οἱ γονεῖς μου, τὰ ἀδελφία μου, καὶ ἡ θεία μου. Στὸ μέσον τοῦ τραπέζιου εἶναι μιὰ φρουτιέρα καὶ ἔχει μήλα καὶ μανταρίνια.

Ἡ Μαίρη ἔλεγε στὴν μαμά μου.

—Καλὲ μαμά ἡ Ἐλεντίσα ἔχει περισσότερο ἀπὸ μένα φαγητό.

—Ὀχι μαμά ψέμματα λέει ἡ Μαίρη ἴσια - ἴσια ἐγὼ ἔχω λιγότερο ἀπὸ τὴν Μαίρη.

Ἀφοῦ ἔφαγα τὸ φαγητὸ μου φάναξα:

—Ἀχ, τί ώρατο φαγητὸ πού ἦταν! Κι' ἀπὸ τὴ χαρὰ μου κτυποῦσα λιγάκι τὸ πιάτο.

Σὲ λίγο πῆρα τὸ φροῦτο μου τὸ σταφύλι, καὶ ἀρχισα νὰ τρώγω.

Τί ώρατο φαγητὸ πού εἴχαμε σήμερα.

Τῶα - λά - λά. Τῶα - λά - λά.

—Μαμά νὰ μᾶς ξαναφτιάξῃς κοτόπουλο, ξέρεις πόσο μοῦ ἀρέσει; Τρελαίνουμαι.

Ἐπειτα εἰτοιμάσθηκα, πῆρα τὴν τσάντα μου καὶ πῆγα στὸ σχολεῖο.

ΕΛΕΝΗ Σ. ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΥ

Στ'. 4)ταξίον

Τὸ φθινόπωρο

Ἐπέρασαν οἱ ξέστες τοῦ καλοκαιρίου.

Ἰώρα στὸν ὀλόχρυσο θρόνο ἔκαυσε τὸ φθινόπωρο.

Αὐτὴν τὴν εποχὴ οὐκ τὴν ἀγαποῦν τὰ οὐνερα.

Δὲν τὴν χωνεύουν γιὰ τοὺς ρίχνουν τὴν ὀλοφασινὴ φορεσιά τους με τίς βροχές.

Στὴ γῆ ἔχουν στρώσει τὰ δένδρα με τὰ λεπτά χερὰκια τους ἕνα ὡραῖο κίτρινο χαλί. Ἀπὸ μέρα σὲ μέρα περιμένουν νὰ ὑποδεχθῶν τὸν Ἅγιο Δημήτριο.

Τὰ πολύχρωμα λουλούδια χαίρεινται γιὰ τὸ ἔξοχόν τους ἔφθασε ἡ ὥρα νὰ τὰ πάρῃ ὁ μεγάλος ὕπνος. Σὲ κάθε κήπο ἔφυγε ἡ ὁμορφιά.

Οἱ βροχὲς δέρνουν τὴν γῆ, σὰν νὰ τοὺς ἔχη κάνει κακὸ.

Οἱ κληματόβεργες ἀπὸ τὰ ἀμπέλια ἔχουν γιὰ μουσικὴ τὰ πρωτοβόγια.

Τὰ μικρὰ δένδρα με παραπονώρικη φωνὴ λέγουν:

—Ἀυτὸς ὁ ἀέρας δὲ μᾶς λυπάται καὶ μᾶς ἀφίνει νὰ τυραννίστατε, τί τοῦ κάναμε;

—Ὀύτε γὼ δὲν τοῦ ἔκανα τίποτε, οὔτε καὶ γώ...», ἀπαντοῦν.

Τὰ λουλουδάκια θέλοντας καὶ μὴ, ἔσφιξαν τὰ ἀπαλὰ πεταλά τους.

Ἔτσι ὅλα παραπονεμένα τὰ πῆρε ὁ βαθὺς ὕπνος.

BENH E. ΦΡΙΓΚΑ

Δ'. τάξις 6)ταξίον

Μιά βόλτα στὴν ἀγορὰ

Σήμερα εἶναι ὥραία ἡμέρα. Σηκώθηκα τὸ πρωτὸ καὶ ἔγραψα τὰ μαθήματά μου. Ὅταν τελείωσα ἔπαιξα με τὸν ἀδελφὸ μου τὰ στρατιωτάκια. Κάναμε πόλεμο οἱ Ἕλληνες με τοὺς Τούρκους. Νίκησαν οἱ Ἕλληνες.

Λίγο ὕστερα ἦρθε ἡ γιαιγιά καὶ πῆγαμε στὴν ἀγορά. Στὴν ἀγορὰ ἦταν μεγάλη κίνησις. Οἱ γυναικες πῆγαν με τὰ παιδιά τους καὶ ἐψώνιζαν. Οἱ ἄντρες κάθονταν στὰ μαγαζιά καὶ πουλοῦσαν. Τὰ φορητὰ κουβαλοῦσαν πράγματα. Τὰ καταστήματα εἶναι φροῦτα καὶ λαχανικά. Στὰ κρεοπωλεῖα ἦταν κρεμασμένα πολλὰ κρέατα.

Τὸ μεσημέρι ἔφαγα τὸ ἡμερολόγιό μου καὶ ἔσανα. Ὅστερα πῆγα στὸ σχολεῖο.

ΑΛΕΚΟΣ ΝΑΣΤΟΣ

Τάξις Β', Β'. Μονοτάξιον

Πέφτουν τὰ φύλλα

Ἦρθε μὲ τὸ φθινόπωρο ἀρχίζουν καὶ πεφτουνε τὰ φύλλα ἀπὸ τὰ οὐνερα. Με τοὺς συγχύς νοτίωνες καὶ τοὺς οὐνατοὺς οὐρανοὺς σκορμίζονται οὐρα καὶ ἀριστερά στους οὐρμούς καὶ στίς αὐλές. Φύλλα κίτρινα πεσμένα οὐκ ἔχουν πια τὴν ἀλλαγὴ τοῦ καιροῦ. Πια πια ὁμορφιᾶ ἐποχὴ τοῦ καλοκαιριοῦ. Ἦρθε τώρα τὸ φθινόπωρο. Ἰδὼς να ἦσεν να ἦξεν ἂν τὰ γυμνά τὰ οὐνερα πονοῦνε γιὰ τὸν ἀποχωρισμὸ αὐτόν;

Ὀλόγυμνα, χωρὶ φύλλα, μοιάζουν σκελετωμένα κουφάρια, πού περάσαν πιά τὴ ζωὴ τους. Καὶ τώρα ἀγαρα καὶ ἀστόλιστα θὰ περιμένουν τὴν ἀνοιξὶ γιὰ νὰ ξαναβῶσουν καὶ νὰ πᾶσουν καινούργια χάρη κι' ὁμορφιά.

Φεύγουν τὰ χειλιδόνια. Πέφτουν φύλλα ἀπὸ τὰ κλώνια. Στὸ χαντάκι ἔμαξεν ἦσαν κίτρινος σωρός.

Χρειάζεται ὅμως καὶ τὸ πέσιμο τῶν φύλλων.

Μιά ζωὴ ἔπέρασε. Ἄλλη πιά καρτεροῦμε. Τὰ σκουλίκια θὰ κάνουν τὴ δουλειά τους, γιὰ νὰ γίνῃ τὸ ὁμορφο λίπασμα ἢ νὰ τροφῇ γιὰ τὸ ξανάνωμα τοῦ δένδρου. Τί μυστήριο!

ΧΡΗΣΤΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ

Τάξις Δ', Β'. Μονοτάξιον

Ὁ ταχυδρόμος

Ντρίγκ! ἀκούγεται τὸ κουδούνι τῆς πόρτας καὶ μιὰ φωνὴ δυνατὴ: «Ὁ ταχυδρόμος! ἔνα γράμμα!».

Γρήγορα πετιέμαι καὶ τρέχω πρὸς τὴν πόρτα, γιὰ νὰ πάρω τὸ γράμμα πού με ἀγωνία περιμένω ἀπὸ τὸν μπαμπά μου. Βρίσκομαι μπροστὰ στὸ χαρὸπὸ πρόσωπο τοῦ κυρ-Δημήτρη.

Ὁ κυρ-Δημήτρης εἶναι ἕνας ψηλὸς ἡλιοκαμμένος ἄνθρωπος πού κάθε ἡμέρα πρωτὸ-βράδυ γυρίζει τίς γειτονιὲς καὶ μοιράζει τὰ γράμματα. Φορεῖ ἕνα κασκέτο στὸ ἄσπρο του κεφάλι πού τὸν φυλάει ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ τὴν βροχὴ. Στὸ στήθος του περασμένη ἔχει τὴν τσάντα πού πάντοτε εἶναι παραφουσκωμένη ἀπὸ λογῆς λογῆς φακέλους με γραμματόσημα ἀπὸ ὅλα τὰ κράτη, ἄλλα με γράμματα καλογορημένα καὶ ἄλλα μοντερουσμένα, πού κάθε ἕνα φθάνει στὸν προορισμὸ του καὶ φέρει τὴ χαρὰ ἢ τὴν λύπη σὲ κάθε ἕνα πού τὸ παίρνει.

Τὰ ρούχα του εἶναι παλιά ἀλλὰ καθαρά. Στὸ πρόσωπό του πάντα εἶναι ζωγραφισμένη ἡ χαρὰ ἢ ἡ λύπη, ἀνα-

Τὸ γατάκι μου

Στὸ σπίτι μου ἔχω περιστέρια, στραγαλιανο, κοίτες καὶ τὸν ἀγαπημένο μου Πίπινη.

Αὐτοὺς εἶναι ἕνα χαριτωμένο ἀσπρομαυρὸ γατάκι. Εἶναι τόσο ἔξυπνο, πού μπορῶ νὰ σὰς πῶ σὰν ἀνθρώπος.

Απὸ τώρα φαίνεται πὼς θὰ γίνῃ καλὸς κυνηγός.

Κάθε βράδυ πού τὸν βγάζουμε νὰ κοιμηθῇ ἔξω στὴν αὐλή, πρέπει νὰ βγῇ καὶ στὸ δρόμο. Τὸ πρωτὸ θὰ ἔλθῃ στὴν πόρτα καὶ θ' ἀρχίσῃ: Νιάου - νιάου, σὰν νὰ λέγῃ:

—«Κρυώνω! Ἀνοιξτε μου καὶ μένα τὴν πόρτα νὰ μῶ μεσὰ νὰ ζεσταθῶ».

Μόλις βγῇ ὁ ἥλιος δὲν τὸν παίρνουμε εἰδησι ἀπὸ πού βγῆκε ἀλλὰ τὸν βλέπουμε νὰ παῖξῃ με τὰ φύλλα τοῦ κήπου.

Ἐγὼ εἶμαι μέσᾳ καὶ τὸ γατὶ ἐπάνω στὰ δένδρα. Ὅταν τὸ φωνάξω θὰ τσακιστῇ νὰ κατέβῃ καὶ θὰ ψάξῃ νὰ με βρῇ.

Ἐνα ἀπόγευμα, καθὼς ἔγραφα, τὸ βλέπω νὰ εἶναι στὰ σίδηρα τῆς κληματαριάς. Τοῦ ρίχνω ἕνα ξύλο γιὰ νὰ δῶ τί θὰ κάνῃ.

Αὐτὸ περπάτησε στὰ σύρματα πού τὴ συγκρατοῦν, πήδησε καὶ ἔτρεξε νὰ τὸ πιάσῃ.

—Ἐ! Φαντάζεσθε τώρα ποῦ ζῶ ἀγαπῶ περισσότερο.

ΜΑΘΑΙΟΣ Δ. ΠΑΛΛΑΣ

Τάξις Δ'. 6)ταξίον

λόγως με τὸ γράμμα πού θὰ φέρῃ. Ὁ ταχυδρόμος γυρίζει σὲ πτωχογειτονιὲς καὶ σὲ πλούσια σπίτια μοιράζοντας τὰ γράμματα, βγάζοντας ἔτσι τὸ ψωμί τῶν παιδιῶν του καὶ ὅλης τῆς οἰκογενείας του.

Κάθε ἕνας περιμένει με ἀγωνία τὸν ταχυδρόμο, γιὰ νὰ μάθῃ νέα ἀπὸ τοὺς δικούς του. Ἔτσι καὶ γὼ μόλις πῆρα τὸ γράμμα ἔτρεξα μέσᾳ, φώναξα καὶ τὴν μαμά μου καὶ ἀνοίξαμε γρήγορα - γρήγορα τὸ γράμμα καὶ διαβάσαμε τὰ εὐχάριστα νέα τοῦ μπαμπά μου. Πάντοτε ὡς τώρα ὁ ταχυδρόμος μᾶς φέρνει τὴ χαρὰ στὸ δικό μας σπίτι καὶ γι' αὐτὸ τὸν ἀγαποῦμε πολὺ τὸν κυρ-Δημήτρη.

ΝΕΛΛΗ Κ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Τάξις Ε'. 6)ταξίον

Τὸ χωράφι τῆς τάξης μας

Σήμερα μαζί με τὴν κυρία μας σπείραμε τὸ χωράφι τῆς τάξης μας.

Ἦταν ἕνα μεγάλο ξύλινο κουπί με χωμα.

Πρωτὰ τὸ ποτίσαμε.

Ἐπειτα ὁ κυριακός, ἡ Καλλιόπα καὶ ἡ Σοφούλα ὠργώσαν τὸ χωράφι μας.

Ἦνουν ἡμῖς, ἡ Ἀγνή καὶ ἡ Κορίννα ἔβγαλαν τίς πέτρες.

Ἦστερα ὅλα τὰ παιδιά σπείραμε τὸ σιτάρι.

Ἦ Γιολάντα ὁ Νικηφόρος καὶ ὁ Κωστάκης, πῆγαν καὶ ἔφεραν καὶ ἄλλο χωμα ἀπὸ τὸν κήπο γιὰ νὰ σκεπάσουμε τὸ σιτάρι πού ἔφερε ἡ Σοφούλα, ἡ συμπαθήτριά μας.

Ἦ Αἰτσα, ἡ Ἀρετὴ, ὁ Γιαννάκι καὶ ἡ Οὐρανία τὸ ἀνακάτωσαν γιὰ νὰ μὴ τὸ φάνε τὰ σπουργίτια καὶ οἱ κουροῦνες.

Αὐτοὶ εἶναι οἱ ἐχθροὶ τοῦ γεωγού.

Σήμερα λοιπὸν ἡμεῖς φτιάσαμε ἕνα ὠραῖο χωράφι πού μποροῦμε νὰ τὸ πάρουμε στὴν ἀγκαλιά μας.

Ἄ! Γελᾶτε;

Σὰς φαίνεται ἀστεῖο καὶ ὅμως εἶναι σωστὸ αὐτὸ πού σὰς γράφω.

Ἄν θέλετε ἐλάτε νὰ τὸ δῆτε.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΔΑΜΠΡΑΚΗ

Τάξις Β'. 4)ταξίον

Ὁ ἀέρας ἀστειεύεται

Ἦταν πρωτὸ ὅταν με ξύπνησε ὁ θόρυπος τῶν παραυροφυλλῶν πού εἰσιαν ἀπὸ τὴν ὀρμὴ τοῦ ἀέρα.

—Σήμερα ὁ ἀέρας ἔχει ὀρεξὶ νὰ ταξιδεψῇ εἰς τὴν ἀδελφὴ μου».

Στὸ διάβα τοῦ ἐπαίρου γιὰ συνταξιδιώτῃς ὅτι ἑλαφρὸ εὗρισκε μπροστὰ τοῦ!

Εὐλαρόκια, φύλλα ξερά, χαρτάκια, ὅλα πρὸς τὸν ἀπολοῦσθαι γιὰ λίγο, κι' ἔπειτα σταματοῦσαν. Κάποιο καπέλλο ἐνὸς γεροντάκου θέλησε, νὰ ἀκολουθῇ τὸν ἀέρα ἀλλὰ ἔπεσε κι' ὁ γέρος ἔτρεχε γιὰ νὰ τὸ φτάσῃ. Θέλει ὁ δοροῖς νὰ πάρῃ μαζί του καὶ μερικά ρούχα ἀπὸ τὰ σύρματα τῆς Ἀγγελικουλάς. Ἀλλὰ αὐτὴ τὰ εἶχε στερεώσει καλὰ με τὰ ταμπάκια καὶ ἔτσι ἔφυγε στενοχωρημένος καὶ ἀπραχτός. Ἐτρεξε στὴν αὐλὴ τῆς γειτονισσᾶς μας θυμωμένος καὶ ἀράξε ἕνα τραπέζι ἀπὸ τὸ κρέμασε στὰ κλαδιά

Μιά φθινοπωρινὴ βραδυνὴ βροχή

Εἶναι βράδυ καὶ γυρίζω ἀπὸ τὸ σχολεῖο μου. Κάπως κουρασμένος. Στὸ δρόμο οἱ διαβάτες γυρίζουν ἀμέμφωνοι καὶ ἡσυχὸι ἀπὸ τὴ δουλειά τους. Ὁ οὐρανὸς εἶναι σκεπασμένος ἀπὸ κατάρματα σύννεφα. Δείχνει πὼς θὰ κάνῃ δυνατὴ βροχή.

Καθὼς προχωρῶ γιὰ τὸ σπίτι μου, δυνατὲς ἀνάλαμπες διασχίζουν τὰ σκοτάδια τῆς νύκτας. Σὲ λίγο δυνατὰ μπουμπουνιὰ τραντάζουν τὸν τόπο. Τὰ φύλλα τῆς πλατείας ἔσθσαν. Πυκνὸ σκοτάδι ἀπλώθηκε τοῦ γύρω.

Δὲν ἄρχισε νὰ βρέξῃ... Χονδρὲς - χονδρὲς ψυχᾶλες πέφτουν με μανία. Μαζὺ σηκώθηκε καὶ δυνατὸς ἀέρας.

Θέλει νὰ διώξῃ τὴ βροχὴ, μὰ ἐκεῖνη πηγαίνει πεισματικά. Ποῦς θὰ νικήσῃ τὰχα;

Τρέχω γρήγορα γιὰ νὰ προλάβω. Ἐγγελάσθηκα σήμερα καὶ δὲν ἔπῃρα τὸ μπουσαμί μου. Μὰ ἡ βροχὴ δυνάμωσε. Ἡ ποδιά μου ἔγινε μούσκεμα. Νοιώθω τὴ βροχὴ στὰ γυμνά μου πόδια. Οἱ ψυχᾶλες με χτυποῦν κατὰ πρόσωπο.

Οἱ διαβάτες τρέχουν νὰ κρυφτοῦνε στὰ ὑπόστεγα. Ἄλλοι κρατᾶνε τίς ὁμπρὲς μισοκλεισμένες, γιὰ τὸ ἀέρας εἶναι δυνατὸς καὶ δὲν τοὺς ἀφίνει. Κάθονται κι' ἐγὼ σὲ ἕνα ὑπόστεγο. Καὶ ἄλλοι συμπαθητὰ μου ἦρθαν ἐκεῖ.

Ἡ βροχὴ πέφτει με μανία. Πότε ἀσταφτεῖ καὶ πότε μπουμπουνίζει ἀγοιμένα. Τὰ νερὰ ἄρχισαν νὰ κυλᾶνε στὸς δρόμους. Τὰ σκορπισμένα φύλλα ἀπὸ τὰ δένδρα γέμισαν τὸν τόπο. Ὁ κασταναῖς, πού ἦταν στὴν γωνιά τῆς πλατείας, ἔφυγε τὴ σφυροῦ καὶ κρύφτηκε κάτω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ καφε-νεῖου.

Σὲ λίγο φθάνει τοῦ γάτος καὶ ὁ μπαμπᾶς μου.

Τὸ πανταλόνι του καὶ τὸ σακάκι του εἶναι πολὺ βροσμένα. Μὲ σκεπάζει με τὸ σακάκι του καὶ τρέχω γιὰ τὸ σπίτι. Ἡ μαμά μου ἄλλαξε τὰ βρεμένα ρούχα. Τὸ δωμάτιό ἦταν πολὺ ζεστό. Ἡ σόμπα μας ἔκαιγε καλὰ, ἐνῶ ἔξω ἡ βροχὴ ἐπὶ ἐπὶ.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΚΡΑΝΙΑΣ

Τάξις Ε'. Β'. Μονοτάξιον

μᾶς ἀπιδιάς. Αὐτὸ κουνιόνταν ἀπελπισμένο καὶ ἔμοιαζε με σημαία. Σὲ μιὰ στιγμὴ ἀνοίξε ἕνα παράθυρο γραφεῖον καὶ ὁ ἀέρας μῆκε διαστρωμένος καὶ ἀράξε μερικά χαρτιά. Ὁ καμμένος ὁ ὀπαλῆλος πετάχτηκε ἔξω ἀναμυλησμένος νὰ τὰ μαζέψῃ.

Πολλὰ ἦταν σήμερα τὰ ἀστεῖα πού σκάρωσε ὁ ἀέρας... ΦΩΤΕΙΝΟΤΑ ΦΡΑΓΚΙΔΟΥ
Τρίτης τάξεως Α'. Μονοτάξιον

ΧΡΗΣΤΟΥ ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗ

"ΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ,"

Για πρώτη φορά στο σχολείο

Η δευτέρα πρωί - πρωί με πήρε η μάνα μου αργά, όπως είπα, και με πήγε στον ναυπηγείο της εκκλησίας του χωριού μας, όπου ο πατέρας Αντρίως είχε στήσει το «παιδί» του, πρώτος ουσκαλός αυτού του χωριού και τελευταίος ουσκαλός του χωριού μου ως την ώρα που γράφω το παρόν μου.

Εμμένουν οι πρώτοι παρουσιασμένοι μαθητές στο πρώτο αυτό σχολείο και σε λίγο ηρεμεί και η αναστασία μου μονή της, και γεννηκάμε ού.

Εκείνη τη στιγμή έφτανε κάτι ο παπ' Αντρίως με το συγγραμμάκι του, και τελειώνοντας σε λίγο το έργο του αυτό, κρεμάσε στον τοίχο μια οσμία καινούργιες υερ-γες, ένα αλλοιωτικό εργαλείο, που εμένα ύστερα, ότι αυτός είναι ο τρομερός και φοβερός φελέκας, μια χερμιά σουλούμ μικρά, σαν εκείνα που χαρώνουν τα κατσίκια, όταν γεννούνται μεγάλα και τ' αποκοθούν για να μη συζάνουν πλεία, κι' ένα κεφάλουκικο από το κομμητήρι, που είναι εκεί κοντά!

Μ' έπιασε τρομάρα, όταν είδα όλα αυτά τα διασολοσυνημένα του πρώτου δασκάλου μου, και καταλαβα, ότι ευχαίριαν όλα αληθινά, ό, τι μας είχε ειπεί ο Γασσός.

Νοιώοντας η μάνα μου την τρομάρα, που μ' είχε πιάσει, έσκυψε και μου είπε σιγανά:

—Μην τρομάξεις εσύ, μοναχέ μου! Αυτά δεν είναι γι' εμένα... Είναι για τα κακά τα παιδιά... Γ' υ-ρίζοντας ύστερα και προς το δάσκαλο, του είπε με σοβαρό τόνο:

—Μη λάχη και μού τραβήξεις το παιδί μου μ' αυτούς τους δια-βόλους, που κρέμασες εκεί ψηλά! Θά λησμονήσω, ότι είσαι δάσκαλος, παπ' και γαλατάδεσπος του αν-τρός μου!

Δεν της απάντησε τίποτε ο δάσκαλος, κι' αυτή μ' άφησε και γύρισε στο σπίτι, γνέθοντας φίρρρρ - φίρρρρ - φίρρρρ...

Σε λίγο ήρθε ένας χωριανός μου με το παιδί του το Γιάννη, που του φαινόταν στα μάγουλα τὰ ίχνη των δακρυών, κι' είπε του δασκάλου, παρουσιάζοντας το:

—Δάσκαλε, κύρ - δάσκαλε! Σου παραδίνω κρέας και να παρα-δώκης κόκκαλα.

Αυτό ήταν το τυπικό της έγ-γραφής των μαθητών εκείνου του καιρού, πουχε παραλείπει η μάν-να μου σκοπίμα.

Και ειπόντας αυτά τα λό-για ο χωριανός μου, άφησε το παι-δί του εκεί κι' έφυγε.

Τότερα από λίγο ήρθε κι' άλ-λος ένας γονής φέροντας το παιδί του, τον Μητρο, πιστάγκωνα δεμέ-νο, γιατί δεν ήθελε νάρθη με το καλό, κι' είπε κι' αυτός το ίδιο τυ-πικό της έγγραφής:

—«Δάσκαλε, κύρ δάσκαλε! Σου παραδίνω κρέας και να μου παρα-δώκης κόκκαλα!». Και ειπόντας κι' αυτός αυτά τα λόγια, άφησε το παιδί του όπως ήταν δεμένο, και έφυγε, και μείναμε εγώ κι' η αδερ-φή μου δυό, ο Γιάννης τρείς, ο Μητρος τέσσερες, ο Γιώργος το παιδί του δασκάλου μας πέντε κι' ο δάσκαλος έξι.

Τ' άλλα τα παιδιά του χωριού δεν πάτησαν εκείνη τη χρονιά στο σχολείο μας.

Αμα έφυγε η μάνα μου, ο δά-σκαλος αγκυρς και ουσουρς, αρπα-ξε μια υεργα από τες κρεμασμένες στον τοίχο και την τσάκισε στες πλάτες και τους αρμούς του Μη-τρού, επειση οεν ήθελε ναρνη μο-νος του στο σχολείο, κι' ενώ ο ά-μοιρος αυτός φώναζε μ' όλα του τα σονατά:

—Εφταιξα ο μαύρος, δάσκα-λε! Δεν το ματακάνω!

Ο δάσκαλος εξακολούθησε να σπάξη βέργες απανω του!

Ύστερα από το γενναίο δαρμό του Μητρού και το λύσιμό του, μ' έδωκε ολωνών ο δάσκαλος από ένα πλατύ κόκκαλο, πλάτη τραγι-σία, που ήταν άπάνω γραμμένα με το χέρι ένας σταυρός, αρχή—αρχή τα εικοσιτέσσερα γράμματα της Αλφαβήτας κι' οι δέκα αριθ-μοί.

Από την άριστερή άκρη αυτής της κοκκάλας, πούναι σαν γωνιά τριγώνου, κρέμονταν δεμένο με σπάγγο ένα λειανό ξυλαράκι με σχήμα και μέγεθος κοντυλοφόρου, που λέγονταν «δειχνί», γιατί θά δείχναμε μ' αυτό τα γράμματα, που θά μαθαίναμε να διαβάζουμε.

Αμα τελειώσε η διανομή αυ-τού του παράξενου μονοσελίδου κι' άχαρτου βιβλίου, άρχισε ο δάσκα-λος να μ' εμάς διαβάξη όλους μαζί, και μεις επαναλαβαίναμε σαν πα-παγάλοι ό,τι μ' ελεγε αυτός, δεί-

χνοντας με το δειχνί το κανε ψηφί-ζαμε ουσουρς μου! Άρχισε ο ουσκαλός. Το δειχνί στο σταυρό α-πάνω:

—Ζταυρε, ουσουρς με! Επανα-λαβαίναμε κι' εμείς. Το δειχνί στο σταυρό απανω:

—Οχι, μωρε ζαγαρία, το δει-χνί στο σταυρό απανω: φώναζε ο ουσκαλός με ύμνο.

—Οχι, ζαγαρία, το δειχνί στο σταυρό απανω! Επαναλαβαίναμε κι' εμείς παλε μηχανικά, κι' οσο να καταλαύουμε, ότι οεν επρεπε να ε-παναλαβαίναμε τη φραση «το δει-χνί στο σταυρό απανω», περασε κάμποση ώρα κι' εφραγαν αρκετους μ' ατατους ο ιωργος, ο μητρος κι' ο Γιάννης, οι συμμαθηταες μου.

—Αλφα, ο ουσκαλός και το δειχνί απανω στην αλφα, πουναι ύστερα από το σταυρό.

—Αλφα! κι' εμείς όλοι μαζί.

—Βητα! ο δάσκαλος. Βητα! κι' εμείς.

—Γάμα! ο δάσκαλος. Γάμα! κι' εμείς.

—Δελτα! ο δάσκαλος. Δέλτα! κι' εμείς.

—Εψιλον! ο δάσκαλος. Έψι-λον! κι' εμείς.

—Ζητα! ο δάσκαλος. Ζητα! κι' εμείς.

—Ητα! ο δάσκαλος. Ήτα! κι' εμείς.

—Θητα! ο δάσκαλος. Θητα! κι' εμείς.

—Ιωτα! ο δάσκαλος. Γιωτα! κι' εμείς.

—Κάππα! ο δάσκαλος. Κάππα! κι' εμείς.

—Λάμδα! ο δάσκαλος. Λάμδα! κι' εμείς.

—Μυ! ο δάσκαλος. Μυ! κι' ε-μείς.

—Νυ! ο δάσκαλος. Νυ! κι' ε-μείς.

—Ξι! ο δάσκαλος. Ξι! κι' ε-μείς.

Αλλ' ενώ προχωρούσαμε μιά χαρά από το άλφα ως το Ξι, θέ-λησε να μ' εμάς πιάση ο δάσκαλος, αν είχαμε ο καθένας το δειχνί άπάνω στο Ξι. Αλλ' άπ' όλους εγώ κι' η αδελφή μου είχαμε το δειχνί άπά-νω στο ζορμιο το Ξι, ενώ οι άλλοι οι τρείς το είχαν άλλος στο Κά-πα, άλλος στο Μι, κι' άλλος στο Πι.

Τότε άρχισε στα καλά ο δαρ-μός με τη βέργα, κι' άμα έσπασε ή μιά, ήταν έτοιμη ή άλλη από

την κρεμασμένη δεσμίδα.

Ενώ ο δάσκαλος έδεσνε και τὰ καϊδιά έκλαιγαν και φώναζαν, μού έπεσε σιγανά ή αδελφή μου:

—Ξι θά πη ξύλο, και γι' αυ-τό στάθηκε ο δάσκαλος σ' αυτό το ψηφί!

Άφου έδειξε ο δάσκαλος το Ξι στους δαρμένους, εξακολούθη-σε:

—Όμικρο! Όμικρο! κι' ε-μείς.

—Πι! αυτός. Πι! κι' εμείς.

—Σιγμα! αυτός. Σιγμα! κι' ε-μείς.

—Τά! αυτός. Τά! κι' εμείς.

—Τφιλο! αυτός. Τφιλο! κι' εμείς.

—Φι! αυτός. Φι! κι' εμείς.

—Χι! αυτός. Χι! κι' εμείς.

—Ψι! αυτός. Ψι! κι' εμείς.

—Ω το μέγα! αυτός. Ω το μέγα! κι' εμείς.

Όταν φθάσαμε στο ω το μέ-γα, άκολούθησε νέα επιθεώρηση των δειγνιών, αν βρίσκονταν έ-κει, που έπροεπε νάναι και ξανα-δάσκαλθηκαν πάλε οι τρείς δαρμένοι γιατί δεν είχαν τὰ δειγνιά τους έ-κει, που έπροεπε, δηλαδή άπάνω στο ω το μέγα.

Ύστερα μ' εμάς άρτισε τους άρι-θμούς.

—Ένα! ο δάσκαλος. Ένα! κι' εμείς.

—Δυό! ο δάσκαλος. Δυό! κι' ε-μείς.

—Τρία! ο δάσκαλος. Τρία! κι' εμείς.

—Τέσσερα! ο δάσκαλος. Τέσ-σερα! κι' εμείς.

—Πέντε! ο δάσκαλος. Πέντε! κι' εμείς.

—Έξι! ο δάσκαλος. Έξι! κι' εμείς.

—Έφτά! ο δάσκαλος. Έφτά! κι' εμείς.

—Όχτώ! ο δάσκαλος. Όχτώ! κι' εμείς.

—Έννιά! ο δάσκαλος. Έννιά! κι' εμείς.

—Δέκα! ο δάσκαλος. Δέκα! κι' εμείς.

Νέα επιθεώρηση πάλε των δει-γνιών. Ο Μητρος κι' ο Γιώργος είχαν τὸ δειχνί ε' ένας στο έφτά κι' ο άλλος στο δυτώ, κι' ο δά-σκαλος του ένδς του τράβηξε τ' αυτιά, και τ' άλλου του έροίξε κάμποσες βερνιές στα χέρια, ώ-σπου άνοιξε να φωνάξη:

—Ωγ! Ωγ! Ωγ!

Έτσι άρτισε και τελειώσε το ποῖτο μας μάθημα, που μ' έμεινε ανεξέλεγκτο ως τώρα από τη μνή-μη μου, και θά μείνη, ώσπου να

Τι είδαμε στο βιβλιοπωλείο

Προχθές το μεσημέρι με την τάξη μας, πήγαμε στο βιβλιοπω-λείο «Προμηθεύς».

Όταν φθάσαμε, πρώτα κοιτά-ξαμε τη βιτρίνα του. Εκεί είδαμε ένα κουνουνάκι, καπέλλα του γυ-μνασίου, κονδυλοφόρους, μογιές, μολύβια, τσάντες και τόν κύριο βι-βλιοπώλη και μετά είδαμε γύρω - γύρω πολλά βιβλία με παραμυθά-κια. Έπάνω στα ράφια, ήταν τό-μοι βιβλία. Ο κύριος βιβλιοπώλης μ' εμάς έδειξε και υπερίκς τσάντες για μικρούς και για μεγάλους μαθη-τάς.

Γύρω - γύρω το βιβλιοπωλείο είχε βιτρίνες: ή μία βιτρίνα είχε μογιές, μολύβια και πεννοστάτες.

Σε μικρά ραφάκια είχε κουτά-κια, που μέσα, είχαν ετικέτες για τετοάδια.

Ψηλά στον τοίχο είχε αριθμη-τήρια.

Άφου τὰ είδαμε όλα, ευχαρι-στήσαμε γελαστοί τόν κύριο βιβλιο-πώλη και φύγαμε.

ΝΙΚΟΣ ΧΟΤΑΠΑΡΑΣ

Τάξις Β'. 6)ταξίον

πεθάνω, και μ' έκανε να μισήσω το δάσκαλό μου και τὰ γράμματα.

Η αδελφή μου, ως μεγαλύτε-ρη δέκα χρόνια από μένα, έξόν που είταν πολύ έξυπνη, είχε και μεγάλη αντίληψη. Είταν εθελικό-γνωμη, όπως την έλεγε ο κόσμος του χωριού μας, πώβλεπε για πρώ-τη φορά τότε κορίτσι να μαθαίνει γράμματα, γιατί ως τὰ τότε πί-στευαν, ότι οι γυναίκες δεν μπο-ρούσαν να μάθουν γράμματα. Η αδελφή μου, λέγον με δούθησε πα-λὸ και κατώρθωσε να μάθω μαζί της σε μιά βδομάδα όλο το αλφά-βητο, ενώ οι άλλοι έκαναν άκείους υίπνες δάσκα- να τὸ μάθουν, κι' όταν κατώρθωνε να τὸ μάθη κανείς τους, τὸν έκανε ο πόθος του δασκάλου να τὸ λησμονή, ο-ταν έλεγε μάθημα.

Τὸ μεσημέρι, πὸν μ' εμάς απολύ-ση ο δάσκαλος, μ' εμάς εμάς, δείχνον-τάς μας άνοιξα τὸν τοίχο:

—Κατὰξέτε. Αὐτὰ πὸναι κρε-μασμένα εκεί άπάνω! Όλα θά τσάκίζονται άπάνω σας, όταν δὲν θά έξορετε μάθημα κι' όταν θά σας πάνω να παίζετε, να πιάνετε πέ-τρες, ή να λέτε άνοσια λόγια! Άε-στε τώρα να φάτε και να έρθετε γλήγορα.

Έ'Ανάθεμα τὰ γράμματα, Χοι-στέ μ' κι' όποῦ τὰ θέλει!...

"Όλη ή οικογένεια γύρω στη φωτιά

Προφές όλη ή οικογένεια εί-χαμε μαζευτή στο καθεστικό μας. Η αδελφή μου κι' εγώ παίζαμε διάφορα παιγνίδια και γελοούσαμε. Ξαφνικά χτυπάει τὸ κουνούνι, ά-νοίγομε και μπαίνει ο πατέρας μας.

Στο χέρι του κρατούσε ένα σακκουλάκι. Με γέλια και χαρές μπήκε μέσα στο σπίτι. Μ' εμάς άγκά-λιασε και μ' εμάς φίλησε. Θέλετε τώ-ρα να μάθετε τι είχε μέσ' τὸ σακ-κουλάκι ο πατέρας; Είχε κάστανα, αλλά κάστανα άψητα. Τὰ έφερε για να τὰ ψήσωμε στο σπίτι. Με χαρά καθήσαμε γύρω από τὴ σόμ-πα ή αδελφή μου τὰ έχάραξε μ' ένα μαγαίοι, τὰ ψήσασε, ή μ' έφαγε μ' εμάς τὰ μοίρασε κι' άορίσαμε να τὰ τρώμε. Η μική γκούζα γατού-λα μου καθόταν κάτω από τὴ σόμ-πα και κοιούταν ήσυχια - ήσυχια.

Ο πατέρας μου καθόταν δίπλα στο σόμπα και διάβαζε τὴν βιομη-ρίδα του. Η υπτέρα μου έπλεγε μιά όμοία δική της ζαντεούλα. Έ-νώ άφου έφαγα τὰ κάστανα μου, έπαιξα με τὴν κόνιλα μου. Τὴν έβρινα και τὴ σπάλιζα. Η αδελ-φή μου μ' εμάς με τὴν κοπέλλα μας κοιτούσαν και λέγανε άστεία. Πέ-ρασε όμως ή βρα και πήγαμε όλοι να κοιμηθούμε. Η βρα ήταν σνε-δον βρεση.

ΛΥΤΤΙΑ ΓΙΑΝΝΗ

Τάξις Β'. 6)ταξίον

Ένας περίπατος στο βουνό

Προχθές πήγαμε στο βουνό. Μπήκαμε στη γοαμνή από τὸ σχολείο και προσηυθήσαμε στη λεω-φόρο Γεωργίου Β'. τοανουδώντας.

Ήταν δειλινό και ο φθινοπω-ρινός ήλιος μ' εμάς έξοτασε.

Όταν φθάσαμε στο βουνάκι, τὸν Βελισσαρίου ναλάσαμε τις νοσιμίες και άρχισαμε τὰ παιγνί-δια.

Παίξαμε τὴ μελίσσα, τὸ λίκνο με τὸ άου, τὴν κολοκυθιά και άλ-λα παιγνίδια.

Τὴ δασία που ήταν!

Τὰ πόνισα γορταμένα και οί πέτρες που ήταν άνάμεσα φαινό-ταν σαν ένα θαυμάσιο χρωματιστό χαλί.

Κάτω μακρὰ ποσίνιζε ο κάμ-πος.

Εκεί έβοσκαν πρόβατα και βό-δια.

Από τὸ αντίθετο μέρος τὰ ή-συχά νερά τὴς λίμνης μας καθρέ-

ΤΙΜΟΥΜΕ ΤΗ ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ ΛΟΡΕΝΤΣΟΥ ΜΑΒΙΛΗ

Λορέντσος Μαβίλης

Ο Λορέντσος Μαβίλης είναι ο πατριολάτρης ποιητής που θυσίασε τη ζωή του πολεμώντας για την λευτεριά της Πατρίδος.

Γεννήθηκε στην Ίθάκη το έτος 1850, από πατέρα καταγωγής Ισπανικής και μητέρα Έλληνίδα.

Όταν μεγάλωσε σπούδασε στην Κέρκυρα στη σχολή «Καποδιστριας».

Ύστερα ο Μαβίλης πήγε στην Αθήνα ένα χρόνο και σπούδασε φιλολογία. Σε λίγο φεύγει για το Μόναχο. Εκεί σκεπτόταν συνεχώς την πολυαγαπημένη πατρίδα του που γι' αυτήν έγραψε τα πιο ωραία ποιήματά του. Τραγούδησε τον ξάστερο ουρανό της, τα δαντελωτά ακρογιάλια της, τις άπεραντες θάλασσές της και πιο πολύ το ειδυλλιακό νησί των Φαιάκων, το νησί που πέοασε τα ευτυγισμένα παιδικά χρόνια του. Θυμόταν τα πανάργαυα μνημεία της, που έδωσαν το πρώτο φως του πολιτισμού

Η μαθήτριά της Στ' τάξεως του 6) ταξίου Προτύπου Γαρυφαλλιά Αίτου απαγγέλλει το ποίημα «Λορέντσος Μαβίλης».

φτιζαν τα πανύψηλα βουνά του Περιοστεριού και των Τζουμέρκων. τα μίληκαμε στη γραμμή και επι-στρέφαμε στο σχολείο.

Επαίξαμε πολλή ώρα και με ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ Α. ΜΑΝΤΖΙΑΛΑ Γ'. τάξις 6) ταξίου

Αντιπροσωπεία από σπουδαστές και μαθητριάς καταθέτει στέφανο στην Προτομή του Μαβίλη.

και που τα έλουζε ο λαμπρός ήλιος, όπως λέει σ' ένα ποίημά του: «Πατρίδα σά τον ήλιο σου ήλιος άλλου δεν λάμπει.

Αχ πώς στο φως σου λαχταρούν οι θάλασσα και οι κάμποι...».

Όταν τέλος ξαναγύρισε στην πατρίδα του ύστερα από 14 χρόνια, έβαλε ως μόνο σκοπό της ζωής του να θυσιασθή για την ελευθερία και των άλλων υπόδουλων μερών της.

Το 1896 πήγε μαζί με τον αδελφικό του φίλο Θεοτόκη στην Κρήτη με Κερκυραϊκές επαναστατικές ομάδες.

Ένα χρόνο μετά έλαβε μέρος στη μάχη των 5 Πηγαδιών όπου και τραυματίστηκε.

Με την κήρυξη των βαλκανικών πολέμων το 1912, αν και 52 ετών έστρεψε ν' αγωνισθή για την ελευθερία της Ηπείρου. Σάν λοναγός στο περίφημο σώμα των Γαουβαλιδινών πολέμαres ήρωικά. «Ηταν 25 Νοεμβρίου ήταν οι Έλληνες έκαναν το μενάλιο νικητήριο σι τοῦ Δοίσκου. Οι Τούρκοι διεινούνται με πείσμα. Στις 27 έρεται διαταγή για δτισθονόηση. Μά δ νενναίος Γαουβαλιδινὸν διασωνεί. Τὸ ποῦτ ἡ μάχη ξαναοίνει. Σ' αὐτὴν οἱ ἀξιωματικοὶ σγεδὸν ὄλοι πέφτουν μὰ ὁ Λορέντσος μὲ δοθὸ τὸ κορμὶ πολεμᾷ καὶ τραυματίζεται στὸ στόμα.

Με την βία τον μεταφέρουν στην αγία Παρασκευή, το πρόχειρο χειρουργείο. Προτού μπι μέσα κυττάζει προς το πεδίο της μάχης και μιὰ ἄλλη σφαίρα τὸν τραυματίζει στην καρωτίδα. Καὶ τότε ψυχομαχώντας λέει τὰ λόγια τὰ ιστορικά:

«Πολλές τιμές περίμενα στη ζωή μου ὄχι ὅμως καὶ τὴν τιμὴ νὰ πεθάνω για τὴν Ἑλλάδα μου».

Τὸ ἔργο του εἶναι λίγο μὰ δι-αλεγτό. Τὰ καλλίτερα ποιήματά του εἶναι ἡ Λήθη καὶ ἡ Ἑλιά.

ΤΑΝΝΑ ΜΕΡΤΖΟΥ
ΚΑΙΤΗ ΣΤΕΦΟΠΟΥΛΟΥ
ΣΤ' τάξις 6) ταξίου

Τὸ φιλολογικὸ μνημόσυνο στὴν Ἀκαδημία μας

Συμπληρώθηκαν σήμερα 47 χρόνια ἀπ' τὴς 28 Νοεμβρίου, τοῦ 1912, ποὺ ὁ φλογερὸς ποιητὴς καὶ ἐνθουσιώδης πατριώτης Λορέντσος Μαβίλης σκοτώθηκε στὴς πρώτες γραμμὲς τῶν ἐθνικῶν μας ἀγώνων, στὸν Δοίσκο, για τὴν ἀγαπημένη μας Ἑλλάδα.

Ἡ Ἀκαδημία μας ἐπὶ τῇ 47ῃ ἐπε-τεῖω ἀπὸ τοῦ θανάτου του, ὀργάνωσε εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν τελετῶν της, φι-λολογικὸ μνημόσυνο.

Τὸ πρῶτ, ἀντιπροσωπεία μαθητῶν ἀπὸ τοὺς σπουδαστὰς καὶ τὰ Πρότυπα ἐπήγε καὶ κατέθεσε στέφανο στὴν δό-λερνη προτομή τοῦ Α. Μαβίλη, ποὺ εἴ-

ναι στήμένη στὴν ἄκρη τῆς λίμνης για νὰ κυττάξῃ κατὰ τὸ Δοίσκο ποὺ τὸν πότισε μὲ τὸ αἷμα του.

Τὸ ἀπόγευμα, ἀπὸ τὴς 3, ἄρχισαν νὰ ἐρχονται οἱ μαθηταὶ τῶν ἀνωτέρων τάξεων τῶν Προτύπων ντυμένοι μὲ τὴς μπλε ποδιές τους καὶ τοὺς λευκοὺς για-

σ' ὄλους μας ἐνθουσιασμό.

Στὸ τέλος ὁ καλὸς μας διδάσκαλος τῆς Στ' τάξεως τοῦ 6) ξίου Προτύπου κ. Ἰωάννης Νικολαΐδης ἀνέπτυξε, τό-σο ὁμορφα, τὴ ζωὴ καὶ τὸ ἔργο τοῦ Μαβίλη, ποὺ μᾶς κατασπινκίνωσε ὄλους καὶ μᾶς γύρισε πίσω στὰ χρόνια ἐκεῖνα

Ο δ(ημ)λος κ. Ἰωάν. Νικολαΐδης διμλεῖ πρὸς τοὺς σπουδαστὰς για τὴ ζωὴ καὶ τὸ ἔργο τοῦ Μαβίλη.

κάδες. Ἀπὸ τὴν ἴδια ὥρα καταφθάνουν καὶ οἱ σπουδασταὶ καὶ σπουδαστριάς τῆς Ἀκαδημίας. Ὅλη ἡ αὐλὴ βουίζει.

Σαφνικὰ ἀκούγεται ὁ δῆξ κτύπος τοῦ κουνουνιού. Παραταχθήκαμε χαρού-μενοι στὴς γραμμὲς. Μήκαμε στὴν αἴ-θουσα τελετῶν. Τὸ πρῶτο ποὺ ἀντικρύ-σαμε ἦτο ἡ εἰσενεχτικὴ φουστογγωμία τοῦ Λορέντζου Μαβίλη, ποὺ εἶχε σχεδιάσει ὁ κ. Καζάκος. Καθήσαμε. Ἐκτὸς ἀπὸ μᾶς παρευρίσκοντο στὴν αἴθουσα οἱ σπουδασταὶ καὶ σπουδαστριάς μὲ τὸν σε-βαστὸ μας Διευθυντὴ κ. Αἰδὴ καὶ τοὺς κυρίους καθηγητὰς. Διῆλα τους καθό-ταν οἱ καλοὶ μας διδάσκαλοι. Ὅλοι τους μᾶς χαίρονται. Ἡ γιοστὴ ἤρχισε μὲ τὴν ἀπαγγελίαν ἐνὸς ὁραίου ποιήματος για τὸ Μαβίλη ἀπὸ τὴν μαθήτριά της Στ' τάξεως Ἑξατάξιου, Γαρ. Αἰτου.

Ἀκολούθησαν καὶ ἄλλες ἀπαγγελίες καὶ διμλίες για τὴ ζωὴ τοῦ Μαβίλη, ποὺ τὴς ἀπέδωσαν ὁρατότητα οἱ μαθη-ταὶ τῆς Στ' τάξεως Ἑξατάξιου Σουλ-τάνα Μέρτζου, Εὐρήνη Τάση, Μαίρη Καρτάκη, Αἰκατερίνη Στεφοπούλου, Μ. Ζωϊδης, Κ. Τσίκος, Εὐρήνη Αἰδὴ καὶ Α. Σιαμοπούλου. Ἀνάμεσα στὴς ἀπαγ-γελίες αὐτὲς οἱ σπουδασταὶ καὶ σπουδά-στριάς τῆς Ἀκαδημίας, ἐτραγοῦδῆσαν ἄσματα για τὸ Μαβίλη, ποὺ σκόρπισαν

τοῦ ποιητῆ.

Μᾶς εἶπε για τὸν φλογερὸ πατριω-τισμὸ του καὶ τὴν πατριολατρεία του, για τὸν ρομαντικὸ του τύπο καὶ τὴν γενναϊότητά του. Μᾶς εἶπε ἀκόμη τό-σο ὁραία πράγματα για τὰ ὁμορφα ποιήματά του. Ζωηρὰ χειροκροτήματα διεδέχθησαν τὴν ὁμορφὴ διμλία του. Μετὰ οἱ σπουδασταὶ ἔψαλαν μελω-δικὰ τὸ «αἰωνία ἡ μνήμη» ποὺ μᾶς κα-ταμάγεψε ὄλους καὶ ἡ ὁραία αὐτὴ ἐορ-τὴ τελείωσε μὲ τὸν Ἑθνικὸν Ὕμνον.

ΠΕΤΡΟΣ Η. ΚΟΤΤΑΡΗΣ
Μαθητὴς Στ' τάξεως 6) ξίου

Πὼς ξυπνᾷ τὸ δάσος μιὰ χειμωνιά-τικὴ καὶ ἄνοιξιᾶτικὴ ἡμέρα

Ἦταν χειμῶνας. Στὸ δάσος ὁ ἥλιος μέσα ἀπὸ τὰ γκρίζα σύννεφα, ἔδωκε σιγὰ-σιγὰ. Τὸ δάσος ἦταν σκεπασμένο μὲ ἓνα ὀλόλευκο πέπλο, τὸ χιόνι. Ὅλα τὰ ζωῶν καὶ τὰ πούλκρια καθόντουσαν μέσα στὴς ἔσπετες τους φωλιτσες. Δὲν τολμοῦσαν νὰ θγοῦν ἔξω γιατί χιόνιζε καὶ ἔκανε τσουχτερὸ κοῦφο. Ἀκόμη καὶ οἱ ἐργατικὲς μέλισσες δὲν ἔκαναν τὴν τακτικὴ τους δουλειὰ καὶ κοιμόντανε στὰ μικρὰ τους κρεββατάκια.

Τὰ πούλκρια παγωμένα δὲν κελαι-

δοῦσαν γλυκὰ. Καὶ τὰ ὁμορφα λουλου-δάκια γέροναν μαρμαμένα καὶ θλιμένα.

Σὲ λίγο καιρὸ ὁ γερο-χειμῶνας ἔφυγε. Καὶ ἤρθε γελαστὴ καὶ χαρούμε-νὴ ἡ ὁμορφὴ Ἀνοιξή. Τὸ κάτασπρο χιονένιο πέπλο ἔλυωσε στὸ δάσος. Ὁ ἥ-λιος καμαρωτὸς — καμαρωτὸς ἔλαμπε στὸν γαλάζιο οὐρανὸ, καὶ ἔστειλε τὴς χρυσαφένιες του ἀκτίνες. Τότε ζω-νάνεψαν ὅλα μέσα στὸ δάσος! Τὰ ζωῶ-νια χαρούμενα ἔτρεχαν ἀπὸ δὴ καὶ ἀπὸ κεῖ ὀρλονώντας τὴν τροφή τους. Τὰ που-λάκια στὰ καταπράσινα δένδρα κελαι-δοῦσαν γλυκὰ καὶ ἁρμονικὰ. Οἱ βρυσοῦ-λες καὶ τὰ οὐάκια ἔτρεχαν λέγοντας τὸ δικὸ τους τραγοῦδι. Τὰ λουλούδια ἦσαν ἀνθισμένα καὶ σήκωναν τὰ κεφαλάκια τους ψηλὰ στὸν ἥλιο χύνοντας εὐωδιές. Οἱ μέλισσες σὺν καλὲς νοικοκυρὲς ἄρχι-σαν ἀμέσως τὴ δουλειὰ τους μαζεδόν-τας γρήγορα τὴν κίτρινη γῆ. Στὰ γλωρὰ χορταράκια ἔβωσκαν ἄσπρα ἀρνά-κια καὶ γέμιζε ὁ ἀέρας μὲ τὰ χαρούμενα κουνουνισματά τους. Καὶ τὸ ἀεράκι δρο-σερὸ χάιδνε τὰ κλαδιὰ τῶν δένδρων. Πόσο διαφορετικὰ ξυπνᾷ τὸ δάσος τὴν ἀνοιξή ἀπ' τὸ χειμῶνα!

ΟΛΓΑ—ΑΓΑΠΗ Γ. ΚΑΤΕΡΙΝΑΡΗ
Ε' 6) ξίου

Τὸ κυριακτικὸ δεῖπνο

—Μαμά ἤλθε ὁ μπαμπᾶς;

—Ὅχι δὲν ἤλθε, εἶναι 9 ἡ ὥρα. Ἡ ὥρα 10 θὰ ἔλθῃ.

—Αχ! μαμὰ πόσο στενοχωριέμαι. Κυριακὴ ἡμέρα νὰ δουλεύῃ.

—Καὶ ναὶ παιδί μου ὁ μπαμπᾶς σου χύνει ἰδρώτα για μᾶς.

Καθὼς ἔλεγαμε αὐτὰ ἡ ἑξῆς ὥρα γνο-ρισμένα ἐκτίναξε. Μόλις ἀνέβαινε ὁ μπαμπᾶς μου ἔλαμπε τὸ σπιντικὸ μας, ποὺ ἐρχόταν, καὶ ἐκεῖνη τὴν στιγμὴ ἐ-θυμήθηκα ἓνα ποίημα.

Πῆρε καὶ βραδιάζει
ἔκλεισε ἡ ἀγορὰ
ἡ μητέρα σιάζει
τὸ τραπέζι μὲ χαρὰ

Κάποιος γνωρισμένα
τὴν ἑξῆς ὥρα κινᾷ
ἔρχεται ὁ πατέρας
στὸ σπιντικὸ μὲ χαρὰ.

Σὲ λίγο ἡ μαμὰ μου ἔφερε τὸ φαγη-τό. Τὸ φαγητὸ ἦτο πατάτες τηγανητές καὶ κοφές ἀπὸ τὸ μεσημέρι. Συγκεντω-θήκαμε, κάναμε τὸ σταυρὸ μας καὶ ἄρχι-σαμε νὰ τρώμε. Τὸ φαγητὸ μοῦ ἄρεσε ἀλλὰ ἡ ἀδελφὴ μου δὲν ἔτρωγε καὶ λέ-γει ἡ μαμὰ μου:

—Νινέτα φάγε τὸ φαγητὸ σου γιατί θὰ σε δοκιμάσῃ ὁ Θεὸς καὶ δὲν θάχης νὰ φᾶς. Τὰ φτωχὰ καὶ ὀρφανὰ παιδά-κια ποὺ δὲν ἔχουν νὰ φάγουν δὲν εἶναι κοῖμα;

Μὲ τὰ λόγια τῆς μητέρας μου ἔφαγε.

Τι νοιώθει ένα σκλαβωμένο πουλάκι

Κάθε πουλάκι, που είναι κλεισμένο σε κλουβί, νοιώθει μεγάλη λύπη.

Τὰ σκλαβωμένα πουλάκια τραγουδούν και τὸ τραγούδι τους ἔμένα μὲ φαίνεται, ὅτι εἶναι τὸ κλάμα τους.

Μερικά πουλάκια σὰν τὰ χελιδόνια καὶ σὰν τὰ ἀηδόνια δὲν μποροῦν νὰ μένουν μέσα στὰ κλουβιά, γιατί πεθαίνουν, ἐνῶ τὰ καναρίνια, τὰ φλώρια, οἱ καρδερίνες μποροῦν νὰ κἀθωνται κλεισμένα.

Ὁ ἄνθρωπος τὰ κρατεῖ στὸ κλουβί γιὰ τὴν γλυκεῖα φωνή τους, χωρὶς νὰ σκέπτεται πόσο αὐτὰ λαχταροῦν τὴν ἐλευθερία τους καὶ πόσο θὰ ἤθελαν νὰ πετοῦν ἐλεύθερα στὸ δάσος καὶ νὰ τραγουδοῦν χαρούμενα μαζί με τ' ἄλλα πουλάκια.

Ἡ θεία μου στὴν Ἀθήνα ἔχει ἕνα καναρίνι.

Τὸ καμήνο μὲ φαίνεται σὰν νὰ μὲ λέγῃ:

«Ἀφῆσέ με, καλὴ μου κοπέλλα».

«Ἀφῆσέ με».

Ὅταν πάω στὴν Ἀθήνα ἐγὼ τὸ ταῖζω, ἐγὼ τὸ περιποιῶμαι καὶ ἂν μποροῦσα θὰ ἄνοιγα τὴν πορτοῦλα ἀπὸ τὸ κλουβί του νὰ τὸ ἀφήσω νὰ πετάξῃ ἐλεύθερο.

Ἡ ἐλευθερία εἶναι πολὺτιμη καὶ δὲν πρέπει νὰ τὴν στεροῦμε οὔτε καὶ στὰ πουλιά.

ΙΩΑΝΝΑ ΚΩΝ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ
Τάξις Δ', 6) ταξίον

Στὴ λίμνη μας

Ἡ λίμνη μας εἶναι ἑκατομηνία, γιατί ὁ Ἀλῆ-Πασῆς ἐκίνησε τὴν Κυρὰ-Φροσὶνὴ καὶ τῆς 17 ἀρχόντισσες τῶν Γιαννίνων, γιατί δὲν ἤθελαν νὰ γίνουν Τουρκάλες. Ἡ λίμνη μας λέγεται Παμβώτις. Στὴ μέση της εἶναι τὸ ἄμμορο νησάκι της. Εἶναι ἡ φτωχομάνα, γιατί ἔχει πολλὰ καὶ νόστιμα ψάρια, ἀλλὰ καὶ φθινὰ γι' αὐτὸ μποροῦν ν' ἀγοράξουν καὶ οἱ φτωχοί.

Τὰ ψάρια εἶναι: Κυπρίνοι, δρομίσες καὶ τοῖμες. Ἐχει καραβίδες καὶ νόστιμα χέλια, πὺλ ἀγαποῦν τόσο ὅλοι οἱ ξένοι πὺλ ἔρχονται στὴν πόλι μας.

Ἡ παραλία της ἔχει πολλὰ πλατάνια στὴ σειρὰ, κι' ἕνα λιμανάκι πὺλ λέγεται Μῶλος. Προχθὲς ὅλη ἡ τάξις μας μετὴν κυρία-Ἀνθούλα πήγαμε γιὰ παρατήρησι καὶ εἶδαμε τόσα πολλὰ πράγματα. Σταματήσαμε πρῶτα σ' ἕνα ἀγαλμα.

Σὲ λίγο ἐτελείωσε τὸ φαγητό. Κάναμε τὸ σταυρὸ μας ἔπαμε καληνύχτα καὶ ἐπήγαμε στὸ δωμάτιό μας εὐχαριστήμενοι ἀπὸ τὸ δειπνόν.

ΧΑΡΟΤΑ Μ. ΤΣΙΑΠΚΑ

Τάξις Γ' 4) ξίου Ζ. Π. Α.

Αὐτὸ εἶναι τοῦ ποιητῆ Μαβίλη πὺλ σκοτώθηκε πολέμῳνας γιὰ τὴ λευθερία μας. Ἀπ' ἐκεῖ ἀντικρύσαμε τὸ μέρος πὺλ σκοτώθηκε.

Εἶναι τὸ βουνό, ὁ δοξασιμένος Δρῖσ-κος. Τὰ ὀλόγυρα βουνά, τὰ σπῖτια τῶν χωριῶν, τοῦ νησιού, τὰ δένδρα τῆς παραλίας, ὅλα καθρεφτίζονταν στὴ ἡσυχία νερά της. Τὶ ἄμμορα πὺλ φαινόταν ὅλα! Σὰν ζωγραφιά. Περπατοῦσαμε καὶ συζητοῦσαμε γιὰ ὅλα τὰ σπουδαῖα πράγματα τῆς παραλίας μας. Ἀπ' ἐκεῖ περπατώντας σιγά-σιγά ὅλη τὴν παραλία ὀλόγυρα ἀπὸ τὸ Κάστρο φθάσαμε στὰ ψαράδικα. Ἐκεῖ εἶδαμε πολλὰ καλὰ ψάρια καὶ ὅλες γεμάτα ψάρια. Οἱ ψαράδες ἄδειξαν τὰ γεμάτα δίχτυα στὶς ὁδοὺς κι' ἀπ' ἐκεῖ τ' ἀγόραζαν οἱ ἔμποροι γιὰ νὰ τὰ πᾶνε στὴν Κοζάνη, στὰ Γρεβενὰ ἢ καὶ σ' ἄλλο μέρος πὺλ δὲν ἔχουν ψάρια.

Πόσο κοπιᾶζουν οἱ καμήνοι οἱ ψαράδες νὰ μᾶς δώσουν τὰ ψάρια!!! Καὶ πόσο κινδυνεύουν τὴν ὥρα τὸ χειμῶνα!!!

ΑΓΝΗ ΓΑΛΙΤΣΗ

Β' 4) ξίου

Ὁ ξυλοκόπος

Τὸ φθινόπωρο ἦρθε. Καὶ μαζί μ' αὐτὸ ἄρχισε καὶ τοῦ ξυλοκόπου ἡ κουραστικὴ δουλειά. Πηγαίνει σὲ διάφορα σπῖτια μετὴν τὸ τεσκούρι του, τὸν ἀχῶρι στο φίλο του.

Τὰ γὰλ-γὰλ ἀκούγονται παντοῦ.

Εἶναι Πέμπτη. Ἡ ἡμέρα εἶναι χαρὰ Θεοῦ. Τὰ πουλάκια τιτιβίζουν χαρούμενα πετώντας ἀπὸ δένδρο σὲ δένδρο, καὶ στὸν γαλάζιο οὐρανό, οὔτε ἕνα σύννεφο δὲν ὑπάρχει.

Σὲ λίγο ἕνα στρατιωτικὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα μου. Εἶχαν φέρει τὰ ξύλα.

Ἡ μαμά μου ὅταν τὰ ἔβγαλαν οἱ στρατιῶτες φώναξε ἕνα ξυλοκόπο, γιὰ νὰ τὰ κόψῃ.

Τὸν ἔλεγον μπάρμπα-Δῆμο.

Τὰ μαλλιά του εἶχαν ἀσπρίσει, καὶ τὸ πρόσωπό του ἦτο γεμάτο ρυτίδες. Ἡ ῥάχη του βάραινε ἀπ' τὰ πολλὰ τὰ χρόνια, καὶ τὰ χέρια του ἦσαν γεμάτα ῥόλους ἀπ' τὴν πολλὴ δουλειά. Φοροῦσε ἕνα τρυπημένο ποινάκι καὶ ἕνα μπαλωμένο παντελόνι.

Ὁ μπάρμπα-Δῆμος, ἔρχεται κάθε χρόνο καὶ μᾶς κόβει τὰ ξύλα. Εἶναι πάρα πολὺ καλὸς ἄνθρωπος καὶ ἀγωνίζεται γιὰ νὰ συντηρήσῃ τὴν μεγάλη οἰκογένειά του. Ἐχει 3 ἀγρία καὶ 2 κορίτσια.

Εἶναι πολὺ ἐργατικὸς παρὰ τὴ μεγάλη ηλικία του.

Ἀφοῦ ἦρθε στὸ σπῖτι μας, ξεκρέμασε ἀπὸ τὸν ὅμο του τὸ ἀγαπημένο του τεσκούρι, καὶ ἄρχισε νὰ κόβῃ τὰ ξύλα.

Ὁ ἰδιώτης κυλοῦσε ἀπὸ τὸ πρόσωπό του.

Πόσο τὸν λυπᾶμαι τὸν καμήνο! Τόσο γέρος νὰ βρίσκεται σὲ τέτοια κατάσταση!

Ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ; Ἐχει βλέπετε μεγάλη οἰκογένεια νὰ ζήσῃ.

Σὲ λίγη ὥρα εἶχε τελειώσει τὸ κόψιμο καὶ ἀφοῦ τὸν πληρώσαμε ἔφυγε ἀργὰ-ἀργὰ μαζί με τὸν ἀχῶριστο ἀγαπημένο του σύντροφο.

ΓΑΡΤΦΑΛΛΙΑ ΛΤΤΟΤ

Ὁ Βοριάς

Προχθὲς τὴν Παρασκευὴ τὸ βράδυ ἄρχισε σιγανὸς ἄερας. Μετὰ ἀπὸ λίγο ἄρχισε πὺλ δυνατὸς καὶ μετὰ πολὺ δυνατός. Σημείωσε τὸ πρῶτ τοῦ Σαββάτου.

Ὁ δυνατὸς ἄνεμος μετ' ἑστῆσε καὶ ἀπὸ περιέργεια ἄνοιξε τὸ παράθυρό μου καὶ εἶδα τί ἐγίνετο ἔξω. Τὰ δένδρα ἔγερναν!

Τὰ φύλλα τῶν δένδρων ἔπεφταν, ἔφερναν κάμποσους γύρους σὰ νὰ ἔδιναν τὸν τελευταῖο τους χαιρετισμὸ στὸ δένδρο.

Σηκώθηκα ἀπὸ τὸ ζεστό μου κρεβάτι καὶ πλῦθηκα, ντύθηκα καὶ πήγα νὰ φάω.

Ἐφαγα καὶ σηκώθηκα νὰ πάω στὸ σχολεῖο μου.

Ἐφυγα ἀπ' τὸ σπῖτι μου καὶ πήγα στὴν στάση τοῦ ἀστυκίου.

Ἀπὸ ἐκεῖ ἔβλεπα στὸ «Ἀλῆς ἕνα κυπαρίσι πὺλ κόντευε νὰ σπάσῃ.

Τότερα βόηκα ἕνα φίλο μου καὶ αὐτὸς μὲ εἶπε ὅτι στὴν παλιὰ Ζωσιμάδα ἔπεσε ἕνας στίλος ηλεκτρικοῦ ρεύματος.

Τότερα ἦρθε τὸ ἀστυκὸ καὶ μπήκα μέσα καὶ ἦρθε στὸ ἀγαπημένο μου Σχολεῖο.

Μόλις ἀνέβηκα στὴν τάξι μου βγῆκα στὸ παράθυρο νὰ ἰδῶ τί ἐγίνετο ἔξω.

Στὸ Σχολικὸ μας κῆπο ὁ καλαμῶνας ἐγύριζε ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.

Πιὺ μακριὰ ἐνὸς γέρου πλάτανου τοῦ ἔπεφταν τὰ φύλλα του.

Ἀκούστε καὶ τὸ παρακάτω ποίημα:

Ὁ βοριάς στὴν ἐξοχὴ
πόσο ἄγρια σφυρίζει
κορὸ καὶ ψιλλὴ βροχὴ
τὰ παράθυρα ραντίζει.

Ἀκούστε κι' ἄλλο ἕνα ποίημα:

Μαῦρα τὰ βουνά
καταχνιὰ τὰ θάφτει
θύελλα περνᾷ
καὶ βροντᾷ κι' ἀστράφτει.

Ἐπειτα ἐχτύπησε ἡ καμπάνα καὶ πήγε ἡ κάθε τάξι στὴν αἰθουσά της.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΦΙΛΙΟΣ

Γ' 4) ξίου

ΑΠΟΣΗΜΕΡΑ

Ἀπὸ σήμερα, τὸ διὰ τὰ Πρότυπα μόνον ἐκδιδόμενον Περιοδικόν, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ζωσιμάδαι», γίνεται περιοδικὸν ὀλοκλήρου τῆς Ἀκαδημίας μας. Ἀπὸ τοῦδε θὰ εἶναι κατὰ τὸ ἥμισυ τῶν Προτύπων καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ τῆς Ἀκαδημίας.

Τὸ παρὸν τεῦχος ἀποτελεῖ τὴν ἀφετηρίαν τῆς προσπάθειάς αὐτῆς. Καὶ ἡ στήλη αὐτῆς, τάσσουσα τοὺς σκοποὺς δι' οὓς τὸ περιοδικὸν ἐκδίδεται, ζητεῖ τὴν ἐπιεικὴ κρίσιν τῶν ἀναγνώστων, ἀλλὰ καὶ τὴν συνδρομὴν ὅλων διὰ τὴν ἐπίτευξιν τῶν ἐπιδιωκόμενων.

Διὰ πρώτην φορὰν ἀναλαμβάνεται μία τοιαύτη προσπάθεια εἰς τὴν Ἀκαδημίαν μας καὶ δι' αὐτὸ πιστεύομεν, ὅτι θὰ ἀντιμετωπισθῇ ὅχι με ἀυστηρὰ κριτήρια, ἀλλὰ με ἐπιείκειαν καὶ κατανόησιν, ὅπως ἐπιβάλλει ἡ περίπτωσις τῆς πρώτης παρουσίας.

Τὸ περιοδικὸν μας, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖται ἐξ ἐργασιῶν τῶν σπουδαστῶν, θέλομεν νὰ πιστεύωμεν

ὅτι θὰ προσφέρῃ πολλὰ. Σκοπὸς του εἶναι νὰ ἐξυψώσῃ τὸ πνευματικὸν καὶ ἠθικὸν ἐπίπεδον τῶν τροφίμων τῆς Ἀκαδημίας μας, ἐν ταυτῷ δὲ θὰ εἶναι τὸ κάτοπτρον τῆς ὅλης ἐργασίας τοῦ ιδρύματός μας. Ἐλπίζον ὅτι θὰ χύσῃ περισσότερον φῶς εἰς τὰ παντοειδῆ προβλήματα πὺλ μᾶς ἀπασχολοῦν, καλεῖ τοὺς σπουδαστὰς καὶ σπουδαστρίδας τῆς Ἀκαδημίας μας νὰ ἐνισχύσουν τὴν προσπάθειαν ἐν τῷ μέτρῳ τοῦ δυνατοῦ ἑαυτοῦ, μετ' ἡ ἐλπίδα ὅτι θὰ εὖρη αὐτὴ ἐντυτάτην ἀπήχησιν. Πιστεύοντες ὅτι ἡ προσπάθειά μας αὐτὴ θὰ τύχῃ τῆς δεούσης κατανοήσεως καὶ συμπαράστασος ὅλων, ἀποδύομεθα ἀπὸ σήμερον εἰς τὸν ἀγῶνα αὐτόν, φιλοδοξοῦντες ὅπως οἱ «Ζωσιμάδαι» ἀποτελέσουν τὸν συνδετικὸν κρίκον ὅλων τῶν σπουδαστῶν καὶ συμβάλουν εἰς μίαν γενικὴν ἀναγέννησιν τῆς Ἀκαδημίας μας.

ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ

Βετὴς Σπουδαστῆς Ζ.Π.Α.

«ΑΝΑΡΧΙΑΣ ΟΥΚ ΕΣΤΙ ΜΕΙΖΟΝ ΚΑΚΟΝ»

Μεγαλύτερον κακὸν ἀπὸ τὴν ἀναρχίαν δὲν ὑπάρχει. Ἀς προσδιορίσωμεν δὲ κατὰ πρῶτον τὴν σημασίαν τῆς λέξεως ἀναρχία.

Ἀναρχία εἶναι ἡ ἔλλειψις ἀρχόντος ἢ ἡ ὑπαρξίς μὲν ἀρχόντος, ἀλλὰ κακῶς κυβερνῶντος, οὐχὶ δηλαδὴ συμφῶνως μετ' οὓς νόμους τῶν πολιτῶν. Σημαίνει δὲ ἡ λέξις καὶ ἀπειθαρχίαν.

Πραγματικῶς μεγαλύτερον κακὸν ἀπὸ τὴν ἀναρχίαν δὲν ὑπάρχει. Εἰς ὅσα ἔθνη καὶ λαοὺς ἐφάνη ἡ ἀναρχία, ἐπέφερε τελείαν καταστροφὴν καὶ ἀφάνειαν. Πολλὰ ἔθνη, αἵνα ὑπῆρχον κατὰ τὴν ἀρχαίαν ἐποχὴν, δὲν ὑπάρχουν σήμερον, ἔσθρασαν διὰ παντός, διότι εἶχον τὸ ὀλεθριώτατον αὐτὸ κακόν, τὴν ἀναρχίαν.

Ἀδελφ, ὅταν ὑπάρχει εἰς κράτη διαλύει ταῦτα. Ὅταν ὑπάρχει εἰς τὴν οἰκογένειαν ἀφανίζει αὐτήν. Καὶ εἰς τὸν στρατὸν καὶ παντοῦ, ὅπου βλαστάνει τὸ μικρόβιον αὐτὸ τῆς ἀναρχίας προξενεῖ

τὰς μεγαλύτερας καταστροφάς. Ὅταν δὲ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸν στρατὸν μετ' ἡ ἐννοίαν τῆς ἀπειθαρχίας, διαλύει τοῦτον καὶ ἐκθλῶς ἡττάται ἔπειτα, ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς.

Ἡ ἰσχὺς θεθαίως ὑπάρχει ἐν τῇ ἐνώσει, ὅταν ὅμως ὁ στρατιώτης ἀπειθαρχῇ εἰς τὸν ἀξιωματικὸν καὶ ὁ ἀξιωματικὸς εἰς πάντα ἀνώτερον καὶ τοὺς νόμους, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ διατηρηταὶ ἐνότης. Ἀφοῦ λοιπὸν δὲν διατηρεῖται ἐνότης, δὲν ὑπάρχει καὶ ἰσχὺς καὶ ἐπομένως ἐπέρχεται ἡ καταστροφὴ.

Ἐάν πάλιν ἐντὸς μιᾶς οἰκογενείας τὰ τέκνα δὲν ὑπακούουν εἰς τοὺς γεννήτορας ἢ οἱ γεννήτορες δὲν ἀγαποῦν τὰ τέκνα καὶ δὲν τὰ περιβάλλουν μετ' ἀγαπῆν, ἢ οἰκογένεια, ἥτις εἶναι τὸ θερμοκέντρον τῆς κοινωνίας, διαλύεται.

Ἐάν τέλος οἱ μαθηταὶ δὲν πειθαρχοῦν εἰς τοὺς πνευματικὸς των ἡγέτας δὲν νοεῖται σχολεῖον.

Ἀντιθέτως, ἐάν μία οἰκογένεια ἢ

εἰς λαὸς, διοικοῦνται μετ' ἀγαπῆν καὶ οὐκ ἀντιθέτως πρὸς τὸ θεῖον καὶ ἀνθρώπινον δίκαιον, τότε ἔχομεν ὡς βέλτονον συνεπακόλουθον τὴν εὐμερίαν καὶ τὴν πρῶδον.

Ἐκείνη ἡ πολιτεία, εἰς ἣν οἱ πολῖται ἔχουν κοινὸς νόμους καὶ ὑπακούουν εἰς αὐτοὺς ὅπως ὁ ἀρχαῖος φιλόσοφος Σωκράτης, ἐκείνη εὐτυχεῖ πάντοτε καὶ δημιουργεῖ ὑπέρροχον καὶ ὑψηλὸν πολιτικόν.

Τοῦτο θεθαίω ἡ ἱστορία καθὼς καὶ ἡ καθημερινὴ μας πείρα.

Ἐάν οἱ πολῖται τοῖς ἀρχοῦσι πειθῶνται, αἱ πόλεις ἀρίστα αἰκῶνται.

Δηλαδὴ ἐάν εἰς μίαν πολιτείαν ὑπάρχουν καλοὶ νόμοι καὶ οἱ πολῖται πειθῶνται εἰς τοὺς ἀρχοντας καὶ τοὺς νόμους, αἱ πόλεις διοικοῦνται κατὰ τὸν πλέον ἀρίστον τρόπον.

Ἀφοῦ λοιπὸν τοιαύτας καταστροφὰς προξενεῖ καὶ ἐπιφέρει ἡ ἀναρχία, πρέπει καὶ ἑαυτοὺς ἀπὸ ἡμῶν νὰ φροντίσῃ, νὰ πειθαρχῇ καὶ νὰ ὑποτάσσεται

εἰς πάντα ἀνώτερον καὶ εἰς τοὺς νόμους

ΚΑΘΩΣ ΠΕΦΤΟΥΝ ΤΑ ΦΥΛΛΑ...

Δαμιονισμένα σφυρίζει έξω ο βορριάς.

Τὸ δένδρο παραδέρνει στὸ κρῦο ἀνάσασμά του, μάταια προσπαθώντας ν' ἀντιτάξει τὴ δύναμή του. Καὶ σὲ κάθε φύσημα πλῆθος στῶνει τὴ γῆ...

Τὰ παρακολουθῶ ἔτσι καθὼς κιτρι-

τρέλλο καὶ στριφογυρίζουν μὲ τὴν δύναμη ἐκείνη ποὺ ὁ ἀπεγνωσμένος πόθος γιὰ τὴ ζωὴ δίνει, ποὺ ὅμως τελειώνει στὸ Ζάλογγο. Παχὺ καὶ τὰ φύλλα σκεπάζουν τὴ φρεσκοποτισμένη ἀπ' τὰ πρωτοβόρια γῆ.

Καὶ σὲ κάθε φύσημα τ' ἀνέμου δλό-

ΑΠΟΨΙΣ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

μένα, ἀναμικτά, τσαλακωμένα, ἀνέμπο-ρα, ἀποχαρτοῦν τὴ ζωὴ. Κι' εἶναι τὸ κύκνειο ᾄσμα τους αὐτό, τόσο γραφικό, τόσο ὀδυνηρό! Πιάνονται σ' ἕναν χορὸ

τῆς Πολιτείας.

Ἰδιαίτερος δὲ ἐπιβάλλεται εἰς ἡμᾶς τοὺς σπουδαστὰς τῆς Ζ.Π.Α. ὅχι μόνον νὰ φροντίζουμεν, ὥστε νὰ μὴ μᾶς καταβάλῃ τὸ διεδρωτάτον αὐτὸ κακόν, ἡ ἀναρχία, ἀλλὰ καὶ νὰ ὑπακούομεν καὶ πειθαρχώμεν εἰς τοὺς νόμους διὰ νὰ κατορθώσωμεν κατὰ τὸ ἄξιον λό-γον.

Ὅπως θὰ δημιουργήσωμεν μίαν κοινοῖαν, ὥπως τὴν ἐφάντασεν ὁ ποιη-τής.

«Ὁμορφος κόσμος, ἡθικός, ἀγγελικὰ πλασμένος».

ΓΑΤΑΣ ΘΕΟΦΑΝΗΣ

Λετὴς σπουδ. Ζ.Π.Α.

κλήρη ἢ νεκρικὴ πομπὴ βαδίζει πρὸς τὴν τελευταία κατοικία καὶ τὸ δένδρο νιώθει τὸ χάρο νὰ τὸ ἀγγίζει ἔτσι καθὼς σὰν δεινὸς ξιφομάχος λογχίζει τὰ φύλλα του. Κι' ἐκεῖνος ἀδυσώπητος θερίζει φύλλα μαρμαίνα, χλωμά, ἀπομεινάρια, σκιὲς θλιβερὰς κάποιον διλοπράσινον ὀργασμοῦ. Σκελετὸς ποὺ παραδέρνει μοιάζει τὸ δένδρο στ' ἀνέμου τὴν ὀργή. Κι' εἶναι τὸ λόγιμά του τὸ σπασμωδικὸ ἢ σπαρακτικὴ ἐπὶ κληρί στὸ χάρο γιὰ τὴν ὕστατη χάρη.

Τὰ σύννεφα φεύγουν κυνηγημένα. Φύλλα, χαρτιά, σκόνη παρὰσφύονται σὲ μὴν τρελλὴ δίνη, καὶ δὲν ξέρεις ἀν' ὁ χορὸς τους αὐτὸς εἶναι ὁ σαρκασμὸς γιὰ τὴ ζωὴ ποὺ ἐγκαταλείπουν ἢ τὸ βουδδ παράπονο γιὰ τὴν πνοὴ ποὺ σιγὰ-σιγὰ φεύγει ἀπὸ μέσα τους.

Ἔμεινε καὶ τὸ τελευταῖο φύλλο. Μικρὸ μὲ δοντάκια στὴν περιφέρεια, χρῶ-

μα ἀκαθόριστο, κάποτε πράσινο καὶ τὰ ρα κιτρινωπὸ μὲ μαύρα καὶ καφετιὰ στίγματα.

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ νιώθει τὸ κερελ τῆς ζωῆς του νὰ σβύνῃ. Τρεμουλιάζει σὲ καθε πνοὴ τ' ἀνέμου. Λέξ καὶ πεισματικὸ θέλει νὰ κρατηθῇ σ' αὐτὴ τὴ ζωὴ ποὺ τὴν ἔκανε κάποτε πῦρ ἔντονη μὲ τὴ δική του ζωὴ καὶ ποὺ τώρα ἀλλοιόμονο πεθαίνει, μόνο, ξένο, ἄγνωστο, ἀνώνυμο, λησμονημένο. Σκαλώνει στὸ κοντινὸ κλαράκι σὰν γιὰ νὰ προφυλαχθῇ, διπλώνεται σὰν σὲ σ' ἐκείναι, τρεμουλιάζει καὶ σαστίζει μπρὸς τὴν μανία καὶ τὸν πόθο τ' ἀγέρα νὰ τοῦ πάρῃ τὴ ζωὴ. Λίγο ἀκόμα κι' ὅστερα ἕνα ἐκράκ' ἀνεπαίσθητο — ὅσο τὸ σβύσιμο ἑνὸς κεραιοῦ — καὶ τὸ φύλλο χορεύει τὸν τρελλὸ χορὸ τοῦ Ζαλόγγου, τὸ χορὸ τοῦ θανάτου...

Κι' εἶναι ἕνα φύλλο κάθε ἄνθρωπος! Σκάσει ἀπ' τὴ μασχάλη ἑνὸς γεροῦ καὶ γεμάτου σφοίγους κλωνarioῦ τὴν ἀνοῖξη. Δίνει ὅλη του τὴ δροσιὰ καὶ τὴν πρασινάδα τοῦ Μάρη του. Δίνει ἀπ' τὴ ζωὴ του ζωὴ στὸ δένδρο. Κι' ἔρχεται ὅστερα ἡ δύση. Μετὰ τὴν ἀνατολὴν τὸ ἡλιοβασιλεῖο. Τὸ δένδρο δὲν τὸ χρειάζεται πιά κι' ἀσπλάγχνα τὸ διώχνει, τ' ἀποχωρίζεται. Πόση χαρὰ, πόση εὐτυχία ἀκολουθεῖ τὴ γέννησι τοῦ μοροῦ. Λέξ κι' ὅλα χαίρονται κι' ὅλα ἀνθῶν κι' ὅλα τὸ καλοδέχονται. Ἄς ἦσαν ὁ ἄνθρωπος νάμεινε πάντα τέτοιος, τέτοιος ποὺ ὅλοι νὰ τὸν συμπαθοῦν, νὰ τὸν ὑπολογίζουσαν κατὰ ἔστω καὶ μικρὸ.

Κι' ὅστερα μεγαλώνει. Κι' ἔρχεται ἡ στιγμὴ ποὺ κατορθώνει ἀπὸ ἰδρωσὴ καὶ ματώσῃ καὶ πόνῳ, ν' ἀνθίσῃ, νὰ φθάσῃ τὴν πέτρα τοῦ Σισύφου στὴν κορυφή. Ποιὸς δὲν χαίρεται τ' ὀλοπράσινο κλαρί ποὺ σκορπᾷ δροσιὰ, ποὺ δίνει ζωὴ στ' ἄνθρωπο; Ἀλλὰ καὶ ποῖο χέρι δὲν ἄπλωσε καὶ χωρὶς νὰ ὑπολογίσῃ τὸν πόνο του, τὴν δική του θέλησι, τὰ δικά του ὄνειρα δὲν τῷ κοίμῃ ἕνα πρῶτ γιὰ νὰ ὁμορφύνῃ μὲ τὴν ὁμορφίαν του τὸ ψυχρὸ βάθος! Ἄς ἦσαν νάχε τὴ δύναμη ν' ἀντισταθῇ στὸ κλέψιμο αὐτὸ τῆς ζωῆς του. Ὅμως εἶναι κατὰ λιγώτερο ἀπ' τοὺς ἄλλους. Κι' ἔχομε τὸ πάλαιμα τοῦ κλαριοῦ νὰ κρατηθῇ στὴ ζωὴ μὲ τὸ λίγο τὸ νεράκι τ' ἀνθοδοχείου ποὺ μυρίζει ἀπ' τὸν καιρὸ γιὰτὶ δὲν εἶναι ὁ τόπος ποὺ ἔμαθε καὶ ποὺ μπορεῖ νὰ ζῇ...

Ἔτσι κι' ὁ ἄνθρωπος ψευτοζῇ δίνοντας τὴν ζωὴ του, τὴν ἐκμάδα του σ' ἐκείνους ποὺ ἔχουν τὴ δύναμη καὶ τὸ προνόμιο νὰ τὴν ἀγοράζουσαν ψυχρὰ, ὑπολογιστικὰ, συμφεροντολογικὰ. Καὶ τραβᾷ τότε ὁ καθένας τὸ Γολγοθὰ του. Κι' ἀναζητᾷ — ὁδοιπόρος κουρασμένος — στὴν ἔρημο τῆς πελῆς ζωῆς του — λίγὸ νεράκι καθαρό, ἀνθόφυτο, πηγαῖο, ἀθάλασο. Κι' ἐνῶ τὸ βλέπεις κάπου κοντὰ σου, κι' ἐνῶ κυττᾷς ἀπὸ κάπου νὰ πια-

ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΜΟΥ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Ἔφθασε ἐπὶ τέλους ἡ στιγμὴ ποὺ πραγματοποιήσα τὸ ὄνειρό μου. Ἀπὸ μικρὸ κοριτσάκι, ἀπὸ τὰ θανάτια τοῦ Γυμνασίου, ἡ μάλλον τοῦ δημοτικοῦ σχολείου, ὄνειρεύομαι τὴν ζωὴ καὶ τὸ ἐπάγγελμα τῆς δασκάλας.

Καὶ νὰ ποὺ ἐδρίσκομαι πλέον ἐκεῖ ποὺ τόσο ποθοῦσα. Ὡ, τὴ συγκίνησις τῆς πρώτης ἡμέρας! τὸ ἐπιβλητικὸ κτίριο μοῦ προξενούσε εὐφροσύνη καὶ θαύμα. Τὸ κάθε τι μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἔβλεπα μὲ τὰ μάτια τοῦ θαυμασμοῦ ἀκόμη καὶ αὐτὰ τὰ θανάτια του, ποὺ φαινομενικῶς μὲν οὐδὲν διαφέρουν ἀπὸ τὰ ἄλλα σχολικὰ, στὴν οὐσίαν ὅμως εἶναι τόσο διαφορετικὰ! Ὅταν κανεὶς καθήσῃ δύο χρόνια σὰν θανάτια αὐτὰ ἀποκτᾷ κατὰ ποὺ δὲν τὸ ἀπέκτησε δώδεκα ἔτη σὰν μικρὰ σχολεῖα. Οἱ μεγάλες αἰδουσιες μέσα στὶς ὁδοὺς γίνονται τὰ μαθήματα, ἡ ἀρετὴ μεγάλη αὐτὴ ὅπου σπουδάζει καὶ σπουδάζει κατὰ τὰ λίγα λεπτὰ τοῦ διαλείμματος ἀπολαμβάνουν τὸν ἥλιον τὸν χειμῶνα, τὴ δροσιὰ τὸ καλοκαίρι, καὶ συζητοῦν καὶ ἐπιλύουν ὅσα προβλήματα τοὺς ἀπασχολοῦν. Ὁ σχολικὸς κῆπος ἀπ' ἑτέρον ὁ ὅποιος δίδει μίαν διαφορετικὴν ὄψιν στὴν ἐμφάνισις τῆς Ἀκαδημίας μὲ

τὴν πρασινάδα του, τὰ λίγα ἀλλὰ ὠραῖα λουλούδια, καὶ τὰ λίγα λαχανικά.

Καὶ δὲν εἶναι μόνον τὰ ἄνθη ἀντικείμενα ποὺ προκαλοῦν τὸν θαυμασμόν καὶ τὴν χαρὰν, ἀλλὰ καὶ κάθε τι ἐμφανὲς ποὺ ἔχει σχέση μὲ τὴν Ἀκαδημία. Οἱ καθηγηταί, τὰ ἔργα τους, τὸ ἐνδιαφέρον διὰ τὰ παιδιά, διὰ τὴν ἀγωγὴν των καὶ τὴν πρόδόν των, αὐτὴ αὐτὴ ἡ διεύθυνσις τῆς Ἀκαδημίας ἡ ὁποία μετέχεται πᾶν μέσον διὰ τὴν ἐπιδίωξιν παντὸς ἀνθρώπου.

Ἀλλὰ τὸ σπουδαιότερον ποὺ βλέπει καὶ θαυμάζει κανεὶς μέσα στὴν Ἀκαδημία εἶναι οἱ σπουδασταί.

Βλέπει κανεὶς ζωγραφισμένην στὰ μάτια τους τὴ φλόγα τῆς δόξας καὶ τῆς ἐλευθερίας. Νοιώθει ὁ ἕνας τὸν ἄλλον καὶ ὅλοι κατέχονται ἀπὸ τὴς ἰδίας σχεδὸν ὁρμῆς καὶ τάσεως γιὰ τὴν πραγματοποίησιν τοῦ σκοποῦ των καὶ τὴν ἐπιτυχίαν των διὰ μίαν καλλιτέραν αἰώνιον. Στὰ πρόσωπά τους εἶναι ζωγραφισμένη ὅλη ἡ καλὴ διάθεσις, ἡ ἀποφασιστικότης καὶ ἡ χαρὰ διὰ τὴν ἐκτέλεσιν μιᾶς πράξεως, τὸσον διὰ ὄφελος ἰδικόν των ὅσον καὶ τῆς Ἀκαδημίας.

στῆς γιὰ νὰ τὸ φθάσῃ, ἀλλοιόμονο, ἐκεῖνο φεύγει κι' ἐπὶ ἄνθρωπο μαρτυρικῶς, τὴν ἀρχὴν; Καὶ γιὰτὶ νὰ μὴν σὲ θγά-λουν μ' ἕνα ὄνομα Τάνταλο; Τί θάχε ἐκεῖνος νὰ ζήλῃ ἀπὸ σένα;

Κι' ὅστερα, ἀπὸ κατορθώσεως νὰ ζήσης, νὰ ψευτοζήσης, ἔρχεται τὸ μοιραῖο Φθινόπωρό σου...

Ἀλλὰ ἄνθρωπέ μου, ἔχασες πὼς εἶσαι ταξιδιώτης! Ἐχάσες πὼς ἡ ζωὴ ποὺ τόσο σ' ἀπασχολεῖ ἔχει τέμα. Τὸ εἰσιτήριό σου σὺ ζήτη. Τὸ δίνεις καὶ κατεβαίνεις γι' ἄλλο σταθμὸ, ἴσως γι' ἄλλο ταξίδι. Κι' ἔρχεται ἡ στιγμὴ ποὺ ὅλα παίρνουν τέλος. Κι' εἶσαι στὸν ἐπὶ-λογο. Ὅλα ξεχνιοῦνται, ὅλα πέρασαν, ὅλα ἔσθυσαν. Τώρα σ' ἀπασχολεῖ ἡ ζωὴ, ἔτσι καθὼς χαροπαλεύεις, καθὼς παρα-δέρνεις νὰ πιαστῇς δυνατὰ - δυνατὰ ἀπ' αὐτὴ - ὅπου νὰ νοιώσῃς τὰ χέρια σου νὰ παραλύουν. Καὶ τότε, ὁ τότε, ἀφῆ-σαι σὺ κενό, τὴ περιουσίαν σου ἀπ' ἕνα φύλλο κιτρινωμένο;...

Ἀλλὰ, ἀν τὴ ζωὴ ἀκολουθεῖ ὁ θά-νατος, μέσα ἀπ' τὴν στάχτη του ξεπε-τιέται καὶ αὐτὴ ἡ ζωὴ. Πέφτει τὸ φύλλο στὸ χῶμα τὸ ὄγρο κι' ἐκεῖ θοῖται τὸν κόσμον του, μὴ δίδωκεν κοινωνία φύλ-λων. Ὅλα λιγνὰ, ὅλα κίτρινα, ὅλα ἀρ-ρωστημένα. Δὲν μένει ὅμως στὸ θάνα-το. Αὐτὸ ἦταν κατὰ τὸ ἀναπόφευ-κτο, ὅχι ὅμως κι' αὐτὸ μόνον... Κρυφο-μιλοῦν καὶ σιγοφιθυρίζουν τὰ σχέδια

τους, τὰ ὄνειρά τους. Κι' ἔχουν ἐκεῖ τὸν πῦρ θαυμαστὸ ἀλτρουισμόν: τὸν δικὸν τους χαμὸ τὸν κάνουν ζωὴ γιὰ τοὺς ἄλλους. Σαπίζουν, λυώνουν, χάνονται; Ὁχι, δὲν χάνονται. Ἡ ρίζα, ἡ μεγάλη μάννα τοῦ δένδρου, θὰ τὰ βοηθῇ στὸ ἀνοιγμὸ τῆς, θὰ τὰ μαζέψῃ, θὰ θοῖνῃ μ' αὐτὰ τὸ δένδρο... θ' ἀνθίσῃ κι' ἐκεῖνο, θὰ πρ-σινίσουν τὰ φύλλα του καὶ θὰ λυώσουν πάλι καὶ θὰ σαπίσουν.

Αὐτὴ εἶναι ἡ ζωὴ. Ἐνὰς κύκλος. Με-γάλος ἢ μικρός. Καθένας τὸν γράφει μὲ τὸ δικὸ του διαβήτη. Κι' ἐπὶ, ἄνθρωπε γιὰτὶ νὰ κάθῃσαι ὁλός, σκοτεινιασμένος, ἀμίλητος μπρὸς σὺ φέρετρο καὶ γιὰτὶ κι' ἐπὶ τὰχα νὰ μὴ θέλῃς νὰ πᾶνς τὸν κύκλο σου; Τὸ εἰσιτήριό σου ἦταν ὡς ἐδῶ. Ἐξήσες, ἔδωσες, δημιούργησες, πάλαιψες. Ἐνόςανθρωπος ἰδανικὰ, ὑλοποι-ήσες ὄνειρα, πέτυχες στὸ σημάδι σου ἢ πῆγες ἔστω λίγο λοξά. Σαναπροσπά-θῃσες, ἔζησες ἔντονα, ἔδωσες καὶ στοὺς ἄλλους... ἔζησες μὲ μὴν λέξη. Γιατὶ νὰ-σαι ἀπληστος; Εἶδες σὺ διὰβά σου πό-λεις καὶ χωριά, θοῖνὰ καὶ κάμπους... χά-θηκε τὸ δέμας σου σὴν θάλασσα, ἀγκά-λισσε γαλήνια τὸ πράσινο, πέταξες ἀνά-μεσα στὶς κορφές των θουνών, γέλασες, δάκρυσες.

Ἐπὶ εἰσιτήριό σας, παρακαλῶ... Ξύ-πνησε λοιπὸν, ἔφθασες στὸ τέμα.

ΕΛΕΝΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΤΟΥ

Βετὴς Σπουδαστρία Ζ.Π.Α.

Δύναται κανεὶς νὰ ἴδῃ τὸν ἔξῃον καὶ τὴς προσπάθειες ποὺ καταβάλλουν ὅταν πρόκειται γιὰ τὴν ἐμφάνισις τῆς Ἀκαδημίας, διὰ διαφόρους ἑορτὰς εἰς τὰς ὁποίας μετέχει ἡ διοργανῶναι αὐτῇ. Εἶναι ἀξία θαυμασμοῦ ἡ αὐτοπεποιθὴς καὶ ἡ δραστηριότης των σπουδαστῶν. Ἀναλαμβάνουν ὑπευθύνως χωρὶς πείσιν καὶ περιορισμούς τὴν ἐκτέλεσιν κάποιας ἐργασίας καὶ μὲ ἐπιτυχίαν φέρουν εἰς πέρας αὐτήν. Αὐτοσχεδιάζουν καὶ αὐτο-δημιουργοῦν καὶ πάντα εἶναι ἐσ-τοιασμένοι πρὸς τὰ ἀνώτερα.

Ἐλευθερία, βοήθησις σκέψεως καὶ ἐν-θουσιασμὸς διακρίνει αὐτοὺς.

Ὅλα αὐτὰ ἄνθη καὶ ἔμφυλα ἰ-ποτελοῦν τὸ σύνολον, τὴν Ἀκαδημίαν, ἡ ὁποία ἦτο τὸ ὄνειρό μου, καθὼς καὶ πολλῶν ἄλλων.

Λετὴς Σπουδαστρία Ζ.Π.Α.

ΞΕΡΕΤΕ ΟΤΙ...

...μποροῦν πιά νὰ διακρίνουν ἕνα κυκλῶνα ἀπὸ πολλὰ χιλιόμετρα μακριά; Οἱ καινοῦργες συσκευὲς τῶν ραντὰρ εἶναι ἱκανεὲς νὰ ἔχουν μὴ ἀκριβὴ εἰκό-να τῶν ἀνεμοστροβίλων αὐτῶν.

Στὶς Ἡνωμ. Πολιτείες ἔχουν ἐγ-καταστήσει σταθμοὺς παρακολούθησας τῶν κυκλῶνων σὲ 39 μετεωρολογικὸς σταθμοὺς καὶ ἐλπίζουν ὅτι ἡ συστημα-τοποίησις τῶν σταθμῶν αὐτῶν θὰ μειώ-σῃ τὰς ζημίας ποὺ γίνονται κάθε χρό-νο στὶς χώρες αὐτές.

...μὴ κανονικὴ ἀτομικὴ βόμβα μπορεῖ νὰ καταστρέφῃ μὴν περιοχὴ 4-5 χιλιομέτρων;

Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ συγκριθῇ μὲ τὴς καταστροφικῆς ἰ-διότητος μιᾶς ὑδρογονανθρακίτης βόμ-βας ποὺ καταστρέφει ὅτι βοήθῃ μὴν σὲ ἄλ-λῃνα 40 χιλιομέτρων. Μὴ πόλιν ὅπως τὸ Λονδίνο μπορεῖ νὰ ἐξαφανισθῇ ὁλό-κληρη ἀπὸ μὴν καὶ μόνον βόμβα ὑδρο-γόνου.

...στοὺς 12 Ἀμερικανούς ἕνας τὸ λιγώτερον εἶναι μέτοχος μιᾶς, ἢ περισ-σώτερον ἀνώνυμης ἐταιρείας;

Οἱ μετοχές, στὶς ἀνώνυμες ἀμερικα-νικὲς ἐταιρεῖες εἶναι συχνὰ πολὺ φθη-νὲς καὶ ἀκόμα ἀνθρώποι ποὺ ἔχουν πό-ρους μικροὺς μποροῦν ν' ἀγοράσουν καὶ νὰ ἐπενδύσουν ἔτσι τὴς οικονομίας τους.

Εἶναι ἀποδεδομένον ὅτι 60% τῶν μετόχων ἔχουν πόρους ποὺ δὲν ὑπερ-βαίνουν τὰ 7.500 δολάρια καὶ 40% ποὺ δὲν ὑπερβαίνουν οὔτε τὰ 4.000 δολ-λάρια τὸν χρόνον. Μὲ τέτοιον τρόπο πολ-λὴ λίγες μετοχὲς περνοῦν στὰ χέρια τῶν μεγάλων κεφαλαιοκτῶν.

Ἀκόμα οἱ παντρεμένοι γυναῖκες καὶ αὐτὲς ποὺ δὲν ἔχουν ἐπάγγελμα, ἀλλὰ ἀσχολοῦνται μὲ τὰ οἰκιακὰ ἀπο-τελοῦν τὸν πῦρ ἐνδιαφέρονται ἀριθμὸ τῶν μετόχων στὶς Ἡνωμένες Πολιτείες.

ΠΟΣΟΙ ΓΟΝΕΙΣ ΕΙΝΑΙ ΕΙΣ ΘΕΣΙΝ ΝΑ ΚΑΤΑΝΟΟΥΝ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΩΝ;

Ἡ ἀποστολή τοῦ γονέως, πρῶτον παιδαγωγοῦ τῶν τέκνων, εἶναι πολὺ δύσκολος. Πολλοὶ ποὺ θεωροῦνται ὅτι πέτυχαν στὴ ζωὴ τους ἀπέτυχαν ὡς γονεῖς. Μορφωμένοι, εὐφυεῖς, σοφοὶ ἂν ἐπιτρέπεται ἡ ἐκφρασίς, στὸ ἐπαγγελματιάζονται, ἀδέξιοι ὅμως καὶ ἀνίκανοι στὸ νὰ λύσουν ἓνα ψυχολογικὸ πρόβλημα τῶν παιδιῶν τους. Στους ἄλλους δίδουν ἀπειρες συμβουλές, οἱ ἴδιοι ὅμως... Δάσκαλε ποὺ δίδασκες νὰ λέγαμε ἐμεῖς οἱ ἄλλοι. Ποιὸς ἀναλογίζεται τὴν μεγαλύτερη εὐθύνη; Οἱ ἴδιοι; Τὸ παιδί; Ὁ δάσκαλος; Πολύπλοκη ἐρώτησις. Ἐδῶ καὶ τὸ διλήμμα.

Ἐχει τὴν πεποίθησιν ὁ πατέρας ὅτι κατέχει ἀρκετὲς γνώσεις περὶ ἀνθρωπίνης φύσεως καὶ ψυχολογίας καὶ ὅτι μπορεῖ ἐπομένως νὰ μεγαλώσῃ τὰ παιδιά του καὶ νὰ δίνη καὶ στοὺς ἄλλους πολύτιμες συμβουλές κάνοντας ἀπλῶς καὶ μόνο χρῆσι τῆς κοινῆς λογικῆς. Κι' αὐτὴ πολλὰ φορὲς δὲν ἀποτελεῖται παρὰ ἀπὸ τὴν προσωπικὴν πεῖρα, τίς παρεξηγημένες ἐντυπώσεις καὶ τίς περιορισμένες ἀντιλήψεις τοῦ αὐτοῦ.

Μὲ τέτοια βάση ἀναλαμβάνει τὴν ἀνατροφή τῶν παιδιῶν. Κι' ὅταν ἀκολουθήσουν οἱ ἀσχημες συνέπειες, τὸ βάρος τῆς ἐδῆνης τῶν ὀρίων στὸν διδάσκαλο. Τί θὰ μπορέσῃ ὁ δάσκαλος νὰ κάνῃ ὅταν ὁ πατέρας αὐτοῦ κόβει μὲ τὴν συμπεριφορὰ του τὸ νῆμα τοῦ ἔργου τῆς ἀγωγῆς, ὅταν ἀρνῆται νὰ πράξῃ καὶ θεωρεῖ ἀνῶφελο αὐτὸ ποὺ ἀποτελεῖ τὴν βάση τῆς σχολικῆς ἐργασίας; Κι' ὅμως πολὺ ἐύκολο εἶναι νὰ κατακρίνωμε ἕναν τρίτον γιὰ μιὰ φαινομενικὴ δικαιοσύνη ἐναντι τοῦ ἑαυτοῦ μας ἢ καὶ τῶν ἄλλων ἀκόμη.

Θέλει τὸ παιδί τοῦ ὑπάκουου τυφλὰ στὶς διαταγὰς του μὲ ἀλιγώτερη ὅσον τὸ δυνατὸν ἐνόχλησι. Πῶς μπορεῖ ὅμως τὸ παιδί νὰ φέρεται σὰν ἕνας μικρὸς μεγάλος ὅταν δὲν εἶναι κατὰ τίποτα; Πῶς εἶναι δυνατόν τὸ παιδί νὰ πείθεται στὶς ἀνταρτικὰς διαταγὰς τοῦ πατέρα ἢ τῆς μητέρας ὅταν αὐτοὶ ἀδιαφοροῦν ἀνὰ τὰ περιοριστικὰ μέτρα καὶ ἡ σιδηρῆ πειθαρχία τους ἔρχονται σὲ σύγκρουση μὲ τὸν συναίσθηματικὸ κόσμο τοῦ παιδιοῦ; Ἔτσι, μὲ ἀνέθερμαν οἱ γονεῖς μου, ἔτσι κι' ἐγὼ θὰ φερθῶ στὰ παιδιά μου, ἵσχυρίζονται μερικοὶ. Μιμεῖται σχολαστικὰ τὰς παιδικὰς μεθόδους ἢ ἀποφεύγει μὲ τὴν ἰδιασχολαστικότητα αὐτάς. Δυστυχῶς ὅμως αὐτοὺς δὲν εἶναι ἰσφαλεῖς βάσεις γιὰ νὰ στηρίξῃ κανεὶς τὴν ἀνατροφή μιᾶς νέας γενεᾶς. Εἶναι δύσκολο νὰ βγάλωμι μιὰ τέτοια ἰδέα ἀπὸ τοὺς γονεῖς ὅταν αὐτοὶ δὲν δέχονται καμμιά ἐπαφὴ μὲ τὸ σχολεῖο.

Ἐπάρχουν ὅμως καὶ γονεῖς ποὺ δὲν

ἔχουν ἀποκρῖν ὁλοκληρώμενες ἰδέες καὶ παρασύρονται ἀπὸ τὴν πρώτην τυχόν θεωρίαν. Ἀποπειρῶνται νὰ ἐφαρμόσουν θεωρίες τῆς καλυμμένης «νέας ψυχολογίας». Κάνουν ὅμως μεγάλο κακὸ στὰ παιδιά τους διότι δὲν βασίζονται στὴν ἰδιαίτερα τὴν ψυχρὴν ἐκπαίδευσιν. Ἐχῶ ὅτι ὅσιν μου ἔναν πατέρα ὁ ὁποῖος εἶχε ἀκούσει ὅτι κατὰ τὴν ἀνατροφή τοῦ παιδιοῦ πρέπει ὁ γονεὺς νὰ προσέχῃ πολὺ νὰ μὴ δημιουργηθῶν «ψυχικὸν φραγμὸν» τῷ παιδί. Ὁ πατέρας λοιπὸν αὐτὸς πῆρε τὴν ἄλλη ἀποψη καὶ ἀπέφυγε κάθε πειθαρχία, τιμωρία, ἢ περιορισμὸν μὲ ἀποτέλεσμα νὰ δώσῃ ἀργότερα στὴν κοινωνία ἕναν ἐγκληματία.

Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τοὺς γονεῖς ἐκείνους ποὺ ἔχοντας ἀκούσει ὅτι πρέπει νὰ εἶναι φίλοι μὲ τὰ παιδιά τους, θυσιάζουν στὴ θεωρίαν αὐτὴ τὴν ἀξιοπρέπειά τους καὶ τὸν σεβασμὸν ποὺ πρέπει νὰ ἐμπνέουν σ' αὐτά. Οἰκογένειες ἐκείσες ποὺ ἀνῆλθον σὲ πνευματικῶς ἀνεπτυγμένα κοινωνικὰ στρώματα μὲ τὴν φροντίδα νὰ ἀσφαλίσουν τὴν ἀνύψωσιν τοῦ παιδιοῦ τὸν εἰς τὸ ἐπίπεδόν των, ὁ περιφορῶν τὰ παιδιά μὲ μορφωτικὴ ἐργασία ἢ ὅποια δὲν συμβάλλει πρὸς τίς ἱκανότητες καὶ τὴν ἡλικίαν αὐτῶν.

Γεννᾶται ὅμως τὸ ἐρώτημα: πῶς πρέπει κανεὶς νὰ φέρεται στὰ παιδιά καὶ ποῖα εἶναι τὰ σοβαρότερα προβλήματα ποὺ θ' ἀντιμετωπίσῃ κανεὶς κατὰ τὴν ἀνατροφήν των; Ἐδῶ ἀκριβῶς εἶναι πολὺτιμη ἡ θέσις τοῦ διδασκάλου γιὰ τὴν ἐξιστορίαν τοῦ προβλήματος καὶ τὴν ἀναζήτησιν ὁρθῶν λύσεων. Ὁφείλει νὰ ἔλθῃ εἰς στενὴν ἐπαφὴν μὲ τοὺς γονεῖς νὰ τοὺς πληροφορήσῃ γιὰ τὴν κατὰ τὴν ψυχικὴν ἰδιοσυγκρασίαν τοῦ παιδὸς καὶ νὰ τοὺς ὑποδείξῃ τοὺς στοιχειωδέστερους κανόνες τῆς παιδαγωγικῆς. Πρέπει νὰ τοὺς πείσῃ ὅτι τὰ παιδιά δὲν εἶναι μικροὶ ἐνήλικες, ἀλλὰ ὄντα ποὺ βρίσκονται σὲ διάφορα στάδια ἐξάρτησιν καὶ ἀνεξαρτησίας, μέχρι καὶ ποιο σχετικὸν βαθμὸν ὁριζιότητος. Οἱ ἐνῆλικες ἐκείνοι ποὺ ἔχουν ξεχάσει τὸ ἀνεξάρτητον τῆς δικῆς τους παιδικῆς ἡλικίας, τὴν περιέργειαν, τὰ ψέμματα καὶ τὴν μνησικακίαν ποὺ αἰσθάνονται συχνὰ τὰ παιδιά πρὸς τοὺς μεγάλους, θὰ δυσκολευθῶν καὶ φυσικὰ πολὺ νὰ ὑποφέρουν τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτὰ στὰ δικά τους παιδιά. Στὶς περιπτώσεις αὐτὰς τὰ δραστηριὰ μέτρα θὰ ἀδρῶσιν τίς δυσκολίας, ἐνὸς μὲ ἡμερία καὶ ἀνοχή, συνδυασμένες μὲ συνεχεῖ ἐκπαίδευσιν, θὰ πετύχῃ κανεὶς ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα.

Ἡ τέχνη τοῦ γονέως πρέπει νὰ κατευθυνθῇ σ' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ σημεῖο, στὸ νὰ βοηθήσῃ τὸ παιδί νὰ πῇ τὴν ἀ-

λήθεια καὶ νὰ τοῦ λύσῃ κάθε συναισθηματικὸν πρόβλημα. Πολλοὶ ἐπίσης γονεῖς ἀνησυχοῦν γιὰ τὸ παιδί τοῦ ἐπιμελεῖ. Ἐπιτρέψατε στὸ παιδί νὰ ἐκφρασθῇ τὴν θέσιν του κάθε φορὰ ποὺ τοῦ ἀποδίδεται μιὰ κατηγορία καὶ κοῦρατὲ τοῦ προσεκτικὰ χωρὶς φυσικὰ καὶ ἐπιτρέψατε νὰ δευχθῇ ἀδύναμις καὶ ἀγενεές.

Ἄς ὑποδείξῃ ὁ δάσκαλος πῶς πρέπει νὰ ἀντιμετωπίσουν οἱ γονεῖς τίς ἀφόρητες φάσεις ἀναπτύξεως τοῦ παιδιοῦ.

Ἐχοῦμε συνήθως τὰ σχόλια ἐκαστοῦ τοῦ παιδιοῦ γιὰ τὴν ἐπιτυχίαν καὶ τὴν παιδικὴν τυραννίαν, ὅπως χαρακτηρίζεται ἀπὸ πολλὰς μητέρας, κατὰ τὴν ὁποία τὰ παιδιά ἐκμεταλλεύονται τὴν μεγάλῃ ἀδυναμία ποὺ τρέφει γι' αὐτὰ τὴν μητέρα τους. Οἱ γονεῖς ἐδῶ θὰ ἀποδείξουν ἀδιαφορία καὶ σταθερότητα ἐν ἀνάγκῃ καὶ ἀσθητικὴν πειθαρχίαν. Ἄλλοι πατέρες ἐπίσης ἔχουν φόβον καὶ συνεχῆ ἀγωνίαν, δὲν ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὸ σπιτί. Τὸ παιδί τότε πρέπει νὰ ἀφήνεται νὰ μεγαλώσῃ φυσικολογικὰ, νὰ ντύνεται καὶ νὰ παίρνῃ μόνο του μιὰ ἀπόφασιν. Ἡ ἀπάθεια καὶ ἡ ἀδιαφορία, ἡ ἀφηρημάδα ἢ ὁνειροπόλησις καὶ ἐπιζητήσις τῆς μοναξιάς, εἶναι χαρακτηριστικὰ ὀρισμένων παιδιῶν. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι τὸ παιδί ἀποτραβήχτηκε σ' ἕνα περιβάλλον φανταστικόν. Ἄν δὲν πετύχετε νὰ τὸ κἀνετε νὰ ἐνδιαφερόσῃ γιὰ τὴν τριγύρῃ του ζωὴ, διατρέχετε τὸν κίνδυνον νὰ ἔχετε ἀπόγονον ψυχοπαθῆ.

Ἡ μεγάλη ὑπακοή ὁρισμένων παιδιῶν, ἡ ὑπερβολικὴ καθαριότης καὶ γενικὰ ἡ τελεία συμπεριφορὰ, μποροῦν νὰ εὐχαριστοῦν τὸν μὴ παρατηρητικὸν γονεῖα, ἀλλὰ τοῦ ἐπιφυλάσσουν δυσάρεστα ἐπαικόλoutha. Τὸ παιδί ποὺ γιὰ λίγο θὰ κατορθώσῃ εἰς τὸ μέλλον νὰ φθάσῃ πολλὰ ψηλά, δὲν μπορεῖ κατόπιν νὰ ἀνεχθῇ μιὰ ἀποτυχία καὶ εἶναι ἱκανὸν σὲ μιὰ δασκὸν στιγμὴν νὰ αὐτοκαταρτήσῃ. Οἱ γονεῖς λοιπὸν δὲν πρέπει νὰ ὠθοῦν τὸ παιδί εἰς τὴν ἀπόλυτην τελειότητα.

Γενικὰ ἡ ἀνατροφή τοῦ παιδιοῦ καὶ ἄλλο παρὰ εὐκολία εἶναι καὶ θὰ ἔπρεπε νὰ διδάσκαται συστηματικὰ στὰ ἀνώτερα ἐκπαδευτήρια. Πάντως πρέπει νὰ τονίσωμε ὅτι ἡ συνεχὴς στοργὴ καὶ ἡ πόθος δύο γονεῖς, ὅστε τὸ παιδί νὰ αἰσθάνεται ἀσφάλειαν καὶ ἀγάπην, ἡ σταθερὰ πειθαρχία καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη ποὺ θὰ ἔχῃ ὡς ἀντικειμενικὸν τῆς δυνάμει τὴν ἡσυχίαν τῶν μεγάλων, ἀλλὰ τίς ἀνάγκας τοῦ παιδιοῦ, ἡ ἀνοχή τους, ἡ κατανόησις τῶν προσπαθειῶν του καὶ ἡ συνεργασία οἰκογενεῖας καὶ σχολείου εἶναι οἱ βασικαὶ προϋποθέσεις γιὰ τὴν καλὴ ἀνατροφή ἐνὸς παιδιοῦ.

ΓΚΟΝΤΟΤΣΗ ΦΩΤΕΙΝΗ

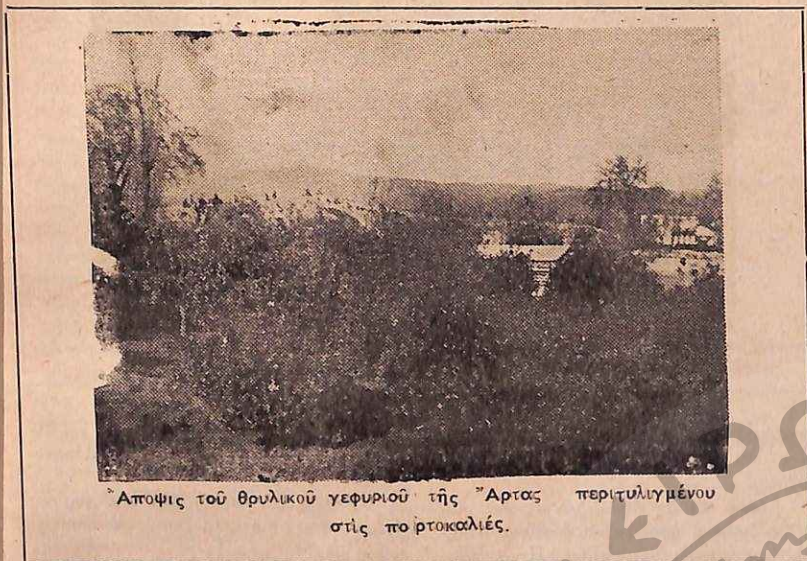
Βετὴς Σπουδαστρία

ΠΟ ΤΟΥΣ ΘΡΥΛΟΥΣ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΓΕΦΥΡΙΟΥ ΤΗΣ ΑΡΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ

Ἐν τῷ ποιήματι τούτῳ ὁ μεγάλος ποιητὴς ὁ ἑλληνο-λαὸς, διὰ γλώσσης συντόμου καὶ βραχείας μετ' ὑψηλῆς ὅμως καὶ σὺν φρονος φαντασίας καὶ μετ' ἐξαιρέτου φιλολογικῆς ἐμπροσθεχνίας, ἀπεκόνισεν τὸ γνωστὸν δραματικὸν ἐπεισόδιον τοῦ ἐθνικοῦ ἀγῶνος τοῦ 1821, ἐνῶ ψάλλει ἀλληγορικῶς τὴν στοιχειώσιν τοῦ γεφυρίου τῆς Ἀρτας. Εἶναι δίδαγμα αὐστηρὸν, ἀσθητικόν, τὸ ὁποῖον πρῶ-

τοῦ χοροῦ τῶν Ἐρινύων καὶ τῶν Κυκλώπων καὶ μόνον οἱ ποιηταὶ μένουν ἀσάλευτοι καὶ ἐκστατικοὶ πρὸς τοῦ λειτουργικοῦ τῶν δράματος. Δέχεται ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς ὡς καθήκον καὶ χρέος, νὰ μεταδώσῃ, σὲ ἕνα πλατύτερον κύκλον τὸ περίσσειμα τῆς αἰσθητικῆς του συγκινήσεως, διὰ τὸ βαθύτερον νόημα τῆς ἑλληνικῆς ἰδέας. Εὐκόλῳ καθίσταται νὰ ἐπιχειρήσωμεν μιάν ἀνάλυσιν τῆς ἀρχιτεκτονικῆς διαρθρώσεως

τος ὁ ποιητὴς μᾶς τὸ ἐδήλωσεν μὲ ὅλην τὴν στάσιν τῆς ψυχῆς καὶ μὲ ὅλην τὴν ποιητικὴν του πορείαν.

Ἡγάπησε τὸ ὄρατον. Ἐξέχουσε εἰς τὸ δοθεὶν ποίημα τὸν τὸν πόνον τῆς ψυχῆς του: Ἐγίνε ποιητὴς, φορεὺς καὶ ὁδηγητὴς καὶ προφήτης, διότι ἡ στοιχειώσις εἰδυνοῦς τινός, δηλαδὴ ἡ οὐσία τοῦ ποιοῦ ἐκφράζεται ἐν τῇ συντελέσει κατὰ μέγα μέρος εἰς τὴν δημιουργίαν τοῦ ἡλίου τῆς ἑλλάδος, τῆς ἐθνικῆς τῆς ἐλευθερίας καὶ εἰς τὸν δαμασκὸν τοῦ τουρκικοῦ χειμαρῶτος. Ἐγίνε πρὸς τοῦτο ἱεροῦργος τῆς ἀνθρωπίνης μοίρας. Ἀναντιρρήτως μᾶς παρέχει τὴν ἀφορμὴν νὰ θαυμάσωμεν τὴν ἀπεραντοσύνην τοῦ ποιητικοῦ του στοχασμοῦ καὶ νὰ προσέξωμεν ἀκριβέστερον τὴν στάσιν του εἰς τὰς κρίσεις καμίας τῆς ἱστορίας. Ὅσοι ἀπὸ τὰς τρομερὰς ὥρας τῶν χαλασμάτων εἶναι φυσικὸν νὰ δοκιμάξῃ κάθε ἔθνος, τίς ὥρες τοῦ μοιραίου. Ἐξῆναι τὰ αἰῶνια τότε ὁ ἀνθρωπος. Σπαράζει ἐμπροσθεν

τοῦ ἀρδύνου ὄλκου, ποὺ μᾶς παρέχει ὁ ποιητὴς, ἂν καὶ δὲν εἶναι οὗτος ὁ σκοπὸς μας, διότι ἐκεῖνο κυρίως ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει εἶναι τὸ βαθύτερον νόημα καὶ τὸ ὑψηλότερον νόημα, ποὺ ἀποκομίζομεν ἀπὸ τὴν συνθετικὴν σύλληψιν τοῦ ποιητοῦ. Θὰ εὐρεθώμεν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ χρησιμοποιήσωμεν ὅσα λέγει ὁ ποιητὴς διὰ νὰ δικαιολογήσωμεν τὴν οὐλοσύνην τοῦ θρύλου, ἀφοῦ ὁ θρύλος μᾶς μεταφέρει ἐγγύτερον πρὸς τὰ ἐπεισόδια τοῦ ἀγῶνος. Ἀπὸ τὸν θρύλον φθάνομεν εἰς τὴν σκέψιν πῶς ὁ ποιητὴς δονίστηκεν ἀπὸ τὰς ἀτυχεῖας ἐκείνας τοῦ πολέμου τοῦ 1821 καὶ ἀπὸ τίς δόλοισι συνέπειαι αὐτῶν διὰ τὸ ἔθνος. Ἡ σκέψις μου αὕτη ἐνισχύεται ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ τραγουδιοῦ, ποὺ ἀναφέρουν στοὺς πρώτους στίχους τοῦ τραγουδιοῦ τὰ ἑξῆς: «Ὁ λημερὶς τὸ χιτῆσαν τὸ βράδυ γρομεῖσταν, μοιρολογοῦν οἱ μάστοροι καὶ κλαῖν οἱ μαθητὰδες». Νὰ! πῶς ἐκφράζεται προκειμένου νὰ μᾶς διασαφήσῃ τί θέλει

νὰ μᾶς εἰπῇ καὶ τί ἀντιπροσωπεύει τὸ ποίημα του. «Ἄν δὲ στοιχειώσετε ἀνθρωπο, γεφύρι δὲν στεριώνει». Αὐτὰ μᾶς ἐκφράζουν τὴν φωνὴν καὶ τὴν γενικήν πίστιν τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἂν δελήσωμεν νὰ τὸ ἴσωμεν μὲ τὸ πρῶτον μιᾶς πρὸς αὐστηρὰ καὶ πρὸς ἀντικειμενικῆς ἀντιλήψεως.

Ἐπ' αὐτοῦ ὁ Πρωτομάστορας καὶ τοῦ θανάτου πέφτει. Εἰς τὸ θλιβερόν ἄκουσμα τῆς στοιχειώσεως τῆς συζύγου του, πίπτει κάτω καὶ χάνεται στῆς συλλογῆς τὴν ἔγνοια. Ἀναταράσσεται τὸ βαθύτατον στοῦμα τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς του καὶ μὲ φωνὴν ἀπὸ τὸν πόνον ραγισμένην μινᾶει μὲ τὸ πούλι τῆς δόνης, ἐλθὼν ντυθῇ, ἀργὰ ἄλλαχθεῖ καὶ μὲ τὴν ἐπανόρθωσιν τῆς λήξεως ἀργὰ, καθίσταται ἐμφανὲς ὅτι σβήνει ἡ λυπηρὰ συναισθηματικὴ κατάσταση τῆς ψυχῆς του. Δι' αὐτοῦ ἐξαίρεται ἡ ἰδέα τῆς συζυγικῆς ἀγάπης. Ἐπρεπε νὰ στοιχειωθῇ ὅμως ἡ ἀμοιρος καταθλιπτικὴν καταστάσεων σύζυγος του, ἡ διακρινόμενη διὰ τὸ εὐγενὲς τῆς καταγωγῆς καὶ διὰ τὴν ἀπληλαγμένην θλίψεων ψυχὴν. Ἐπρεπε νὰ θυσιασθῇ αὐτοθελήτως τὸ θῦμα, τὸ ὁποῖον ἀπαραιτήτως ἦτο ἀνάγκη νὰ ἔχῃ ἀυλόντων καὶ ἀθῶαν ψυχὴν, ἵνα προσαρμοσθῇ ἡ θυσία πρὸς τὸ εὐγενὲς καὶ τὸ θεῖον τοῦ σκοποῦ.

Τὸ δακτυλίδι τ' ἔπρεπε στὴν πρώτην καμάραν, δηλ. τὸ πολυτιμότερον διὰ τὸν Ἕλληνα ἀγαθόν, ἡ πολυπόθητος ἐλευθερία ἐφάπτετο εἰς τὸ χεῖλος τοῦ κρημνοῦ, μὲ κίνδυνον νὰ βυθισθῇ εἰς τὸ χάος τοῦ ἀφανισμοῦ. Καὶ ποῖος θὰ μὴ καὶ ποῖος θὰ βγῇ τὸ δακτυλίδι νῆδον; Ἐγὼ νὰ μὴ καὶ ἐγὼ νὰ βγῶ τὸ δακτυλίδι νῆδον. Βνταῖνα ἡ ἀκούρατος ἑλληνικὴ ψυχὴ λαμβάνει τὴν ἀπόφασιν νὰ ἐπιτύχῃ τὸ ἐπιθυμητὸν σκοπὸν τῆς καὶ οὕτω διατρέχῃ καὶ ἀκολουθήσῃ τὴν ὁδὸν πρὸς τὴν αἰωνιότητα. Ἐνδέεται ἅπασαν τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ κατέρχεται εἰς τὸν βωμὸν τῆς Πατρίδος μας, ἵνα προσφέρει ἑαυτὴν θυσίαν. Τὴν ἐμπνέει τὸ ἰδανικὸν διὰ ν' ἀποδοθῇ εἰς ἀγῶνας, νὰ ἀποβληθῇ εἰς θυσίας καὶ ἐπιτέλεσιν ἄλλων. Ἐπὶ τῇ ὁδῷ τῆς ἀνάγκης νὰ θανατωθῇ ἑαυτὴν, διότι ἐδῶ ἡ ἑλληνικὴ ψυχὴ παρουσιάζεται ὅλος διόλου ἀνθρωπίνῃ καὶ ὡς τοιαύτη διατάζει εἰς τὰς τελευταίας στιγμὰς τῆς θυσίας, οἷμα καὶ δαυλὶα πρὸς τοῦ θύου τοῦ ἔργου.

Παίρνει ὁ πρωτομάστορας καὶ κρίνει μέγα λίθον. Ὁ ἡγέτης, ὁ προϊστάμενος ἐνὸς σκόλου μὲ ἀκατάβλητον τὴν σκέψιν ἔπρεπε νὰ θυσιασθῇ, ὅτι πολυτιμότερον εἶχε διὰ νὰ ἐνσαρκώσῃ τὸν πόθον διὰ τὴν ἀνάγκην, τῆς πολυμώρφου καὶ πολυσυνθέτου εἰς ἐκπάνσεις ἰδέας, τῆς ποθητῆς ἐλευθερίας. Θυσιάζει λοιπὸν, διὰ τοῦτο τὴν ἐνθουσιώδη ἑλληνικὴν ψυχὴν. Ὁδηγεῖται εἰς τὴν

Ο ΣΧΟΛΙΚΟΣ ΚΗΠΟΣ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

Ο άνθρωπος, ως λογικόν ὄν, ἀγαπᾷ καὶ λατρεύει τὸ ὄρατον. Διό, ἀπὸ ἀρχαιολογικῶν χρόνων, ἔκτισε ὁράσις εὐαερούς καὶ ἐπηλύους οἰκίας καὶ ἐφρόντισε ταύτας νὰ τὰς στολίῃ περὶ μετὰ πανύψηλα δένδρα καὶ μετὰ ὁμορφοστολισμένους κήπους.

Θὰ ἦτο λοιπὸν λάθος, ἐὰν ἐστέρειτο ἐνὸς τοιούτου κήπου ἡ Ζωσιμάδα Παιδαγωγικὴ Ἀκαδημία, τὸ στολίδι καὶ τὸ καύχημα τῆς πόλεως τῶν Ἰωαννίνων.

Ἀνέκαθεν ἡ Ἀκαδημία κατέβαλε προσπάθειαν διὰ νὰ ἐπιτύχῃ μίαν ἀριστην μορφήν κήπου. — Ἦδη ὅλα δεικνύουν σημεῖα βελτιώσεως. Ἐπὶ κεφαλῇ τῆς κινήσεως αὐτῆς τίθεται ὁ ἀεικίνητος θεσβαστὸς μας καθηγητὴς τῆς Γεωπονίας κ. Γ. Στεφάνου.

Ὁ ἐνθουσιώδης καθηγητὴς ἡσθάνθη βαθεῖαν τὴν ἀνάγκην τοῦ σχολικοῦ κήπου, διότι ἀντελήφθη ὁρθῶς ὅτι οἱ σπουδασταὶ καὶ σπουδάστριαι, οἱ ἀδελανοὶ διδάσκαλοι καὶ διδασκάλισσαι εἶναι ἀπαραίτητον νὰ ἀποκτήσιν ἱκανὰ στοιχεῖα διὰ τὴν γεωργίαν καὶ κτηνοτροφίαν.

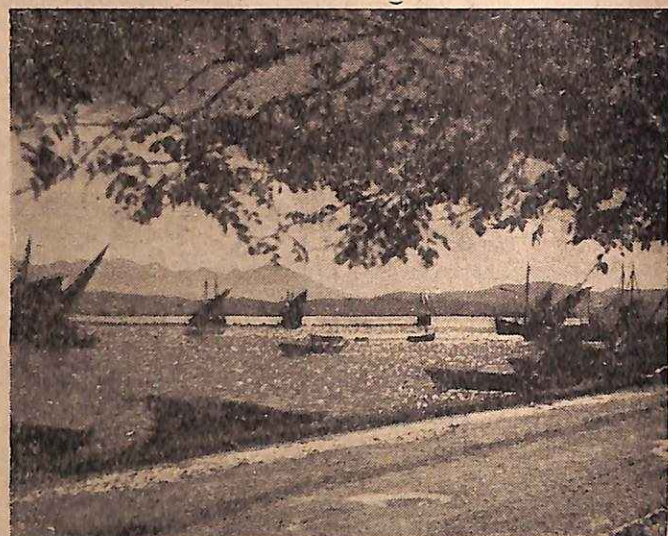
Ἀρ' ἥς στιγμῆς ἀνέλαβε τὰ καθήκοντά του συνέλαβε τὸ σχέδιον τῆς ἀποκτιήσεως περιασματοῦ κήπου.

Ἀμέσως ὑποβάλλεται εἰς τὸν κόπον καὶ μόχθον, ἀνακατεῖν χῶματα, φυτεῖν ἀνθοφόρους, κάμνει σχέδια βοηθούμενος ἀπὸ τῶν σπουδαστῶν. Τοιοῦ-

τοτρόπως ὁ κήπος τῆς Ἀκαδημίας ἀρχίζει νὰ λαμβάνῃ τὴν πρέπουσαν θέσιν καὶ ἀξίαν.

Ὁ ἐπισκέπτης τῆς Ἀκαδημίας, εἰ-

τὰ κουνελάρια καὶ τὸ ὄμορφο καὶ πρὸ σφιλὲς εἰς ὄλους μας ἱερᾶδι. Ἐπομένως εἶναι τὰ κλωδιά γιὰ τὰ περιστέρια καὶ αἱ κυφελὶαι τῶν μελισσῶν εἶναι στήν ὁρμὴν τῶν. Ἐπολείπεται ἀκόμη νὰ καλλιεργηθῇ εἰς τὸν ζωολογικόν μας κήπον

ΑΠΟΨΙΣ ΤΟΥ ΛΙΜΕΝΟΣ ΠΡΕΒΕΖΗΣ

σερχόμενος ἐκ τῆς ἐξωδύρας τοῦ προαυλίου, θὰ αἰσθανθῇ βαθεῖαν τὴν ἐκπληξίν.

Εὐθὺς θὰ ἀντικρύσῃ ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ πλῆθος ἀνθέων, διαδρόμους ὁράσιων καὶ γεωμετρικῶν σχεδίων. Προχωρῶντας, ἔμπροσθεν τοῦ θὰ παρατηρήσῃ τὸ νεοχαραχθέν σχῆμα (Ζ.Π.Α.) τῆς Ἀκαδημίας μετὰ νεοφυτευμένα ἄνθη. Τί ὑπέροχο θέαμα νὰ γυρίῃ κανεὶς κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀνοιξέως εἰς τὸν μοσχοβολισμένον ἀνθόκηπον! Ὁ ἀπὸ μυχῶν τοῦ θὰ σκορπᾷ τὴν εὐδοκίαν τοῦ εἰς τοὺς ἐπισκέπτας.

Ὀλίγον δεξιότερα, ἐὰν στρέψῃ τοὺς ὀφθαλμούς του, θὰ ἀντικρύσῃ τὸν καλοπεριφραγμένον κήπον, ὅπου τὰ πάντα εἶναι νεοφυτευμένα.

Πλήθος σπουδαστῶν διὰ τῆς ἀξίνης βοτανίζον τὰ νέα φυτὰ καὶ ἀνοίγουν τὴν ἐπιλόπιον χέρσον ἔκτασιν. Ἐὰν ἡ ἡμέρα εἶναι ἡλιόλουστος, ἀθελὰ του, θὰ παρατηρήσῃ πλῆθος ἀπὸ δρυϊνὰς, ἀπὸ ὀλόεντες πάνας καὶ ἀπὸ καλοθερμένους γάλους. Εἰς τὸ μέσον τοῦ κήπου ὑπάρχει μία τεχνητὴ λίμνη, εἰς τὸν ὅσον τῆς ὁποίας διαβιοῦν ἐλάχιστοι ἰχθύες, θέαμα ἀξιοπεριεργον. Πῶς πᾶν ὑφίσταται τὸ ὄμμα τῶν περιεργωμένων, νεοειδένων, ἐνθα ὑπάρχουν διαμερίσματα, εἰς τὰ ὅποια διαμένουν εἰς κλωβία

ἡ σποροτροφία, νὰ μετακομισθοῦν καὶ ἄλλα ζῶα, διὰ νὰ συμπληρωθῇ ἡ ἀποστολή του.

Ὁ σχολικὸς κήπος ἦτο μία ἀνάγκη ἀπαραίτητος, διότι θὰ ἦν ὁ σπουδαστὴς καὶ ἡ σπουδάστρια ἐκ τοῦ σύγγενος τῆς ἀξίαν τῆς γεωργικῆς καλλιέργειας καὶ τῆς ζωολογικῆς ἀπασχολήσεως. Θὰ ἀγαπήσῃ αὐτὴν, θὰ ἐνθουσιασθῇ καὶ θὰ θέσῃ ἐν τῷ νῦν τὴν πραγματοποιήσιν τῆς καὶ ὅταν ποτὲ θὰ εὐρίσκειται διδάσκαλος εἰς κάποια γωνίαν τῆς πατρίδος μας, θὰ ἐμβάλλῃ εἰς τὴν τρυφεράν ἐκπλαστον ψυχὴν τοῦ μικροῦ τὴν ἀγάπην πρὸς τὸ φυτὸν, τὸ δένδρον, τὸ ζῷον.

Παράλληλως θὰ ἐνθουσιάζῃ καὶ τοὺς χωρικοὺς καὶ θὰ τοὺς καταστήσῃ καλοὺς γεωργοὺς καὶ κτηνοτρόφους ἀρίστους, συντελῶν ὅσῳ εἰς τὴν ἁπόδοσιν τοῦ πολιτιστικοῦ ἐπιπέδου τῆς χώρας.

Πρέπει νὰ ἀντιληφθῇ ὁ νεοέλληνας ὅτι ἡ ἑλλάς εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴν γεωργικὴ καὶ κτηνοτροφικὴ χώρα καὶ τὸ νὰ ἀσχοληθῇ τις μετὰ τὴν γεωργίαν καὶ κτηνοτροφίαν δὲν εἶναι ἐντροπή, ἀλλὰ ἐργον θεῖον. Ἡ μητέρα γῆ εἶναι ἐκείνη ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἦνυλσαν δυνάμεις οἱ Ἀρχαῖοι ἡμῶν πρόγονοι καὶ θύσαν τὸ ἀνάστημά των ἀπέναντι τοῦ ἀπειράριθμου ἐχθροῦ καὶ ἐπετέλεσαν τὰ ἄξια

ΑΠΟ ΤΑΣ ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ ΜΑΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΝΗΠΙΟΚΟΜΙΚΗΝ ΣΧΟΛΗΝ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΤΩΝ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Εἰς τὴν νῆσον τῶν Ἰωαννίνων λειτουργεῖ μία Σχολὴ μοναδικὴ διὰ τὴν ἑλλάδα, ὀνομαζομένη Νηπιοκομικὴ Σχολή.

Λέγουσι ὅτι ἐφρόντισεν διὰ τὴν ἱδρυσίν τῆς ὁ ἀειμνηστὸς Μακαριώτατος Ἀθηνῶν καὶ πάσης ἑλλάδος Σπουδῶν.

Εἰς αὐτὴν φοιτοῦν, κατόπιν ἐξετάσεων, τριάντονα μόνον μαθήτριά, ἀπὸ φοιτοῦν Γυμνασίου μετὰ 18μηνον ἐκπαίδευσιν. Αὗται προσορίζονται διὰ τοὺς παιδικούς σταθμούς τοῦ κράτους ὡς καὶ διὰ τοὺς βρεφικοὺς καὶ νηπιακοὺς τοιοῦτους τοῦ Π.Ι.Κ.Π.Α.

Κατὰ τὴν μετάβασιν μου ἐκεῖ τὴν 15ην Νοεμβρίου, συνέπεσεν νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν ἐν λόγῳ σχολὴν κατὰ τὰς ἀπογευματινὰς ὥρας, ὅποτε παρηκολούθησα τὴν ἑσπέρην ἀπονομῆς πτυχίων εἰς τὰς σπουδαστρίδας. Εἰς τὴν τελετὴν αὐτὴν παρίσταντο πολλοί, μετὰ τῶν ὁποίων καὶ οἱ ἐπίσημοι: Κοσ. Νομάρχης, Κοσ. Δήμαρχος, εἰς Διευθυντὴς τοῦ Π.Ι.Κ.Π.Α., ἡ Κα Μίλλερ ἐκ μέρους τῆς Καναδικῆς καὶ Βρετανικῆς ἀρχαιότητος «Σώσατε τὸ παιδί», ἡ ὁποία καὶ φροντίζει διὰ τὴν σχολήν, οἱ κ.κ. Κωτίτσας καὶ Θεοδωρόπουλος καθηγηταὶ τῆς Ἀκαδημίας μας, ἄρκετοὶ κάτοικοι τῆς νήσου καὶ πολλοὶ ἄλλοι τοὺς ὁποῖους δὲν ἐγνώριζον.

Μετὰ τὸν ἀγίασμόν, ὁ Διευθυντὴς τοῦ Π.Ι.Κ.Π.Α. Ἀθηνῶν, ὁμίλησε πρὸς τὰς σπουδαστρίδας εὐχηθεὶς εἰς αὐτὰς καλὴν σταδιοδρομίαν. Μετὰ τὸ αὐτὸ πνεῦμα ὁμίλησε καὶ ὁ Κοσ. Νομάρχης καὶ ὁ Κοσ. Δήμαρχος. Τέλος ὁ Διευθυντὴς τῆς σχολῆς καὶ μία σπουδαστρία μετὰ λίαν συγκινητικὰ λόγια πῆχαρίστησαν τοὺς πάντας.

Ἐν συνεχείᾳ ἀπενεμήθησαν τὰ πτυχία καὶ ἡ καθηγήτρια Μουσικῆς Ἀντὶ Μέντζου μετὰ τῆς χορωδίας τῆς ἑφαλ-

μείας κατορθώματα.

Ἡ συναναστροφή μετὰ τὴν γῆν πλουτίζει τὸν ἄνθρωπον μετὰ πλουσίας ἀρετὰς, ὡς τὸ θάρρος, τὴν ἀγάπην, τὴν αὐτοπεποίθησιν, τὴν ἀλληλεγγύην.

Ὅθεν αὐτονόητος ἀποβαίνει ἡ ἀξία τοῦ σχολικοῦ κήπου. Ἐλπίζομεν εἰς τὸ μέλλον τῇ συνεργείᾳ τοῦ ἐλκετοῦ καθηγητοῦ τῆς Γεωπονίας καὶ τῇ βοηθείᾳ τοῦ σεβαστοῦ μας Διευθυντοῦ κ. Σοφοῦ. Ἀλλή, ὅπως ὁδοὺς λάβῃ τὴν τελειότεραν καὶ πληροτέραν μορφήν καὶ καταστῇ πρότυπον τῶν κήπων τῶν ἄλλων σχολείων.

ΜΗΛΕΤΕΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

Αετὴς Σπουδαστῆς Ζ.Π.Α.

λον ὥρατα ἄσματα.

Θὰ ἦτο παράλειψις νὰ μὴν ἀναφέρω ὅτι οἱ κοιτώνες τῶν σπουδαστῶν, τὸ ἐστιατόριον, ὁ παιδικὸς κήπος καὶ προπαιτὺς τὰ μικρὰ βρέφη τοῦ βρεφικοκομείου ὡς καὶ τὰ πολυάριθμα

ΜΕΣΑ ΜΟΡΦΩΣΕΩΣ

Διὰ τὴν μόρφωσίν μας, τὴν τελείαν μόρφωσιν ἡτοί πνευματικὴν καὶ ψυχικὴν, ἔχομεν ἀνάγκην ὠριζομένων μέσων μορφωτικῶν.

Μέσα διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν τοὺς ὑψηλοὺς σκοποὺς τῆς μορφώσεως ὑπάρχουν σήμερον πολλὰ καὶ μάλιστα εὐπρόσιτα δι' ὄλους σχεδόν. Ἐξ αὐτῶν ἀναφέρω τὰ σπουδαιότερα καὶ ἀναπτύσσω τὴν σημασίαν αὐτῶν. Καὶ σπουδαιότερα μέσα μορφώσεως εἶναι τὰ σχολεῖα, τὰ ἀνώτερα πνευματικὰ ἱδρύματα, τὰ βιβλία, αἱ διαλέξεις, τὰ ταξίδια, τὸ ραδιόφωνον καὶ πᾶν ὅ,τι συντελεῖ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ πνευματικοῦ καὶ ψυχικοῦ βίου.

ΚΑΙΝΟΤΡΠΙΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ

Βόηθα με τώρα ὦ μοῦσα γιὰ νὰ δάλῃ σ' αὐτὸ τὸ χαρτὶ ὅσα ἔχω πλοῦστα δῶρα γιὰ τὴν ὁμορφὴν τοῦτη γιορτῇ.

Διευθύνσεις νέα μᾶς ἦρθε μετὰ περισσὴν στοργὴν τὴν καρδιά, ἤρξατο πᾶς τῆς Σχολῆς μας μιὰ καινούργια ζωὴ καὶ χαρὰ.

Μπῆκε καὶ μέσα στὴν τάξην μετὰ βιβλὸν σὺν χεὶρὶ χρυσῇ, —τόνομα αὐτὸ τῆς ἔχουν δώσει κι' ὅλοι τὴ λένε «Νέα Πνοή».

Ἐσπεψε σὺ πνεῦμα ὅλα χιλιάδες αἰώνες σὺν χεὶρὶ νέα ὠδήγη ἔδωκε τώρα γιὰ ἓνα δορὶο καινούργιο, σωστό.

Ὅλοι τοὺς θέλουν νὰ γράψουν νὰ συγγραφοῦν ζητοῦνε οἱ ἄλλοι κι' ὅλοι θέλουν μέρος νὰ λάβουν στὴ γιορτῇ αὐτῇ τῇ μεγάλῃ.

Τέτοιες στιγμὲς θὰ μᾶς μείνουν χαραγμένες βαθειὰ στὴν ψυχὴ καὶ σταθμοὺς μᾶς πᾶς τὰς νῦν γιὰ μιὰ ἄλλη καινούργια ζωὴ. ΑΛΠΟΤΙΑΝΝΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ Αετὴς Σπουδαστῆς

παιγνίδια διὰ τῶν ὁποίων ἀπασχολοῦνται τὰ νήπια, εἶναι ἀξία πάσης προσοχῆς.

Πολλὰ ἔχουν νὰ ὠφεληθοῦν ὅσοι τυγχόν θὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν ἐν λόγῳ σχολήν, ἥτις μοναδικὸν σκοπὸν ἔχει τὴν αὐτοπαιδείαν τοῦ παιδιοῦ.

ΕΛΕΝΗ Ν. ΣΑΧΑΛΟΤ

Αετὴς Σπουδαστρία

Καὶ πρῶτον τὸ σχολεῖον εἶναι ἡ βάση τῆς στοιχειώδους, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀνωτέρας μορφώσεως τοῦ ἀτόμου. Τὸ σχολεῖον ἔχει ὡς σκοπὸν τὴν ἀγωγὴν, τὴν διαπαιδαγώγησιν τῶν νέων, ἡ ὁποία ἀποβλέπει εἰς τὴν μετάδοσιν γνώσεως μετὰ σύστημα καὶ μέθοδον, ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου τὴν διάπλασιν τῆς ψυχῆς, τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ σώματος ἡ καλύτερον τὴν διάπλασιν χαρακτῆρος, τελείου ἀνθρώπου, καλοῦ καγαθοῦ. Ἀπὸ τὰ σχολεῖα, τῶν ὁποίων οἱ λειτουργοὶ ἔχουν ἐμπροσθέντων πάντα τὸν σκοπὸν, διὰ τὸν ὅποιον εἶναι προωρισμένοι καὶ παραμεμερίζουν κατὰ ἄλλον, εἶναι ἐπόμενον ὅτι θὰ ἐξέλθουν εἰς τὴν κοινωνίαν οἱ καλοὶ πολῖται, οἱ πραγματικοὶ ἀνθρωπισταὶ καὶ οἱ τέλει ἐπιστήμονες, οἱ ὁποῖοι θὰ ἀποτελέσουν τὴν πνευματικὴν ἡγεσίαν.

Ἀριστον πάλιν μέσον μορφώσεως εἶναι τὸ βιβλίον, ἀλλὰ πρέπει ἀπαραίτητως νὰ γίνετα καλὴ ἡ χρῆσις του καὶ κατὰλληλος ἡ ἐκλογὴ του. Τὸ καλὸν βιβλίον τέλει, ὠφελεῖ καὶ διδάσκει τὸν νοῦν καὶ τὴν ψυχὴν. Εἶναι ὁ πραγματικὸς φίλος τῆς ἐποχῆς μας. Εἶναι ἡ καλύτερα πνευματικὴ τροφή, ὁ ἀσφαλέστερος δὴρὸς τοῦ ἀνθρώπου, διότι αὐτὸ θὰ ἀναπτύξῃ τὴν κρίσιν καὶ θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ὁρθὴν βιωθεωρίαν τοῦ ἀτόμου.

Αἱ διαλέξεις ἐπίσης, αἱ ὁποῖαι δίδονται ἀπὸ τοὺς διαφόρους μορφωτικούς συλλόγους ἐπὶ τοιαύτων θεμάτων, ἀποτελοῦν βασικὸν παιδευτικὸν μέσον. Πράγματι, μιὰ διάλεξις ἀπὸ ἐμπειρὸν διηγητὴν θέλει τὸν ἀκροατὴν καὶ προσελκύει τὸ πνευματικὸν ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον συντελεῖ εἰς τὴν ἐρευναν καὶ τὴν γενικὴν μόρφωσιν.

Ἀλλὰ καὶ τὰ ταξίδια παρέχουν πλεονεκτήματα μετὰ τὸν τρόπον ἀδίστατον, φυσικὸν καὶ εὐχάριστον. Μετὰ τὰ ταξίδια μαρτυροῦμεν τὴν ἱστορίαν τῶν διαφόρων τόπων. Διὰ τῆς ἐπισκέψεως ἀρχαιολογικῶν καὶ ἱστορικῶν τόπων, θεμελιώμεν τὰς γνώσεις μας, τὰς ὁποίας ἐμελετήσαμεν εἰς τὰ βιβλία, βαθύτερα σὺν πνεύμα. Βλέπομεν μετὰ τὰ ἴδια μας

ΔΕΚΕΜΒΡΙΑΝΑ

Δεκέμβριος 1944

Όλοι σκύβουν εὐλαβικά στη θύμῳ της ὑπερτάτης θύσας τῶν προμάχων τῆς ἐλευθερίας τοῦ "Ἔθνους, οἵτινες ἔπασαν δολοφονηθέντες καὶ σφαγιασθέντες ἀπὸ τοὺς κομμουνιστὰς ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ ποδὸς τὴν Ἑλλάδα καθήμενός των, ὡς ἦρωες.

Ἡ θύσῳ τῶν ἡρώων μας αὐτῶν ἐδικαίωσε τὸ πνεῦμα τῆς ἐλληνικῆς ἐλευθερίας καὶ διὰ τοῦ αἵματος αὐτῶν ἐστήθησαν νέα ἔθνη καὶ δόξα, αἰώνια πανανθρώπινα σύμβολα. Δίδαξαν, διδάσκουν καὶ θὰ διδάσκουν εἰς τοὺς ἐλευθέρους Δημοκρατικούς λαοὺς τῆς γῆς : «Τὸ ὅπερ πατρίδος θνήσκειν διὰ τὸ εὖ ζῆν, ἀλλὰ καὶ τὸ ὅπερ πατρίδος θνήσκειν διὰ τὸ ἐλευθέρως ζῆν». Ἡ ἐλευθερία εἶναι προνόμιον μόνον τοῦ "Ἑλλήνου.

Τὴν ὡραιόγεννητη ὅμως ἰδέα τῆς ἐλευθερίας ποὺ ὡς κόρη ὀφθαλμοῦ διεφύλαξε ὁ "Ἑλληνικὸς λαὸς ἀσπλη ἀπὸ κάθε ξενόδοιχ ἐπιβολῇ, ποὺ τὴν ἐπότισε μὲ ἀφθονοῦ αἷμα τὸ "Ἔθνος, ποὺ τὴν τραγοῦδῃσε σὲ φαντασίωσίν του μὲ τὸ μεγαλόστομο ῥυθμὸν τοῦ Ὁ Σολωμοῦ, εὐρέθησαν ἄνθρωποι φέροντες κατὰ τὸ ὄνομα "Ἕλληνες, νὰ τὴν παραδώσουν σκλάβῳ εἰς τὰ δεσμά. Καὶ δολοφονικὰ τὰ μισὰ τῶν χερίων ἐστεῖλαν στὸν "Ἄδην χιλιάδας τριῶν "Ἑλλήνων, ἄδικα καὶ ἀνυπολόγητα, μὲ τὴν μοναδικήν

τὰ μάτια τὴν πρόδοον, τὸν πολιτισμὸν τῆς πατρίδος μας ἢ καὶ ἄλλης χώρας. Γνωρίζομεν τὰ ἥθη καὶ ἔθιμα. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον σχηματίζομεν πληρότερον εἰκόνα τοῦ πολιτισμοῦ, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ἀνάπτυξιν τῆς κοινωνικῆς μορφώσεως ὡς καὶ τοῦ πατριωτικοῦ συναισθήματος.

Σήμερον προσετέθη εἰς τὰ μέσα μορφώσεως καὶ τὸ ραδιόφωνον, τὸ ὁποῖον εἶναι ἐν ἀπὸ τὰ τόσα ἀγαθὰ τῆς τεχνικῆς ἀναπτύξεως τῆς ἐποχῆς μας.

Διὰ τοῦ ραδιοφώνου δὲν παρέχεται μόνον ψυχαγωγία, ὡς νομίζουν μερικοὶ, ἀλλὰ ἀκοῦομεν, ὡς ἐκ τοῦ πλησίον, ὁμιλίας μὲ λογοτεχνικὸν, ἐπιστημονικὸν καὶ ἐγκυκλοπαιδικὸν περιεχόμενον. Μεταδίδονται ἐπίσης θεατρικὰ ἔργα, πολιτικὰ εἰδησεις καὶ διάφορα σχόλια ἐκ' αὐτῶν, παρὰ τὸ ὅτι οὐκ ἀντιλαμβάνει τὰ μέγιστα εἰς τὴν μόρφωσιν τοῦ ἐθνικοῦ κοινῶν. Εἶναι λοιπὸν ἀναγκαία ἡ μεγίστη δυνατὴ ἀνάπτυξις ὅλων τῶν μορφωτικῶν μέσων, ὥστε ἐν συνδυασμῷ νὰ συντελέσουν εἰς τὴν ἀνύψωσιν τοῦ πνευματικοῦ ἐπιπέδου τῆς κοινωνίας μας.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΕΥΘΥΜΙΟΥ
Λετὴς Σπουδαστῆς Ζ.Π.Α.

καὶ διεστραμμένη ἱκανοποίηση ὅτι θὰ ἐξυπηρετήσουν τὴν προσταγὴ μιᾶς ξένης σκοτεινῆς δυνάμεως καὶ θὰ ἐπιβάλλουν ἐπὶ τοῦ τραχήλου τῶν "Ἑλλήνων τὴν πύδ στυνγὴ ἐρυθρὰ δικτατορία.

Ἀξίζει νὰ ἐπαναφέρωμεν στὴν μνήμην ὁρισμένα γεγονότα διὰ νὰ ἀντιληφθῶμεν τὸν μέγιστον κίνδυνον ποὺ διέτρεξε τὸ ἔθνος μας ἀπὸ τοὺς κομμουνιστὰς.

Βρισκόμαστε στὸ 1942. Μαύρη σκλαβιά εἶναι ἀπλωμένη σὲ ὅλη τὴ χώρα. Πείνα καὶ δυστυχία βασίλει. Οἱ βάρβαροι Ναζῆδες μὲ τοὺς Φασί-

Ἐκκλησιασμός τῶν σπουδαστῶν εἰς τὴν Ι. Μητρόπολιν

στας Ἱταλοὺς καὶ τοὺς Βουλγάρους καλοῦν, ἀτιμάζουν, ἀιχμαλωτίζουν, σκοτώνουν.

Τὸ "Ἔθνος μὲ ἀγωνία παρακολουθεῖ. Διψᾷ γὰρ ἐκδιήσει ἐναντίον τῶν τυράννων. Διψᾷ γὰρ "Ἐλευθερία. Κινδυνεύει ὅχι μόνον ἀπὸ τοὺς κατακτητὰς ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἀποκάλυπτον κομμουνιστικὴν ἐπιθεσίαν. Οἱ "Ἕλληνες μὲ τὴν κατηγορίαν τοῦ προδότου ἢ τοῦ ἐδισπαστῆ τοῦ ἀγῶνος δολοφονοῦνται ἀπὸ τοὺς διεθνιστὰς.

Μέσα στὴν τραγικὴ αὐτὴ κατάστασι, οἱ "Ἕλληνες ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς

Ἑλλάδος, συντάσσονται καὶ σχηματίζουν τὰς ομάδας τῶν "Ἐθνικῶν Ὁμάδων "Ἑλλήνων Ἀνταρτῶν καὶ τάσσονται ὑπὸ τὰς διαταγὰς ἱκανῶν στρατηγῶν, τοῦ θρυλικοῦ Ζέρβα καὶ ἄλλων.

Ἕνας εἶναι ὁ πόθος ὅλων : Νὰ κτυπήσουν τοὺς κατακτητὰς καὶ νὰ ἐλευθερώσουν τὸν τόπο ταχύτερα. Ἀκολουθεῖ ἡ ἀνταρσία τῆς Γεφύρας τοῦ Γοργοποτάμου, ἥτις ἀνακουφίζει τὰ μέγιστα τοὺς μαχομένους συμμάχους εἰς τὸ "Ἑλ—Ἀλαμίν. Ἀκολουθοῦν οἱ μάχες τοῦ Κλειδίου. Νέα ἱστοροῦνται τρεῖς. Νέες σελίδες δόξης γράφονται.

Ὁ Ζέρβας καὶ αἱ Ε.Ο.Ε.Α. ἐμφυλίωνουν τὸ ἔθνος καὶ παρέχουν ὄψιν στὸς καταδιωκόμενους "Ἕλληνες ἀπὸ

ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

θησαν τὸ Δεκέμβριον τοῦ 1944; Εἶναι ἀδύνατον νὰ χωρήσῃ ἀνθρώπινος νοῦς τὰς κτηνωδίας τῶν κομμουνιστῶν, εἰναι ἀδύνατον νὰ μὴ θαυμάσῃ κανεὶς τὴν ὑπερτάτην θυσίαν τῶν "Ἑλλήνων οἵτινες ἐχόμενοι τῶν πατρίων οὐδέποτε ἀπεφάσισαν νὰ παραδώσουν τὰ εἶμα τῆς κυσίν. Ἀπειράριθμοι εἶναι οἱ "Ἕλληνες πατριῶτες ποὺ ἐπλήρωσαν μὲ τὸ πολὺτιμο αἷμα των, τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1944, βαρύντατο φόρο στὸ βωμὸ τῆς "Ἐλευθερίας.

Οἱ μαχηταὶ τοῦ Στρατηγοῦ Ζέρβα μὲ τοὺς μαχητὰς τῶν ἄλλων "Ἐθνικιστικῶν Ὁργανώσεων, ὁ Ἱερὸς Λόχος, ἡ Ταξιαρχία τοῦ Ρήμιν καὶ ἡ ἡρωϊκὴ Βασιλικὴ Χωροφυλακὴ τοὺς συντρόφους καὶ ἀποτελοῦν τὸν πρῶτον "Ἐθνικὸν Στρατόν.

Ἀλλ' οἱ κομμουνιστὰς δὲν ἤσυχάζουν. Μὲ τὴν βοήθειαν τῶν Σλαβῶν ἐξαπολύουν νέον πόλεμον κατὰ τῆς "Ἑλλάδος, τὸν ἀπαισιᾶς μνήμης συμμοριτοπόλεμον μὲ σκοπὸν νὰ ὑποδουλώσουν τὴν χώρα μας εἰς τὴν κομμουνιστικὴν τυραννίαν.

Σὲ μικρὸ χρονικὸ διάστημα φωντῶναι στὴν Ἑλλάδα ὁ συμμοριτοπόλεμος. Νέες σελίδες ἀφθάρτου ἡρωισμοῦ καὶ δόξης γράφονται, ἀπὸ τὸν ἀνίκητον "Ἑλληνικὸν στρατόν μας.

Ἐνῶπιον τῆς καθολικῆς ἀντιστάσεως τοῦ "Ἔθνους οἱ κομμουνιστὰς ἤττωνται. Ἀνυσσάντες διὰ τὴν νέαν ἀποτυχίαν των καταστρέφουν τὸ πᾶν. Καὶ ἐπιχειροῦν τὸ μέγιστον τῶν ἐγκλημάτων ἐναντίον τοῦ "Ἔθνους. Τὸ παιδομάζωμα. Ἰσχυροῦντες διὰ νὰ σώσουν τὴν ζωὴν των εἰς τοὺς γείτονες Σλαβούς, ἀπάζουν ἀπὸ τῆς ἀγκαλιῆς τῶν μαρτύρων τὰ βλαστάρια τοῦ Ἑλληνικοῦ "Ἔθνους καὶ τὰ δηγνοῦν εἰς τὸ παραπέτασμα.

Ἀνέφερα σκοραδικῶς μερικὰ ἐκ τῶν γεγονότων τῆς τελευταίας εἰκοσαετίας διὰ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ὁ "Ἑλληνισμὸς ἐδοκίμασε εἰς τὴν πρᾶξιν τὴν ἀδελφοφιλίαν, ἀφῆκεν τὸν διεθνὸς κομμουνισμὸν καὶ ὅτι διέτρεξεν μέγιστον κίνδυνον καὶ ἐσώθη χάρις εἰς τοὺς ἡρώας οἵτινες ἔπασαν εὐρόντες μαρτυρικὸν θάνατον ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ καθήκοντός των. Χάρις εἰς αὐτοὺς ποὺ θύειναι ἄταφοι εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν, ποὺ ἐδοκίμασαν τὴν ἀκονισμένην κονσόλῃα στὸ λαμπρὸν των, παρέμεινεν ἡ Ἑλλὰς ἐλευθερά.

Ἄς μὴ λησμονώμεν τὰς ὁμότητας αἵτινες διεπράχθησαν ὑπὸ τῶν κομμουνιστῶν κατὰ τὴν κατοχὴν, τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1944 καὶ τὸν συμμοριτοπόλεμον ποὺ ἀπερβαίνουν εἰς θηριωδία καὶ αὐτὰς τὰς πράξεις τοῦ Χίτλερ.

Ἄς ἐνθυμηθῶμεν τὸ ἀδελφικὸν αἶμα τὸ ὁποῖον ἔρρευσε εἰς τὰς ὁδοὺς κατὰ τὰς μαύρας ἐκεῖνας ἡμέρας τῆς

Ἄχ! Πόσο ἤθελα νὰ εὐρισκόμουν εἰς τὸ χωριό! Μὲ αὐτὰ τὰ λόγια ἀρχίζει τὸ γράμμα τοῦ ἑνὸς φίλου μου. Καὶ βεβαίως ἴσως νὰ μὴν ἔχη ἄδικο ὁ ἀγαπητὸς μου φίλος. Τὰ περισσότερα χωρία τῆς ποδὸς ὁλοζώντανη τὸν πλημμυρίζει. Οὐδέποτε πλέον, συνεχίζει, δὲν θὰ τὴν ἀφήσω νὰ λησμονηθῇ, ποτὲ ἴσως δὲν θὰ ξεχάσω τὸ χωριό μας.

Συνεργασίᾳ μὲ τὸν κ. Διευθυντὴ διὰ τὸ περιοδικόν

Ἄναπολεῖ πάντοτε, γράφει, τὴν ἀγνὴν καὶ ἀπληλαγμένην ἀπὸ κάθε κακὸ ζωὴν ὅπου πέρασε εἰς τὸ χωριό καὶ ἡ καρδιά του σκιρτᾷ ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς ποδὸς ὁλοζώντανη τὸν πλημμυρίζει. Οὐδέποτε πλέον, συνεχίζει, δὲν θὰ τὴν ἀφήσω νὰ λησμονηθῇ, ποτὲ ἴσως δὲν θὰ ξεχάσω τὸ χωριό μας.

Τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια τοῦ καλοῦ μου φίλου μὲ ἔκαμαν κάπως νὰ συγκινηθῶ, ἀλλὰ συγχρόνως μὲ ἔδωσαν θάρρος καὶ μὲ ἔκαμαν νὰ ἐλπίζω ὅτι ὑπάρχουν ἀκόμη καὶ ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι ἀγαποῦν τὸ χωριό. Εἰς τὸ χωριό ἡ ζωὴ εἶναι ἀλήθεια, ὅτι κρύβει πάρα πολλὰ μυστικά. Γοητεύει μικροὺς καὶ μεγάλους καὶ τοὺς κάνει νὰ τὴν ποιοῦν καὶ νὰ τὴν ἀναζητοῦν, ὅταν τὴν χάσουν. Ἦσυχον, χαρούμενη, μακρὰ ἀπὸ κάθε κακία, πληγμένη μὲ τὴν φύσιν, γεμάτη ἀπλότητα καὶ ἀρμονία, κυλᾷ ἀργὰ-ἀργὰ ἡ ζωὴ εἰς τὸ χωριό.

Ἄνοιξις, καλοκαίρι, φθινόπωρον, χειμῶνας, ἡ κάθε μιὰ ἐποχὴ ἔχει ξεχωριστὰς χάρες γιὰ τὸ χωριό.

Ἡ ζωὴ ὅμως αὐτὴ τοῦ χωριοῦ, θὰ μπορούσε νὰ γίνῃ περισσότερον ἰδανικὴ καὶ ἡ εὐθυμία θὰ σκέπαζε τὸν τόπον μας, ὅταν οἱ ἄνθρωποι δὲν ξεχνοῦσαν τὴν ἰδιαίτην τους πατρίδα.

Τὴν δὲ ἀρχὴν εἰς τοῦτο, καλὸν θὰ ἦτο νὰ τὴν κάνουν οἱ νέοι. Προτοῦ ἀφῶν τὴν ἀπόφασιν γιὰ τὴν ξενι-

ΜΗ ΦΟΒΗΘΗΣ

κολάσεως.

Ἄς ἐνθυμηθῶμεν ὅτι Κομμουνισμὸς σημαίνει: σκωφαντρία, δολοφονία, ψέμα καὶ αἷμα.

Ἄς ἐνθυμηθῶμεν τὸ μέγεθος τῆς θυσίας τῶν ἡρώων μας.

Ἀθάνατοι νεκροί.

Ἐδελῆτε μὲ τὸ παράδειγμά σας ὅτι ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ ἀπακούῃ στοὺς νόμους τῆς πατρίδος του.

Κοιμηθεῖτε τὸν αἰώνιον ὕπνον τῆς ἀθανασίας βέβαιον ὄντες ὅτι ἐπιτελέσατε τὸ καθήκον σας πρὸς τὴν πατρίδα.

Μὲ τὸ παράδειγμά σας διδάξατε στοὺς ἐπερχόμενους γενεὰς τῆς ἀποχρῶσεως ποὺ ἔχουν πρὸς αὐτὴ. Ἡ πατρίς σᾶς εὐγνωμονεῖ. Ἡμεῖς σᾶς θαυμάζομε διὰ τὸ θάρρος καὶ τὴν θυσίαν σας καὶ σᾶς εὐγνωμονοῦμε διότι μᾶς ἐδωσατε πατρίδα ἐλευθερά.

Ἄς γίνῃ τὸ παράδειγμά σας προσεχὴ τῶν ἀπογόνων σας. Ἄς γίνῃ τὸ «Πιοτέω» πρὸς τὸν Ἑλλάδα καὶ τὰ ἰδανικά της.

ΜΠΟΤΡΑ ΕΤΑΟΚΙΑ

Βετὴς Σπουδαστῆς Ζ. Π. Α.

Μὴ φοβηθῇς σὲ τὴν στρατῶν σου τοὺς δάτους καὶ τ' ἀγκάδια. Μὴ φοβηθῇς τῆς ὀφθαλμοῦ καὶ μὴ σκιαθῇς τὸ σκότι.

Μὴ φοβηθῇς ὅταν χτυπᾷ ἐπ' αὐτὸν τὸ κύμα καὶ ὅταν σὲ δέχνει ἀσπλάχνα τὸ κύμα ἀνεμοβόρσι.

Τὴν δὲ ψυχὴν μὲ στήθεγμα τὴν ῥάβδον τῆς ἀλήθειας καὶ ἔχε γιὰ πάντα συντροφιά τὴν πίστη καὶ τὸ θάρρος.

Μέσα στὴν τόση ταραχὴ στὴν τόση ἀνεμοβόρσι θὰ δῇς νὰ λάμψῃ μιὰν αὐγὴ μιὰ μέρα δίχως τέλος.

Θὰ δῇς μπροστὰ σου τὴν χαρὰ καὶ τὸ χρυσὸ μυστήριον καὶ δῇς τὴν χώρα ὅπου ζοῦν ἐκεῖνοι ποὺ νικήσαν.

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Λετὴς Σπουδαστῆς Ζ.Π.Α.

Ο ΧΕΙΜΩΝΑΣ

Διάγομεν την εποχήν του χειμῶνος. Τὸ κάθε τι εἰς τὴν φύσιν εὐρίσκειται εἰς νεκρὰν κατάστασιν. Τὰ δένδρα ἔχουν ἀποβάλλει τὸ καταπράσινον φύλλον μὲ τὸν καὶ ξιμεῖναι μόνον μὲ τοὺς κλάδους των. Πολλοὶ λένε, ὅτι τοὺς εὐχαριστεῖ ὁ χειμῶνας καὶ ἴσως νὰ ἔχουν δίκην, διότι εὐρισκόμενοι εἰς καλὴν οἰκονομικὴν κατάστασιν ἀπολαμβάνουν τὰ ἀγαθὰ καὶ τὴν ζεστασίαν τῶν σπιτιῶν των. Ἐγὼ ὅμως ἔχω ἐντελῶς ἀντίθετον γνῶμην καὶ ὄχι μόνον δὲν συμπαθῶ τὸν χειμῶνα, ἀλλὰ τοὐναντίον τὸν μισῶ.

Καὶ νὰ γιατί.

Ἐνα πρωῒν τοῦ Δεκεμβρίου πῆγαινο σχολεῖο. Ὁ ἀέρας φυσῶσε μανιασμένος καὶ ἀπειλοῦσε τὰ δένδρα, πῶς θὰ τὰ ξεριζώσῃ.

Ἡ βροχὴ ἔπεφτε ραγδαία, τὸ δὲ κρῖν ἦτο τόσο τσουχτερό πὺς οὐδε πέρασε ἔως τὸ κόκαλο. Οἱ δρόμοι ἦσαν ἔρημοι καὶ κάπου- κάπου περνοῦσε κανένας διαβάτης τυλιγμένος στὸ χοντερό ἐπανωφόρι του. Καθὼς περπατοῦσα εἶδα ἓνα μικρὸ παιδίκι περὶ τὸν 8 ἐτῶν, ξυπόλητο, κουρελιασμένο, ἀδύνατο καὶ χλωμό νὰ πηγαίνει σὲ μὴ σι δερόνια πόρτα καὶ νὰ τὴν κτυπᾷ δειλά-δειλά μὲ τὸ ξεταγιασμένο καὶ τρεμάμενο χεράκι του. Ὅταν πέρασα δίπλα του τὸ ἄκουσα νὰ λέῃ σὴν κυρία τοῦ σπιτιοῦ:

—Δώστε μου σὰς παρακαλῶ καὶ γὰρ τὴν ἀρωστή μανούλα μου.

Τὸ καίμενο τὸ παιδί! Χωρὶς νὰ τὸ φοβίσῃ καθόλου ὁ δυνατός ἀέρας καὶ ἡ ραγδαία βροχὴ πῆγαινε ἀπὸ σπῆτι σὲ σπῆτι καὶ ἀπλόωντας τὸ χεράκι του

τεῖαν, θὰ ἔπρεπε νὰ ξυγίζον πολὺ καλὰ τοὺς θνητούς πὺς τοὺς ὑπόσχονται μὲ ἐκεῖνους πὺς ἀφήνουν πίσω τους, εἰς τὸ χωριό.

Μπροστὰ ὅμως ἀπὸ ὅλα θὰ ἔπρεπε νὰ μὴν ξεχάσῃν ὅτι πίσω τους ἀφήνουν τὸν μεγαλύτερον θνητόν γιὰ κάθε ἄνθρωπον, τὸ πατρικὸ σπῆτι μέσα εἰς τὸ ὁποῖο ἔβγαλαν τὴν πρώτην κραυγὴν, τὴν ἰδιαιτέραν τους πατρίδα.

Ἡ πρόδοος τοῦ χωριοῦ κρέμεται εἰς τὴν δικήν μας θέλησιν. Χωρὶς φόβους καὶ δισταγμούς θὰ πρέπει ὡπλισμένοι μὲ θέλησιν, ἐνθουσιασμό καὶ αἰσιοδοξίαν νὰ κάνωμεν ἡμεῖς τὴν ἀρχὴν καὶ σὴνθημά μας ἄς εἶναι εὖλοι σὸ χωριό. Τότε δὲν θὰ μᾶς τυραννεῖ πᾶς ἡ νοσταλγία οὗτε ὁ ἀθάστανος ἐκείνος πόθος τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τὸ ἀγαπημένο μας χωριό.

ΧΡ. Σ. ΓΚΟΤΝΤΟΤΒΑΣ

Αετὴς Σπουδαστὴς Ζ.Π.Α.

ζητοῦσε νὰ τοῦ δώσουν κατὶ γὰρ νὰ πᾶν σὴν ἀρωστή μανούλα του.

Ἄλλοι τοῦ ἔδιναν μιὰ δεκάρα ἢ ἓνα κομμάτι ψωμί καὶ ἄλλοι τὸ ἔδιωχναν ἀπὸ τὸ σπῆτι τους σὺν σκυλί.

Πόσα καὶ πόσα τέτοια παιδάκια σκέφθηκα, βαδίζον σὲς διάφορες γειτονιὰς γιὰ λίγο ψωμί! Νὰ λοιπὸν γιατί δὲν συμπαθῶ τὸν χειμῶνα. Διότι πῶς εἶναι δυνατόν νὰ εἶμαι εὐτυχισμένη κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ χειμῶνος, ὅταν

γνωρίζω ὅτι ἐγὼ μὲν ἀπολαμβάνω τὴν ζεστασίαν τοῦ σπιτιοῦ μου, ἐνῶ ἄλλοι μικροὶ καὶ μεγάλοι καὶ τὸ χειρότερον νηπία γυρίζουν ἀπὸ γειτονιά σὲ γειτονιά καὶ ἀπὸ σπῆτι σὲ σπῆτι γιὰ ἓνα κομμάτι ψωμί ἢ γιὰ μιὰ δεκάρα;

Πῶς νὰ μὴ ραγίζεται ἡ καρδιά μου ὅταν σκέπτομαι ὅτι σὲ πολλὰ σπῆτια δὲν ἔχουν οὗτε δύο κάρβουνα νὰ ἀνάψουν φωτιά διὰ νὰ ζεστάνουν λίγο τὰ χέρια τους;

Ἀχ! Ἄν ἦτο δυνατόν νὰ εἶχαμε πάντοτε ὥραιες ἡλιόλουστες ἡμέρας.

ΘΕΟΔΩΡΑ ΤΣΑΒΟΤ

Τμήμα Νηπιαγωγῶν

ΣΤΟ ΔΑΣΚΑΛΟ ΜΟΥ

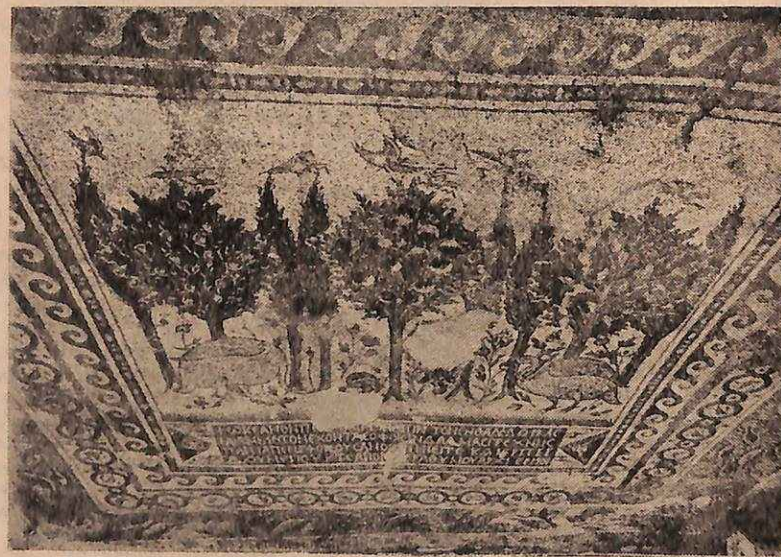
Ἐπάρχουν ὥραι καὶ στιγμαί, κατὰ τὰς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος ἐλευθεροῦται ἀπὸ τὸ βαρὺ φορτίο τῆς βίης καὶ ἐλεύθερος πετᾷ σὲς παρελθόν.

Καὶ νὰ. Ἡ σκέψις μου πηγαίνει εἰς τὰ περασμένα, εἰς τὴν ὁμορφὴν μαθητικὴν ζωὴν, πὺς ὅλα μᾶς χαμογελοῦσαν σὲς τὴν διαβά των καὶ ἡ ζωὴ μᾶς φαινόταν παιγνίδι, σὺν ἐκείνῃ τῆς παιδικῆς τρελλῆς ζωῆς.

Ζώντας εἰς τὴν ἄγνοιαν τῆς δυσκολίας τῆς ἐνδομῆς τὰ πάντα εὐκόλα καὶ χαρῶπα. Ἀλλὰ τὰ χρόνια κίλισαν γοργὰ καὶ ἡ ζωὴ ἀπαυτεῖ νὰ τῆς δώσωμε, ὅτι αὐτὴ μᾶς χάριζε τόσον καιρό Ζητᾷ ἀπὸ ἐμᾶς νὰ γίνωμε παρήγοροι

ἄγγελοι τῆς καλωσύνης, σκορπώντας τὸ φῶς τῆς ἀλήθειας εἰς τὸ πυκνὸ σκοτάδι.

Καὶ ἐνθυμούμαι τὴν τὴν Δασκαλό μου εἰς τὸ δημοτικὸν σχολεῖο πὺς συχνὰ μᾶς ἔλεγε: «Ἡ καλωσύνη εἶναι μεγάλο πρᾶγμα παιδιὰ. Καὶ προσπαθοῦσε διὰ τοῦ παραδείγματός του νὰ μᾶς διδάξῃ καὶ νὰ γίνῃ αὐτὸς ὁ πρῶτος ἐργάτης τῆς συμπενοίας, γιατί πίστευε βαθεῖα πὺς ὁ ἄνθρωπος καθῆκον ἔχει νὰ βοηθῇ τοὺς γύρω του παντὶ τρόπο. Σεβαστέ μου διδάσκαλε, Πῶς ξέρει, τούτῃ τῇ στιγμῇ καθισμένος κοντὰ σὲς ζεστὸ τζάκι, ἴσως νὰ ζῆς μὲ τὰς ἀναμνήσεις ἔχοντας συντροφιά τὴ μοναξιά σου. Ἡ

Ἀπὸ τὰ ψηφιδωτὰ τῆς Νικοπόλεως.

ΟΛΟΙ ΓΙΑ ΤΟ ΓΕΝΙΚΟΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝ

Δέκα παρὰ πέντε. Τὸ κουδούνι τῆς Ἀκαδημίας σημαίνει τὴν ἐναρξιν τῆς δευτέρας ὥρας. Ὅλοι οἱ σπουδασταὶ περνοῦν γρήγορα - γρήγορα σὲς αἶθουσας γιὰ μάθημα.

Οἱ πρωτοεῖς σπουδαστὲς τοῦ πρῶτου τμήματος βρίσκονται γρήγορα σὴν αἴθουσα τους γιὰ τὴν παρακολούθησιν τοῦ μαθήματος τῶν γεωπονικῶν.

Τὴν καθωρισμένην ὥρα μπαίνει σὴν αἴθουσα καὶ ὁ κ. Καθηγητής. Οἱ σπουδαστὲς ἀνασηκώνονται πρὸς χαιρετισμό.

—Παιδιά, εἰπε, ἀφοῦ μᾶς χαίρετε σὲς ὁ σεβαστός μας καθηγητής, ὁ κ. διευθυντὴς μᾶς παρακαλεῖ ὅλους —γιὰ μιὰ ἀκόμα φορά— νὰ κατέβουμε σὴν αὐλὴ καὶ νὰ τὴν καθαρίσουμε ἀπὸ κέντα τὰ ἀπομεινάρια τῶν ξύλων.

Χωρὶς νὰ πούμε πολλά λόγια κατεβήκαμε ὅλοι σὲς προαύλιον. Μιὰ ἐκπληξὴ μᾶς περίμενε. Ὁ κηπουρὸς μ' ὤλα τ' ἀπαραίτητα γιὰ τὴν ἐργασία μας ἐργαλεῖα κατεροῦσε.

—Κύταξε φίλε, λέγει ἓνας σπουδαστὴς σὲς διπλανό του, τόσο πολὺ δέβαιος ἦταν ὁ καθηγητὴς μας ὅτι θὰ δεχθῶμε αὐτὴ τὴν ἐργασία, ὥστε εἶπε σὲς κηπουρὸν νὰ τᾶν ὅλα ἔτοιμα, φτυάρια, τσάπες, καροτσάκια καὶ ἄλλα.

Ὅλοι τρέξαμε ἀμέσως κ' ὁ καθένας μας ἄρπαξε ὅτι βόηκε μπροστὰ του. Ἀρχίσσαμε γρήγορα τὴν ἐργασία. Τὰ καροτσάκια πηγαίνοντο συνεχῶς. Ἄλλοι κουβαλοῦσαν τῆς πέτρες

σεβάσμα μορφῆς, σύμβολον καλωσύνης θὰ μένῃ ἀνεξίτηλος εἰς τὴν μνήμην μας καὶ τὸ αὐστηρόν μας βλέμμα θὰ μᾶς ὑπενθυμίσῃ τὸ καθῆκον εἰς πᾶσαν ἀπόπειραν παρεκτροπῆς.

Τὰ ὑψηλὰ διδάγματά σας καὶ αἱ πατρικαὶ συμβουλαί σας θὰ φωτίζουν πάντοτε τὸν δρόμον τῆς ζωῆς μας καὶ θὰ εἰσθε ὑπόδειγμα πρὸς μίμησιν.

Κυριεπόμενοι οἱ μικροὶ μαθηταὶ σου κάποτε ἀπὸ τὴν παιδικὴν νοσταλγίαν ἐκάναμε ὅτι μᾶς ἐπαγόρευε ἡ τρελλὴ φαντασία μας. Μᾶς συνεκράτει ὅμως τὸ εἰρηνικὸ καὶ σοβαρὸν πνεῦμα βίος σας καὶ ἡ ἀκρίβεια προσπαθείας σας νὰ μᾶς ὁδηγήσετε εἰς τὸν δρόμον τῆς ἀρετῆς καὶ νὰ γίνωμεν λαοσφωταὶ καὶ λαοπλάσται, ὅπως Σεῖς, ἐργάτης τοῦ πνεύματος. Εἰς Σᾶς ὀφείλομεν τὴν ψυχικὴν μας ῥύμην καὶ τὴν πνευματικὴν ἀνάπτυξιν πολὺτιμα ἐφόδια, τὰ ὁποῖα μᾶς δίδουν τὸ θάρρος νὰ ἀγωνισθῶμεν, ἵνα καταστήσωμεν ὀφείλημα μέλη τῆς Κοινωνίας.

ΜΑΡΙΑ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Τμήμα Νηπιαγωγῶν

δῶ βάλετε αὐτὴ τὴν πέτρα, ρίξτε ἐκεῖ πὺς στέκονται τὰ νερὰ λίγη ἄμμο νὰ λείψουν πᾶς αὐτὰ ἀπὸ τὴν αὐλὴν μας καὶ ἄλλα πολλὰ.

Παράλληλα μὲ τὰ λόγια του ἔκανε κ' αὐτὸς —σὺν ἄλλοις σπουδαστῆς— κάθε ἐργασία, πότε μὲ τὴν τσάπα, πότε μὲ τὸ φτυάρι, ἄλλοτε πάλι μετέφερε στὰ χέρια πέτρες, ξύλα κ.λ.π. Ὅλα αὐτὰ γίνονταν ὅταν κτύπησε καὶ πάλι τὸ κουδούνι —διάλειμμα αὐτῇ τῇ φορᾷ—. Ἡ δουλειὰ ἔγινε πολὺ παστριχιά, ὥστε τὸ κάθε τί πῆγε ἐκεῖ πὺς ἔπρεπε.

Ἐτσι ὅλοι οἱ πρωτοεῖς σπουδαστὲς ἐργαστήκαμε λίγη ὥρα, προσφέροντες ὅμως πολλὰ γιὰ τὸ συμφέρον ὅλων, ὅσων ζοῦμε σὴν Ἀκαδημία. Ἐπὶ πλέον ὅλοι δώσαμε τὸ λόγο μας ὅτι πάντοτε σὲς παρόμοιες περιπτώσεις θὰ εἴμαστε πρόθυμοι νὰ προσφέρωμε τῆς ὑπηρεσίας μας γιὰ τὸ γενικὸν συμφέρον.

ΖΑΦΕΙΡΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Αετὴς Σπουδαστὴς

ΠΡΩΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΜΕ ΤΟΝ Σὸν ΜΑΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ

Μὲ τὴν ἐναρξιν τοῦ Νέου Ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους ἐπληροφορήθην ὅτι διορίσθη νέος Διευθυντὴς εἰς τὴν Ζ. Π. Ἀκαδημίαν μας, ὁ κ. Λώλης, ἄλλοτε Διευθυντὴς τῆς Μαρμαρῆς Παιδ. Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν καὶ νῦν ἀρχηγὸς τῆς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Ἦτο λοιπὸν φυσικὸν μὲ ἀνταπομνησίαν νὰ περιμένωμεν τὴν ἔλευσίν του.

Τέλος ἀφίχθη σὴν Ἀκαδημίαν μας ὁ κ. Διευθυντής. Στὴν πρώτην ἐπαφὴν εἰς τὴν αἴθουσα τελετῶν τὰ

βλέμματα ὅλων μας ἦσαν καρφωμένα ἐπ' αὐτοῦ καὶ σὲς πρόσωπτό του ὁ καθένας προσπαθοῦσε νὰ διαβάσῃ τὴν κρυφὰ σὴν ψυχὴν του. Οἱ πρῶτες μᾶς ἐντυπώσεις ἦσαν καλές, ἀλλὰ δὲν ἐστάθησαν ἱκανὲς νὰ μᾶς δώσουν ὁλοκληρωμένην εἰκόνα τῆς προσωπικότητός τοῦ Σεβαστοῦ μας διευθυντοῦ. Ἦτο βεβαίως ἡ πρώτη γνωριμία μας. Πολλοὶ μάλιστα ἐκ τῶν σπουδαστῶν ὁμολογοῦσαν ὅτι διέκρινον κάποια σοβαρότητα σὲς πρόσωπό του. Κάποια στε-

Ἡ σκὰλα τῆς Ἱσαβέλλαινας

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Όπως κάθε χρόνο κι' εφέτος η Ζωσιμαία Παιδαγωγική 'Ακαδημία γιόρτασε τη γέννηση του Θεού της αγάπης μέσα σε μια ατμόσφαιρα αγάπης, ενθουσιασμού και εθνικοδομητικού παλμού. Η προετοιμασία της γιορτής ήταν προγραμματισμένη σε πλαίσιο ευχάριστο, ώστε η συμμετοχή όλων να είναι αδιάσπαστος, ακόμη και τα διαλείμματα να έχουν μια ευχάριστη συνέχεια στ' αυ-

νώτερη επικοινωνία ζητούσαμε ή όποια θα μας οδηγούσε εις οριστικά συμπεράσματα.

Αλλά ήλθε και η ημέρα που θα κάναμε το πρώτο μάθημα με τον κ. Διευθυντή. Όλοι καθήσαμε στα θρανία με τα μάτια στηλωμένα στην θύραν. Ούτε ψήθυρος δεν ακούγεται. Τα μάτια όλων είναι προσηλωμένα στην θύραν, άτενίζουν τον κ. Διευθυντή και με περιέργειαν και έν μίσω θεορμών χειροκροτημάτων τον συντροφεύουν μέχρι της έδρας. Όλοι σταματούν και έντεινουμε την προσοχήν μας δια να ακούσουμε κάθε ήχο, κάθε λέξη, που θα βγῇ από το στόμα του. Κατά πρώτον ο κ. Διευθυντής εκφράζει την μεγάλην του χαράν γιατί ήλθε σὲ στενήν επικοινωνίαν μαζί μας και ιδιαίτερα διότι η επικοινωνία αυτή θα διατηρηθῇ όλόκληρον τὸ έτος. Έν συνεχεία τονίζει τις απαιτήσεις που έχει από εμάς τους σπουδαστάς ως και τις σκέψεις του.

Βεβαίως μέσα σ' αυτό τό στενό περιβάλλον, βότερα από μίαν θραν συνουσίας, νομίζω πως μᾶς ἐδόθη πλέον ή εὐκαιρία νά γνωρίσωμεν τήν προσωπικότητα τοῦ Σεβαστοῦ μας Διευθυντοῦ. Η ὥρα ἐπέρασε πολύ ευχάριστα. Κάθε μικρή μας ἀμφιβολία ἐξέλιπε. Διά νά εἰμαι εὐλοκρινής ἄλλα μᾶς ἔλεγε τὸ πρόσωπό του καὶ ἄλλα ὁμίλησεν ή καρδιά του. Ἀποτέλεσμα ἦτο νά φύγωμεν ὅλοι κατενθουσιασμένοι καὶ χαρούμενοι. Μεταξὺ τῶν σπουδαστῶν ἀκουγες μόνον ἐξαιρετικὸς ἄνθρωπος, μορφωμένος κύριος, με ζωντανή πείρα τῆς ζωῆς.

Αλλά καὶ κάτι ἄλλο βρισκόταν μέσα στίς καρδιές μας. Ἐγὼ τουλάχιστον ὁμιλῶν με ὅλη τή γυνή ἀλήθεια καλοτυχίζω ἐκείνους ἐκ τῶν συναδέλφων μου, οἱ ὅποιοι κατὰ καλὴν σύμπτωσιν θὰ ἔχουν περισσότερας ὥρας συντροφιάς μαζί του.

Τέλος εἶχομαι ἐκ μέρους τῶν σπουδαστῶν ὅπως συνεχισθῇ ή ζωή μας ἐ-
τσι ευχάριστη καὶ πραγματοποιηθῶν αἱ προθέσεις τοῦ κ. Διευθυντοῦ μας.

ΠΑΠΑΚΩΣΤΑΣ ΘΩΜΑΣ

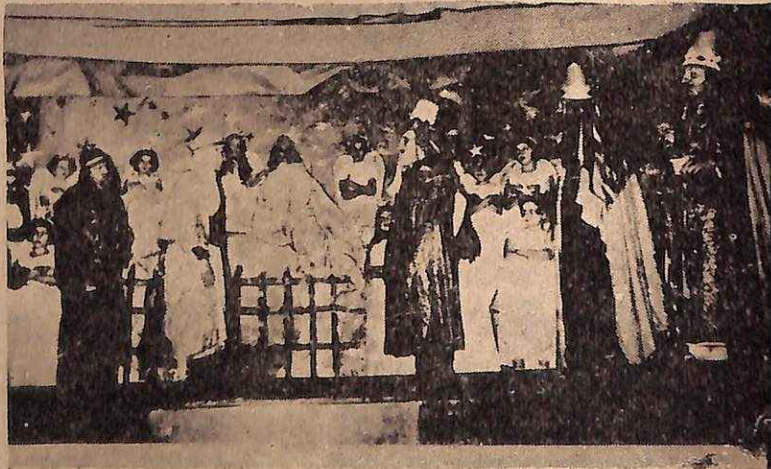
Αετὴς Σπουδαστῆς

τιὰ τῶν ἀκροατῶν με τὴ συμμετοχὴ τῆς χορωδίας σπουδαστῶν καὶ προτύπων.

Τὰ σκηνικά τῆς φάνης τῆς Βηθλεὲμ φάνταζαν μέσα στὸν ἠλεκτρικὸ φόντο καὶ ἀδελὰ σου σὲ γύριζαν 1959 χρόνια πίσω καὶ σ' ἔφεραν ἔξω ἀπ' τὴν ταπεινὴ ἐκείνη σπηλιὰ πὺ πρῶτάνοιξε τὰ μάτια ὁ φωτοδότης Θεὸς τῆς εἰρήνης.

Στὴν καθορισμένη ὥρα ή γιορτὴ ἀρχίζει. Μὲ πραγματικὴ κατάνυξι ψάλλεται ἀπ' τὴ χορωδία τῆς Ἀκαδημίας ή δοξολογία, ἐή Παρθένος σημεριν... καὶ ἐή Γεννήσις Σου Χριστέ... Μὲ τὸ ἄνοιγμα τῆς ἀδελὰς ἀρχισε νά παίζεται τὸ θερηκευτικὸ ἔργον τοῦ Σπεράντζα «Η νύχτα τῆς Βηθλεὲμ, με συμμετοχὴ σπουδαστῶν καὶ μαθητῶν τῶν προτύπων. Η ὥρα τῶν διαλειμμάτων δὲν περνῶσε ἀνεκμετάλλετη. Η τετράφωνη χορωδία τῶν σπουδαστῶν καὶ σπουδαστριῶν τῆς Ἀκαδημίας ἔβαλλε πολλὰ Χριστουγεννιάτικα τραγούδια ξένων καὶ δικῶν μας συνθετῶν. Ἐπίσης τὰ διαλείμματα συμπληρωνόταν ἀπὸ ευχάριστες ἀπαγγελίες ποιημάτων. Τὴν ὅλη γιορτὴ βοήθησε σημαντικὰ καὶ ή χορωδία τῶν προτύπων με τὰ χαρούμενα παιδικὰ τραγούδια τῶν καὶ με τὰ Κάλλαντα τῆς Πρωτοχρονιάς.

Φτάνει σὺν τέρμα ή γιορτὴ καὶ ή διάθεσις ὅλων εἶναι ἀτέλειωτη. Μὲ τόση χάρι καὶ ἀκριβεία καὶ ΝΕΑ ΠΙΝΟΗ συντάχθηκε τὸ πρόγραμμα ὥστε λὲς καὶ εἶχαν φωτιστῇ οἱ συντάκτες καὶ ἐκτελεστὰι τὸν ἀπὸ τὸ ἴδιο βρέφος πὺν γεννήθηκε στὴ Βηθλεὲμ καὶ τὸ πέρασμα τῶν χρόνων νά εἶναι ή συνέχεια τῆς

Μία σκηνὴ ἀπὸ τὴ Χρ.στου γεννιάτικὴ εορτὴ τῆς Ἀκαδημίας μας.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Χριστούγεννα! Χαρόδυνα χτυπᾶ ή (καμπάνα καὶ κρᾶζει κάθε χριστιανὸ νά πάη στὴν ἐκκλησιὰ σὰν ἄλλος (μάγος καὶ νά προσφέρει δῶρα στὸ Χριστό.

Χριστούγεννα! Κι' οἱ χῦτοι τῆς (καμπάνας φθάνουν στὰ ἀπόδοθα ἐκεῖ καὶ διαλαλοῦν στὴν Ἁγία Νύχτα τῆς Γέννησις τοῦ Ἀντωτῆ.

Μιά τέτοια Νύχτα σὰν καὶ τούτῃ κατέθηκε στὴ Γῆ ὁ Χριστὸς γιὰ νά διδάξῃ τὴν Ἀλήθεια τὸ πὺς θὰ εἴ ή κάθε «Πιστός».

Καὶ γονατίζει κάθε χριστιανὸς μπροστὰ στὴν Παναγία καὶ τὴν εὐχαριστεῖ θερμά γιὰ τὴν Σωτηρία.

ΘΩΜΑΣ ΤΣΕΛΙΓΚΑΣ

Αετὴς Σπουδαστῆς Ζ.Π.Α.

Ἁγίας Νύχτας.

Η χορωδία κλείνει ὀριστικὰ τὴ γιορτὴ με τὸ τραγούδι τοῦ Ἁγίου Βασίλειου ἐτὸν οὐρανοφάντορα τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸν Ἐθνικὸ Ὑμνο.

ΜΠΕΝΕΚΟΣ Κ.

Βετὴς Σπουδαστῆς Ζ.Π.Α.

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Η ἀρχὴ τοῦ Ὀκτωβρίου, εἶναι καὶ ή ἀρχὴ τοῦ νέου Ἀκαδημαϊκοῦ χρόνου. Ἐτοιμοὶ νά βαδίσουμε τὸν ὑπόλοιπο δρόμο. Πολλὰ τὰ θεμελιώδη προβλήματα πὺν ζητοῦν τὴν λύσιν τῶν σὺ μικρὸ αὐτὸ χρονικὸ διάστημα. Πρῶτα - πρῶτα ή ἐπιστημονικὴ κατάρτισις καὶ ή ψυχικὴ μας μόρφωσις. Εἰδικὴ καὶ ἐπισταμένη ή θεωρησις τῶν προβλημάτων τῆς Διδακτικῆς καὶ τῆς Ψυχολογίας. Η ἐμπνευσμένη συνεργασία με τοὺς καθηγητὰς μας ἀποτελεῖ τὴν βάση γιὰ μιὰ ἀρτια κατάρτισι. Χρειάζεται ὅμως ἐργασία ἐντατικὴ ἀπὸ μέρους μας, προσπάθεια, ἐπίμονος ἀγῶνας γιὰ τὴ θεμελιώσει μιὰς πλατειᾶς ἐπιστημονικῆς καὶ μορφωτικῆς ἐργασίας.

Η βιβλιοθήκη καὶ τὸ ἀναγνωστήριο με τὰ πολλὰ καὶ πλούσια σὲ περιεχόμενο βιβλία μᾶς παρέχουν μιὰ εὐκαιρία. Ἄς χρησιμοποιήσουμε τίς ἐλεύθερες ὥρες μας ἐκεῖ γιὰ ν' ἀντλήσουμε κάθε χρήσιμο κι' ὠφέλιμο. Πολλὰ ἀκόμη ἔχουμε νά ὠφεληθοῦμε καὶ ἀπὸ τὰς ἀνακρινῶσις κατὰ τὰς ὥρας τῶν φροντιστηρίων.

Η θεωρία παύει σιγὰ-σιγὰ νά εἶναι μόνο θεωρία. Η παρακολούθησις στὰ Πρότυπα κι' οἱ πρακτικὲς μας σ' αὐτὰ ἀσκήσεις ἐμπειδῶνουν τίς θεωρητικὲς μας γνώσεις. Παράλληλα δημιουργοῦν νέα προβλήματα καὶ πολλὰ ἐρωτήματα. Οἱ πρῶτες μας διδασκαλίες ἀφῆσαν ἱκανοποιητικὲς ἐντυπώσεις. Κοινὴ ὅμως ή διαπίστωσις μιᾶς εὐρύτερης ἐπιστημονικῆς κι' ἐγκυκλοπαιδικῆς μελέτης, μιᾶς ἐντατικῆς προετοιμασίας γιὰ τὴν πλήρη ἀντιμετώπισιν κι' ἐπίλυσιν τῶν ἀποριῶν καὶ προβλημάτων πὺν θὰ γεννηθοῦν ἀναμφίβολα στὰ πρῶτα χρόνια τῆς ἐπαγγελματικῆς μας σταδιοδρομίας.

Ἄς μὴ ξεχνοῦμε πὺς τὸ ἔργο μας δὲν περιορίζεται μόνο στοὺς τέσσαρας τοίχους τοῦ Σχολείου. Η ἐξωσχολικὴ δράσις εἶναι ἐκείνη πὺν χαρακτηρίζει περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο τὸν ἐργατικὸ δάσκαλο.

Γι' αὐτὸ κάθε πᾶξι μας καὶ κάθε ἐνέργεια πρέπει νά τὴν χαρακτηρίσῃ ή πρωτοβουλία μας καὶ ή ἐθδύνη.

Παράλληλα με τὸ βιβλίον καὶ τὴν πνευματικὴ ἐργασία, ὁ κοσμᾶς καὶ τὸ φυτόρι, γιὰ νά τακτοποιηθῇ καλλίτερα τὸ προαύλιον κι' ὁ σχολικὸς μας κήπος. Εἶναι ἀλήθεια πὺς ἐφέτος ὁ σχολικὸς μας κήπος πήρε μιὰ ἐντελὴς καινούργια μορφή. Αὐτὸ μᾶς δίνει ἰδιαίτερη ἱκανοποίηση. Μιὰ ἀνακρινῶσις, μιὰ καλὴ περιποιημένη καλλιέργεια τοῦ ἐδάφους ἔδωσαν τὴν καλύτερη αὐτὴ ἐμφάνισιν. Η δρᾶσις μᾶς σ' αὐτὸ τὸν τομέα πρέπει νά συντονίζεται γιὰ μιὰ καλύτερη ἐπιτυχία. Η ἑλλειψις ὅμως πολλῶν ἐργαλείων καὶ ἄλλων μέσων ἀποτελεῖ ἓνα μεγάλο ἐμπόδιο.

Ἀξιεπαινη εἶναι ή ἐπιτροπὴ τοῦ συσσιτίου. Με τὴν ἀδιάκοπη κι' ἐντονη ἐργασία τῆς πέτυχε νά ὀργανώσῃ κατὰ τὸν καλύτερο τρόπο τὸ συσσίτιον.

Τὴν λειτουργία τοῦ διακρίνει ή θαυμαστὴ νοικοκυρῶσυνή καὶ ή ἐξυπηρετικότης. Καθισμένοι στὴν αἴθουσα τοῦ ἐστιατορίου βρίσκουμε κάθε μέρα τὴ χαρὰ τῆς οἰκογενειακῆς θαλωρῆς καὶ τοῦ οἰκογενειακοῦ περιβάλλοντος.

Δὲν παραλείπουμε νά εὐχαριστήσουμε καὶ τὴν ὑπηρεσία ξένων Ἐκκλησιῶν γιὰ τὴν ἀξιόλογη προσφορά τῆς. Ἐτσι τὸ συσσίτιον προσφέρει ἡθικὰ ὠφέλη πὺν ἦταν δύσκολο κατ' ἄλλον τρόπο ν' ἀποκτηθοῦν.

Εἰσβάλλεται ὅμως ή ἀλλαγὴ τῆς ἐπιτροπῆς κατὰ χρονικὰ διαστήματα γιὰ νά μπορέσουν ἔτσι ὅλοι οἱ Σπουδασταὶ καὶ Σπουδάστριαι νά προσφέρουν τὰς ὑπηρεσίας τῶν καὶ ν' ἀποκτήσουν τίς ἀπαραίτητες τεχνικὲς γνώσεις μαζί με τὸν παιδαγωγικὸ θησαυρὸ πὺν παρέχουν.

Η ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΤΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

21—25	Σεπτεμβρίου 1959:	Διενέργεια εἰσηγηρίων ἐξέτασεων
26	»	» : —Ἐναρξίς τῶν μαθημάτων τῶν Προτύπων Δημ. Σχολείων τῆς Ζ. Π. Α.
17	Ὀκτωβρίου	» : —Ἐναρξίς τῶν μαθημάτων τῆς Ἀκαδημίας.
22	»	» : —Ἐπίσκεψις ἀπὸ τῆς Ἀκαδημίας εἰς Σπήλαιον Περάματος.
23	»	» : —Παρακολούθησις ἐν τῷ Ἱ.ερῷ Ναῷ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως τῆς λειτουργίας τοῦ Ἀ.

γίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθεοῦ.	27	»	» : —Εορτὴ τῆς σμῆνης καὶ τῆς 28ης Ὀκτωβρίου.
5	Νοεμβρίου	»	» : —Ἀνάληψις τῶν καθηγῶντων ἀπὸ τοῦ νέου Διευθυντοῦ τῆς Ἀκαδημίας κ. Σοφοκλέους Λάλη καὶ ὑποδοχὴ αὐτοῦ ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τῶν τελετῶν.
7	»	»	» : —Παρακολούθησις εἰς Ἱ. Μητροπόλιν τοῦ Μνημοσύνου τῶν

- 15 » » : —Διάλεξις (11 π.μ.) ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν τελετῶν ὑπὸ τοῦ Γεν. Γραμ. ὑπουργείου Συντονισμοῦ κ. Γ. Μυλωνᾶ με θέμα: Κατευθύνσεις τῆς οἰκονομ. καὶ κοινωνικῆς πολιτικῆς.
- 19 » » : —Επίσκεψις ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἀρχαιοτήτων τῆς νήσου τῶν Ἰωαννίνων.
- 28 » » : —Φιλολογικὸν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν τελετῶν μνημόσυνον (3 π.μ.) τοῦ ποιητοῦ Λορέντζου Μαβίλη. Ὁμιλία ὑπὸ τοῦ Δημ.λου κ. Ι. Νικολαΐδου.
- 29 » » : —Α' διάλεξις (7.30 π.μ.) ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν τελετῶν ὑπὸ τοῦ Γυμνασιάρχου κ. Κ. Στεργιοπούλου: Περὶ τῆς ἑλληνοχριστιανικῆς παιδείας.
- 8 Δεκεμβρίου » » : —Β' διάλεξις (11.30' π.μ.) ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν τελετῶν ὑπὸ τοῦ Γυμνασιάρχου κ. Κ. Στεργιοπούλου με θέμα: Τὸ νόημα τῆς ἡπειρωτικῆς εὐποιΐας.
- » » : —Υποδοχὴ (10 π.μ.) ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν τελετῶν τῆς Α. Σ. τοῦ Μητροπολίτου κ.κ. Σεραφεῖμ.
- » » : —Διάλεξις (7.30' π.μ.) ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν τελετῶν ὑπὸ τοῦ

- 13 » » : —Διάλεξις (11.30' π.μ.) ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν τελετῶν ὑπὸ τοῦ Γεν. Διευθυντοῦ τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης κ. Εὐαγγέλου Φωτιάδου: Περὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς διασποράς.
- 16 » » : —Ὁμιλία (11.30' π.μ.) ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν τελετῶν ὑπὸ τοῦ Πανος. Ἀρχμ. Σεβαστιανοῦ Οἰκονομίδου, Ἱεροκήρυκος τῆς Ι. Μητροπόλεως Ἰωαννίνων: Περὶ ἐξομολογήσεως.
- 19 » » : —Ἐκκλησιασμός (8—10 π.μ.) εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ι. Μητροπόλεως καὶ μετὰ τῆς τῶν σπουδαστῶν καὶ σπουδαστριῶν.
- » » : —Τελετὴ (11 π.μ.) ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν τελετῶν περὶ τῶν Δεκεμβριανῶν τοῦ 1944. Ὁμιλία ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ κ. Γ. Στεφάνου.
- » » : —Ἐορτὴ τῶν Χριστουγέννων καὶ τῆς Πρωτοχρονιάς καὶ θεατρικὴ παράστασις τοῦ ἔργου τοῦ Σπεράντζα: Ἡ νύχτα τῆς Βηθλεὲμ ὑπὲρ τῶν σπουδαστῶν καὶ σπουδαστριῶν τῆς Ἀκαδημίας (7.30 π.μ.) καὶ τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν τῶν Προτύπων αὐτῆς Δημ. Σχολείων (4 π.μ.).

ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΣΟΦΟΚΛΗΣ Δ. ΛΩΛΗΣ

ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

Ι. ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΙ

1. Σοφοκλῆς Δ. Λώλης, Διευθυντῆς
2. Εὐθ. Θεοδορόπουλος Καθ. Παιδαγωγικῶν
3. Ἐλπίν'κη Σταματάκη » » »
4. Ἰωάννης Κωτίτσας » » »
5. Κων'τίνος Κίτσος » » »

ΙΙ. ΕΙΔΙΚΟΙ ΚΑΘΗΓΗΤΑΙ

6. Ἰωάν. Παναγιωτάκης Καθ. Φυσικῶν
7. Ἀριστ. Βρέλλης » Μουσικῆς
8. Ἀναστ. Πάτοσης » » »
9. Γεώργ. Καζάκος » Τεχνικῶν
10. Εὐθ. Χατζηγιάννης » Γυμναστικῆς
11. Γεώργ. Στεφάνου » Γεωπονικῶν
12. Παράσκ. Τσουκανέλη » Οἰκονομικῶν

ΙΙΙ. ΕΠΙΚΟΤΡΙΚΟΙ ΚΑΘΗΓΗΤΑΙ

13. Ὁδυσ. Φραγκοδῆλης Καθ. Ὀρθόδοξολογίας
14. Δημήτρ. Σιμωνόπουλος » Ἑλλ. Λογοτεχνίας
15. Χρήστος Κίτσος » Ἱστορίας
16. Ἀριστοκλῆς Πύρρος » Δημ. Δικαίου

ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ

- 1) Γεώργιος Οἰκονομίου Γραμματεὺς
- 2) Ὁλγα Ντότη Δακτυλογράφος

Τῶν Προτύπων

Ι. 6)τάξιον Δημοτικῶν

- 1) Ἡλ. Παπαζήσης Διευθυντῆς
- 2) Γεώργ. Ἐξαρχόπουλος Δημ.λος
- 3) Θρασ. Βλαδίκας »
- 4) Ἰωάν. Νικολαΐδης »
- 5) Γαλ. Κων'νίδου — Κουνάδου Α)σσα
- 6) Μαίρη Βαζάκα — Γεωργιάδου »
- 7) Δημήτρ. Σακελλαρίου Διευθυντῆς
- 8) Ἀδμ. Κουνάδης Δημ.λος
- 9) Μιλτ. Κουνάδης »
- 10) Ἀνθούλα Γκαλέτση Α)σσα

ΙΙ. 4)τάξιον

- 11) Νικόλ. Σπυροπούλου Διευθυντῆς
- 12) Κων'νος Κράντας Διευθυντῆς
- 13) Βασ. Χριστιᾶ Νηπιγός

ΙΙΙ. 3)τάξιον

ΙV. 2)τάξιον

V. Νηπιγωγέτων

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΟΥΜΕ . . .

. . . ΚΑΙ Ν' ΑΚΟΝΙΖΟΥΜΕ ΤΟ ΜΥΑΛΟ ΜΑΣ . . .

ΠΑΙΔΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κουφιοκεφαλᾶκης στὸ βιβλιοπωλεῖο:
—Δώστε μου, σᾶς παρακαλῶ, τὴν ὑδρογόειο σφαῖρα.
—Σὲ τί μέγεθος, παιδί μου;
—Στὸ φυσικόν, κύριε!

Στὸ μάθημα τῆς Φυσικῆς Ἱστορίας:
—Τοτό, ποιά ζῶα λέγονται μικροσκοπικά;
—Ὅσα δὲν φαίνονται, κύριε.
—Σωστά. Πές μου ἕνα:
—Ἦ τίγρις!
—Ἦ τίγρις! Δὲν φαίνεται ἡ τίγρις;
—Ἐγὼ, τοῦλάχιστο, δὲν εἶδα ποτέ μου καμμιά.

Ἡ μαμά:
—Παιδιά μου, ἡ γάτα νίβεται. Θὰ βρέξη.
Κι' ὁ Γιώργος διώχνοντας τὴν γάτα:
—Τσίτ, παλιόγατα, κι' ἔχουμε τόσο ἄμωρη λιακάδα!

Στὸ σχολεῖο ρωτᾶνε τὸν Κουφιοκεφαλᾶκη:
—Πῶς εἶναι ὁ παρατακτὸς τοῦ ἐξωνῶ;
—Κοιμώμουν.

ΝΕΛΛΗ Κ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
Ε'. 6)ξίον

ΣΚΛΑΛ Α'.

- 1) Σ — Α
- 2) Σ — Α
- 3) Σ — Α
- 4) Σ — Α
- 5) Σ — Α
- 6) Σ — Α
- 7) Σ — Α

1) Ἀβλαβής. 2) Νησί τῶν Κυκλάδων (δὴμ.). 3) Χώρα τῆς Μ. Ἀνατολῆς. 4) Κράτος τῆς Βαλκανικῆς. 5) Σηνοικία τῆς Ἀθήνας. 6) Νησί τῶν Ὀλλανδικῶν Ἰνδιῶν. 7) Μικρὸ νησί στὸ Ἰόνιο.

ΣΚΛΑΛ Β'.

- 1) Κ — Σ
- 2) Κ — Σ
- 3) Κ — Σ
- 4) Κ — Σ
- 5) Κ — Σ

1) Νησί τοῦ Αἰγαίου. 2) Κάτοικος μεγαλονήσου. 3) Γεωμετρικὸ σχῆμα. 4) Πουλί τῶν λιμνῶν. 5) Ἡρώας τοῦ 21.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΣΕ

1
Ἐνας μαθητὴς τῆς δευτέρας Δημοτικῆς πηγαίνει με ἀρκετὴ καθυστέρησι στὴν τάξη του καί, τὸ χειρότερο με ἄπλοιο τὸ πρόσωπό του.
Ἡ δασκάλα τὸν κοιτᾷ μ' αὐστηρὸ βλέμμα καὶ τοῦ λέει:
—Τί θὰ σκεπτόσουν, παιδί μου, ἂν ἐρχόμουν στὸ σχολεῖο ὥστερα ἀπὸ σένα καὶ χωρὶς νὰ ἔχω πλημένο τὸ πρόσωπό μου;
—Δὲν θὰ σκεπτόμουν τίποτα ἐναντίον σου, ἀποκρίνεται ὁ μικρός: Ἐγὼ ἀρκετὰ καλὴν ἀνατροφήν καὶ δὲν ἐπιτρέπω στὸν ἑαυτό μου νὰ κάνῃ τέτοιου εἶδους παρατηρήσεις.

2
Ὁ μπαμπᾶς δοῖσεν μία ἡμέρα ἕνα σημείωμα τοῦ δεκάχρονο γιου του, ὁ ὁποῖός τοῦ ἔλεγε:
—Πατερὸνίη, θέλω ἕνα δῶρο, γιατί ἤλθα πρῶτος στὴν ὁρθὴ γράφει α).

Ὁ δυστυχὴς πατέρα διαβάσει ἀρκετὰ φορὲς τὸ σημείωμα καὶ μονομυρρίζει:
—Ἦθελα νᾶξεν πῶς θάγραφε τὴν λέξι ἐορθογραφίαν ὁ ἀφιλότιμος, ἂν ἐρχόταν δεύτερος καὶ ὄχι πρῶτος!

3
Ὁ ἐπιθεωρητὴς μπαίνει ξαφνικὰ στὴν τάξη ἐνὸς σχολείου καὶ βλέπει τὸν δάσκαλο νὰ ἔχῃ ἀπαξίαν ἕνα μικρὸ μαθητὴ καὶ νὰ τὸν δέχνῃ ἀλύπητα.
—Τί κάνετε ἐκεῖ; τοῦ φωνάζει ὁ ἐπιθεωρητὴς με ἀγανάκτησιν. Ἔχετε πῶς ἂν ὁ μικρός παραπονεθῇ στὸν πατέρα του θὰ ἔχουνε παραπονοίαι;
—Μὴ ἀνησυχεῖτε! ἀποκρίνεται ὁ δάσκαλος. Αὐτὸ δὲν πρόκειται νὰ τὸ κάνει ποτὶς ὁ πατέρας του.
—Πῶς μπορεῖτε νὰ εἰσθε δεδαίσιος;
—Ἀπλοῦστα! Ὁ πατέρας τοῦ μικροῦ εἶμαι ἐγὼ!

4
Ἀπὸ παλιὰ ὁρμητικὰ σταντῶνται στὸν δρόμο:
—Ποῦ ἐπάγγελλαν ἀκολουθήσεις; ρωτᾷ ὁ ἕνας.
—Συμβολαιογράφος! Κι' εὐὶ, λέει ὁ ἄλλος.

5
—Γιατρός! Τώρα μάλιστα πάω νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν πρῶτο μου πελάτη.
—Ὁραῖ! ἀπαντᾷ ὁ συμβολαιογράφος. Ὅταν θάρῃ ἡ ὥρα, μὴ ξεχάσεις νὰ με καλέσεις γιὰ τὴν διαθήκην τοῦ πελάτου σου!

ΜΙΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ἀπὸ φίλοι ὁ Μίμης καὶ ὁ Γιάννης ἀπὸ ἔφαγαν καὶ ἤπιαν καλὰ, ἀπεφάσισαν νὰ μὴν πάνε στὰ σπίτια τους, ἀλλὰ νὰ περάσουν τὴ νύχτα στὸ ξενοδοχεῖο, γιατί στὴν κατάσταση ποὺ ἦσαν δὲν τοὺς κρατοῦσαν τὰ πόδια τους.

—Θέ... θέ... θέλουμε ἕνα κρεεεεβαατὶ με δυὸ δω... δωμάτια εἶπε ὁ ἕνας στὸν ξενοδόχο.
Ὁ ξενοδόχος κατάλαβε ὅτι ἦσαν καὶ οἱ δυὸ μεθυμένοι καὶ χαμογελῶντας τοὺς ὡδήγησε σ' ἕνα δωμάτιο με δυὸ κρεβάτια.

Σὲ λίγο ἀπὸ γδύθηκαν μέσα στὸ σκοτάδι πλάγιασαν νὰ κοιμηθοῦν, χωρὶς νὰ καταλάβουν στὸ ἴδιο κρεβάτι.

Ἐξαφνα ἀντήχησε ἡ φωνὴ τοῦ Γιάννη:

—Ἐ, Μίμη! αὐτὸς ὁ ξενοδόχος μ' ἔβαλε νὰ κοιμηθῶ μ' ἕναν ξένο!

—Ὁχι δά!

—Ναὶ σοῦ λέω. Νοιώθω κάποιον δίπλα μου!

—Περίεργο... ξεφώνισε ὁ Μίμης. Καὶ σὲ μένα ἔκαμε τὸ ἴδιο. Κάποιος εἶναι ξαπλωμένος καὶ στὸ δικό μου τὸ κρεβάτι.

Ἔτσι ἔ! Καὶ τότε τί καθάμαστε καὶ δὲν τοὺς πετάμε με τὶς κλωτσιές κάτω;

—Μαράβο πρώτης τάξεως ἰδέα! εἶπε ὁ Μίμης.
Ἐπαινετοῦνται μὲ γλῆσιν φασαρία κι' ἄγρια γρονθοποτινάδα. Τέλος ἀκούγεται κάποιος ποὺ πέφτει βαρὺς στὸ πάτωμα καὶ συγχρόνως ἡ θριαμβευτικὴ φωνὴ τοῦ Μίμη.

—Γιάννη! τὸν δικό μου τὸν κανόνισα μὰ χαρὰ!

—Εἶσαι τυχερός ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ Γιάννη. Ὁ καλιάνθρωπος ὁ δικός μου μπόρσας τὰ μούτρα καὶ με πέταξε στὸ πάτωμα!...

ΛΙΝΓΜΑΤΑ

1
Ὅπως ἐνδοξο καὶ ἔακουσά, τὸ κεφάλι μου ἂν κόψῃ, κι' ἕνα γράμμα γειτονικό, ἀφθονή —εἶπ' τῆς ὄψης— θὰ με βοῆς εἰς τὸ γυαλό.

2
Ὅλ' με βλέπεις εὐτυχῇ, ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφήσῃς. Μὰ ἂν τὴν πρώτη σάλλαχ' μου ἀποκεφαλίσῃς, μὴ μορφῇ σατινιστὴ θὰ με δῇς καὶ θὰ βαστίσῃς.

ΝΕΑ ΠΝΟΗ
ΝΕΑ ΠΝΟΗ
ΝΕΑ ΠΝΟΗ
ΝΕΑ ΠΝΟΗ
ΝΕΑ ΠΝΟΗ
ΝΕΑ ΠΝΟΗ
ΝΕΑ ΠΝΟΗ

